

புதிய கலாச்சாரம்

ஆகஸ்டு, 2013
ம.க.இ.க. மாத இதழ்
ரூ. 10.00

அரசுப் பள்ளிகளின் வீழ்ச்சி:
யார் குற்றவாளி?

உத்தரகாண்ட்:

பக்தி சுற்றுலாவிற்கு பக்தர்கள் பலி!

ஐஓன் மாதம் உத்தரகாண்ட் மாநிலத்தில் ஏற்பட்ட பெருமழை, வெள்ளப் பெருக்கு, நிலச்சரிவு இவற்றால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைத் தொடர்ந்து, மீட்புப் பணிகள் பல நாட்களாக தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன. மோசமான வானிலையும், தொடர்ச்சியான மழையும் மீட்பு மற்றும் நிவாரணப் பணிகளில் அவ்வப்போது தடைகளை ஏற்படுத்தி வந்தன.

எத்தனை ஆயிரம் பேர் இறந்திருப்பார்கள் என்று இன்னமும் மதிப்பிடப்படாத நிலையே நீடித்து வந்தது. இந்திய விமானப்படையும், இராணுவமும் மீட்புப் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. மீட்புப் பணியின் போது ஒரு ஹெலிகாப்டர் விபத்துக்குள்ளாகி அதில் பயணித்த அனைவரும் உயிரிழந்தனர்.

மேக வெடிப்பு காரணமாக கடல் மட்டத்திலிருந்து 14,200 அடிகள் உயரத்தில் உள்ள வசுகிடால் பனிப்பாறை ஏரியில் நிரம்பிய நீர் கீழ்நோக்கி பாய்ந்து 11,755 அடிகள் உயரத்தில் உள்ள கேதார்நாத்தை அடைந்து

மொத்த ஊரையும், கோவிலையும் துவம்சம் செய்தது. கோயில் சுடுகாடு போல காட்சியளித்தது. ருத்ர ப்ராயக், உத்திர காசி, சமேலி, பிதோராசர் மாவட்டங்கள் என 40 ஆயிரம் சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பளவில் பேரழிவு ஏற்பட்டிருந்தது.

கேதார்நாத் கோவிலின் பிரதான மேற்குச் சுவரே காணாமல் போய் விட்டது. வெள்ளத்தின் கோர தாண்டவத்தை பார்த்த பக்தர்கள், அதனை ருத்ர தாண்டவம் போல இருந்ததாகத் தான் இப்போதும் சொல்கிறார்கள். உத்தரகாண்ட் மாநிலம் முழுவதிலும் கிட்டத்தட்ட 233 கிராமங்கள் அழிந்துள்ளன. 1307 சாலகளுமும், 147 பாலங்களும் காணாமல் போயிருக்கின்றன.

ரிஷிகேஷிலிருந்து 223 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் மந்தாகினி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் கடல் மட்டத்திலிருந்து 11,700 அடிகள் உயரத்தில் கேதார்நாத் அமைந்துள்ளது. 2001 கணக்கெடுப்பின்படி இங்கு 479 பேர் மட்டுமே வசித்து வருகின்றனர்.

பெருமளவு உயிரிழப்புகள் நிகழ்ந்திருப்பது பத்ரிநாத்திலும், கேதார்நாத்திலும்தான். சமோலி மாவட்டத்தில் உள்ள பத்ரிநாத்தில் 841 பேர் மட்டுமே வசிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த இடத்துக்கு வரும் புனித யாத்திரிகர்களின் எண்ணிக்கை 2006-ல் மட்டுமே 6 லட்சமாக இருந்தது.

பக்திச் சுற்றுலா என்ற பெயரில் சென்னை போன்ற பெருநகரங்கள் முதல் பட்டி தொட்டிகள் எல்லாம் பரவியுள்ள பக்தி சுற்றுலா முகவர்கள் ஒருவருக்கு தலா 6 ஆயிரம் முதல் 20 ஆயிரம் ரூபாய் வரை வசூலிக்கின்றனர். ரயில் போக்குவரத்து, வீட்டு உணவு, தங்குமிடம் போன்றவற்றை கூட்டாக ஏற்பாடு செய்து தருவதாக சொல்லி அழைத்துச் செல்கின்றனர். கூடுதல் விருப்பமும், வசதியும் உடையவர்கள் இன்னும் அதிகம் செலவழித்து சொகுசான விடுதிகளில் தங்கிக் கொண்டு சிறப்பு உணவுகளை வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

புனித யாத்திரை போவதற்கான பொருளாதார வசதி இருக்கும் வட்டசக்கணக்கான நடுத்தர வர்க்கத்தினரை இந்த ஆன்மீக சுற்றுலாத் துறை குறிவைக்கிறது. கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டில் ஆதி சங்கரர் போன இடம், ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மக்கள் போய் வரும் இடம் என்று அதற்கு ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியையும் இவர்கள் கட்டமைக்கிறார்கள். உண்மையில், நவீன போக்குவரத்து வசதிகள் வந்த 19-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாக, பெரும்பான்மை மக்கள் இத்தகைய யாத்திரைகள் போயிருக்க வாய்ப்பே இல்லை. ஆதி சங்கரர் போன்ற ஒரு சில பார்ப்பன சாமியார்கள் தவிர யாரும் கனவில் கூட இங்கெல்லாம் சென்றிருக்க வாய்ப்பில்லை.

20-ம் நூற்றாண்டின் அறிவியலும், தொழில் வளர்ச்சியும் உருவாக்கிய கட்டமைப்பு வசதிகளும், நடுத்தர வர்க்கத்திடம் சேர்ந்திருக்கும் செல்வச் செழிப்பும் புனிதச் சுற்றுலா போகும் கணிசமான எண்ணிக்கையினரை சாத்தியப்படுத்தியுள்ளன. அவர்களை முன்வைத்து சந்தைப்படுத்தப்படும் ஆன்மீக சுற்றுலா இந்த பேரழிவுக்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாக இருந்ததோடு, சுற்றுலா சென்ற ஆயிரக்கணக்கான மக்களை உயிர்ப்பலி வாங்குவதில் போய் முடிந்திருக்கின்றது.

உத்தரகாண்டில் உள்ள கேதார்நாத், பத்ரிநாத், கங்கோத்ரி, யமுனோத்ரி

தொடர்ச்சி 35-ம் பக்கம்

சிவன் சொத்து குலநாசமென்றால்
இங்கே சிவன் கோவிலே குலத்தை அழித்திருக்கிறது!

கலை இலக்கியம்
யாவும் மக்களுக்கே!

- புதிய கலாச்சாரம்
- மக்கள் கலை இலக்கியக் கழக மாத இதழ்
- போர் : 30
- குரல் : 1-3
- ஜூன் - ஆகஸ்டு 2013

உள்நாடு: ரூ. 10.00
ஆண்டுச் சந்தா: ரூ. 150.00

வெளிநாடுகள்
(வான் அஞ்சலில்)
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 750.00

சந்தா, படைப்புகள் அனுப்பவும்
தகவல்களுக்கும்

கண்ணையன் ராமதாஸ்,
16, முல்லைநகர் வணிக வளாகம்,
2-வது நிழற்சாலை,
(15-ஆவது தெரு அருகில்),
அசோக் நகர்,
சென்னை - 600 083.

தொலைபேசி: 044-23718706
9941175876

மின் அஞ்சல் முகவரி:
pukatn@gmail.com.

அலுவலக நேரம்:
காலை 10 முதல் மாலை 5 மணி வரை

அட்டை வடிவமைப்பு:
ராஜன்

தருமபுரியிலிருந்து பீகார் வரை: சாதிவெறியர்களை பாதுகாக்கும் 'துடயங்கள்'!

தருமபுரி சம்பவத்தைப் போலவே, பீகாரில் நிகழ்ந்துள்ள இன்னொரு சம்பவம், சாதி வெறியின் கோர முகத்தை அம்பலமாக்கியிருக்கிறது. பீகார் முதல்வர் நிதிஷ் குமாரின் (பிற்படுத்தப்பட்ட) சாதியான குர்மி சாதிவெறியர்கள் (சத்திரிய குல குர்மிக்கள்) ரிது குமாரி என்ற தலித் பெண்ணின் மீது, மாநிலத் தலைநகர் பாட்னாவிலேயே இழைத்திருக்கும் வன்முறை இது.

குர்மி சாதியைச் சேர்ந்த சிங் என்பவரின் பெண்ணான கல்லூரி மாணவி, தன்னுடன் படித்த தலித் மாணவனைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு தலைமறைவாகிவிட்டார். உடனே அந்தப் பெண்ணின் தாயார் முனிகா தேவி, பெண்ணின் தம்பி சிந்து சிங் மற்றும் மச்சான் அசுவினி குமார் சிங் ஆகியோர் அடங்கிய கும்பல், போலீசு சப் இன்ஸ்பெக்டர் மற்றும் காவலர்களுடன் அந்த தலித் மாணவனின் தங்கை ரிது குமாரியை வீடு புகுந்து தூக்கிச் சென்றிருக்கிறது. "அண்ணன் ஒளிந்திருக்கும் இடம் உனக்குத் தெரியாமல் இருக்காது" என்று கூறி அந்தப் பெண்ணை சுமார் 70 கி.மீ தூரம் கடத்திச் சென்று இடத்தைக் காட்டுமாறு துன்புறுத்தியிருக்கிறது போலீசு. போலீசு ஜீப்பில் போலீசோடு அந்த சாதிவெறியர்களும் சென்றிருக்கின்றனர்.

அது மட்டுமின்றி, போலீசின் கண் எதிரிலேயே அசுவினி குமார் சிங், ரிது குமாரியின் மேலாடையைக் கிழித்து மானபங்கம் செய்து, சிகரெட்டாலும் சுட்டு சித்திரவதை செய்திருக்கிறான். அந்தப் பெண்ணின் கண் எதிரிலேயே பத்தாயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் இரண்டு பாட்டில் சாராயத்தையும் போலீசுக்கு லஞ்சமாக கொடுத்திருக்கிறான் முனிகா தேவி. "என் தங்கைக்கு என்ன நடந்ததோ அதை உனக்கு செய்வேன்" என்று கூறி சிந்து சிங், ரிது குமாரியை சித்திரவதை செய்வதை, முழு போதையில் இருந்த போலீசு பார்த்து ரசித்து சிரித்திருக்கிறது.

அன்றிரவு இரண்டு மணிக்கு "ஓடிப்போன" காதலர்கள் பிடிப்பட்டு விட்டனர். இருவரும் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். இருந்த போதிலும், "அவனும் (காதலனும்) நான்கு இளைஞர்களுமாகச் சேர்ந்து தன்னைக் கடத்திச் சென்று விட்டதாக அந்த குர்மி பெண் (காதலி), மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறாள் என்று சொல்கிறது போலீசு. காதலித்த தலித் இளைஞன் கடத்தல் குற்றத்துக்காக கைது செய்து சிறை வைக்கப்பட்டு விட்டான். 12 ஆம் வகுப்பு படித்து வந்த அவனது தங்கை ரிது குமாரி படிப்பை நிறுத்தி விட்டாள். அந்தக் குடும்பமே உயிருக்கு அஞ்சி ஊரை விட்டு ஓடி விட்டது. தன் மீது போலீசாரே இழைத்த வன்கொடுமை குறித்து ரிது குமாரி, மாவட்ட எஸ்.பியிடம் புகார் கொடுத்தும் வழக்கு பதிவு செய்யப்படவில்லை. "சம்மந்தப்பட்ட போலீசார் மீது ஏன் இதுவரை வழக்கு பதிவு செய்யவில்லை?" என்று செய்தியாளர் கேட்டதற்கு "அவர்கள் மீது ஏன் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்? அவர்கள் ரிது குமாரிக்கு உதவியல்லவா செய்திருக்கின்றனர்" என்று பதிலளித்திருக்கிறார் போலீசு எஸ்.பி.

பீகாரிலிருந்து தருமபுரிக்கு வருவோம். திவ்யா பிரிக்கப்பட்ட பின், இளவரசன் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் மனநிலையில் இருந்தான் என்ற "உண்மையை" திவ்யா-இளவரசன் தொலைபேசி உரையாடல்களின் ஒலிப்பதிவைத் தோண்டி எடுத்து நிரூபிக்கிறது போலீசு. கூடுதலாக திவ்யாவிடமிருந்தும், இளவரசனின் நண்பர்களிடமிருந்தும் வாக்குமூலங்கள் பெறப்பட்டு இந்த "உண்மை" உறுதி செய்யப்படுகிறது. கடைசியாக, "இளவரசன் மரணம் ஒரு தற்கொலைதான்" என்று விசாரணையில் தெரிய வருவதாக உயர்நீதிமன்றத்தில் அறிக்கை சமர்ப்பித்து விட்டார் தருமபுரி மாவட்ட எஸ்.பி.

இப்படி தோண்டியெடுக்கும் தேவையே இல்லாமல் மாமல்லபுரம் மேடையிலும், நத்தம் காலனியிலும், உயர்நீதிமன்ற வளாகத்திலும் தொலைக்காட்சி காமெராக்கள் முன்னிலையிலும் அரங்கேறிய சாதிய வன்முறை குறித்த உண்மைகள் இந்த மரணத்துடன் தொடர்பற்ற சாட்சியங்கள் ஆகிவிட்டன. இந்திய ஜனநாயகம், பீகார் தலித் இளைஞனை கடத்தல் குற்றத்துக்காக சிறை வைத்து விட்டது. இளவரசன் "தற்கொலை" செய்து கொண்டு விட்டதால், அவனுக்கு சிறை செல்லும் வாய்ப்பை இந்திய ஜனநாயகத்தால் வழங்க இயலவில்லை.

தில்லை என்று தெரிந்தது. பல மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் இருவருமே கூலி வேலைகளுக்குச் செல்பவர்களாகவே இருந்தனர். மாணவர்களும் ஒரு சில நாட்கள் பள்ளிக்கும் பெரும்பாலான நாட்கள் கூலி வேலைகளுக்கும் செல்வதாகத் தெரிவித்தனர். தங்கள் அப்பா அம்மாவுக்கு வயதாகி விட்டதால் அவர்களுக்கு கூலி வேலை கிடைப்பதில்லை என்றும், எனவே தாங்கள் வேலைக்குப் போவது தவிர்க்க முடியாது என்றும் சிலர் தெரிவித்தனர்.

சிதம்பரம், கடலூர், விருத்தாச்சலம் உள்ளிட்ட பகுதிகளில் நாங்கள் நேரில் பார்த்த அரசுப் பள்ளிகளின் நிலைமை அநேகமாக இப்படித்தான் இருந்தது. பல நடுநிலைப் பள்ளிகளில் 50-க்கும் குறைவான மாணவர்களே தினமும் பள்ளிக்கு வருகின்றனர். ஒரே ஆசிரியர் எல்லா வகுப்புகளையும் சேர்ந்த அனைத்து மாணவர்களுக்கும் ஒரே நேரத்தில் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். அநேகமான பள்ளிகளின் நிலைமைகள் வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பங்களை நினைவூட்டுவதாக இருந்தன. சந்தித்த அனைவருமே முன்னொரு காலத்தில் மாணவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் அணியணியாக பள்ளிக்கு வந்து சென்றதையும், இன்றைக்கு சில பத்து மாணவர்களோடு காற்றாடுவதையும் நினைத்து வேதனைப்பட்டனர்.

உலக வங்கிக் கடன் பெற்று நடத்தப்படும் தேசிய இடைநிலைக் கல்வித் திட்டத்தின் சார்பில் 2012-13 ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின்படி, தமிழகத்தின் 2253 பள்ளிகளில் ஒரு ஆசிரியர்தான் பணியில் இருப்பது தெரிய வந்தது. 83,641 மாணவர்கள் இத்தகைய ஓராசிரியர் பள்ளிகளில் படிக்கிறார்கள். 16,421 பள்ளிகளில் இரண்டே ஆசிரியர்கள்தான். 16 பள்ளிகளில் ஆசிரியரே இல்லை. 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்பது அரசே நிர்ணயித்திருக்கின்ற விகிதமாகும். ஆனால் தமிழகத்தில் உள்ள அரசுப் பள்ளிகளில் பயிலும் நான்கரை இலட்சம் மாணவர்களைப் பொருத்தவரை, நூறு மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலைதான் உள்ளது. 21,931 ஆசிரியர் பணியிடங்கள் காலியாக இருந்தும் அவை நிரப்பப்படாமலேயே நீடிப்பதுதான் இந்த நிலைக்கு காரணம். கல்வியளிக்கும் பொறுப்பிலிருந்து அரசு விலகிக் கொள்வது, தனியார் கல்விக்கொள்ளையை ஊக்குவிப்பது

என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் அரசுப் பள்ளிகளை அரசே சீரழிக்கிறது.

அரசின் கல்விக் கொள்கை மற்றும் அதன் நிர்வாகம், ஆசிரியர்கள் மற்றும் பெற்றோர்கள் ஆகிய தூண்கள் தான் மாணவ சமுதாயத்தை தாங்கி நிற்கின்றன. எனவே இவை மூன்றையும் சேர்த்துத்தான் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்கிறார் எழுத்தாளர் இமையம்.

ஆசிரியர்களுக்கு முறையான பயிற்சியளிக்காமல் விடுவது, போதிய நிதி ஒதுக்காமலிருப்பது, காலியாகும் ஆசிரியர் பணியிடங்களை நிரப்பாமல் விடுவது என்பதோடு சேர்த்து எந்த வரைமுறையின்றி தனியார் பள்ளிகளைத் திறக்க அனுமதியளித்துக் கொண்டிருக்கிறது அரசு. தனியார் கல்வி வியாபாரிகள், ஊருக்கு வெளியே - மக்கள் வாழ்விடங்களுக்கு

விளையாட்டை மறுப்பது, அதிகப்படியான வீட்டுப் பாடங்கள் கொடுப்பதன் மூலம் அவர்களுடைய ஓய்வு நேரத்தைக் கூடக் கூடக் களவாடுவது என்று அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கே எதிரானவைகளாக தனியார் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. எனினும் பெற்றோர் அப்பள்ளிகளைத் தான் நாடுகின்றனர். அரசுப் பள்ளிகளில் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதை கௌரவக் குறைச்சல் என்று கருதுகிறார்கள்.

அரசும் ஆசிரியர்களைக் கண்காணிப்பதிலோ, அவர்களை தரமுயர்த்துவதிலோ எந்த அக்கறையும் காட்டுவதில்லை. அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் புத்தாக்கப் பயிற்சி அளிக்க ஒவ்வொரு வருவாய் வட்டத்திலும் ஒரு பயிற்சி மையம் உள்ளது. இங்கு பயிற்சியாளர்கள் குறைவு என்பதோடு

“ஒரு காலத்துல ரொம்ப நல்லா நடந்த பள்ளிக்கூடம் சார் இது. பத்து வருசம் முன்னே 600 முதல் 700 மாணவர்கள் வரை இங்கே படிச்சிட்டு இருந்தாங்க. இந்த வருசம் மொத்தமே 150 மாணவர்கள் தான் இருக்காங்க. இப்போ பலரும் தனியார் பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளை சேர்க்கிறாங்க.”

குத் தொடர்பில்லாத இடங்களில் - சில பத்து ஏக்கர்கள் அளவுள்ள நிலத்தை வளைத்துப் போட்டு தங்கள் கல்வித் தொழிற்சாலைகளைத் திறக்கிறார்கள்.

50 கிலோ மீட்டர்கள் வரை கூட பள்ளிப் பேருந்துகளை அனுப்பி மாணவர்களை அள்ளி வரும் இவர்கள், மாணவர்களுக்குத் தேவையான அத்தியாவசிமான வசதிகளைக் கூட பள்ளிகளில் செய்து கொடுப்பதில்லை. தமிழகமெங்கும் நச்சுக் காளான்கள் போல் பரவியிருக்கும் தனியார் பள்ளிகளில் சுமார் 1500 பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரமே இல்லை. தனியார் பள்ளிகளின் கல்வி முறையோ, பட்டியில் போட்டு பன்றிகளை வளர்ப்பதற்கு ஒப்பாக மாணவர்களை அணுகுவதாய் இருக்கிறது. எந்த சமூக அறிவோ, பொறுப்போ இல்லாத தக்கை மனிதர்களையே தனியார் பள்ளிகள் சமூகத்திற்குப் பரிசளிக்கின்றன.

கட்டணக் கொள்ளை அடிப்பது ஒருபுறமிருக்க, படிக்காத மாணவர்களுக்கு அபராதம் விதிப்பது, ஊனமுற்ற மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுப்பது, மாணவர்களுக்கு

இருப்பவர்களும் எந்தவித வகுப்பறை அனுபவமும் இல்லாதவர்கள் என்கிறார் எழுத்தாளரும், ஆசிரியருமான கரிகாலன். உதாரணமாக ஒரு பாடத்தைப் பற்றிய சிந்தனை வரைபடம் (Mind map) தயாரித்து மாணவர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கும் ஆற்றலை ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டிய இவர்களுக்கே அது தொடர்பான அனுபவ அறிவு இல்லை என்கிறார் அவர்.

“ஆசிரியர்களில் பலரும் முப்பது வருசம் முன்னே படிச்சதை வச்சிசிட்டு இன்னும் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்களை ஒரு ஆசிரியர் மேலாண்மை செய்ய வேண்டுமென்றால், முதலில் அவருக்கு நடப்பு உலகின் நவீன மாற்றங்களைப் பற்றிய அறிவும், அவற்றை சமூகத்தோடு பொருத்திப் பார்த்து விளக்கும் ஆற்றலும், அந்த வகையில் கல்வியை சமூகக் கண்ணோட்டத்தோடு போதிக்கும் திறனும் அவசியம். ஆனால், பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் தங்களது அறிவை கால மாற்றத்துக்கேற்ப வளர்த்தெடுக்கத் தவறுகிறார்கள்” என்கிறார் இமையம்.

மதிய உணவு சாப்பிடும் சிதம்பரம் நகராட்சி பள்ளிக் குழந்தைகள்.

அரசுப் பள்ளி ஆசிரியராக வேலைக்குச் சேர்ந்து விட்டால் பணி ஓய்வு வரை எந்தத் தொல்லையும், நெருக்கடியும் இன்றி காலத்தை ஓட்டிக் கொள்ளலாம்; அரசு சம்பளத்தை ஒரு நிலையான வருமானமாக வைத்துக் கொண்டு தனியே வட்டிக்கு விடுவது, தனியார் டியூசன்கள், தனியார் பள்ளிகளில் பங்குதாரராக சேர்ந்து கொள்வது என்று பல்வேறு வழிகளில் சம்பாதிக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்கிற பிழைப்புவாத கண்ணோட்டமே பல ஆசிரியர்களிடமும் நிலவுகிறது. சிதம்பரம் நகராட்சி நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியை பத்மினி போன்றவர்கள் அபூர்வமான விதிவிலக்குகள்.

“முதலில் அரசுப் பள்ளி என்பது ஒரு பொதுச் சொத்து, நமது சொத்து

என்கிற அறிவு எல்லோருக்கு வரணும். இது நம்முடைய பள்ளி என்று ஆசிரியர்களும் நினைக்க வேண்டும். ‘எவன் கட்டிய மடமோ எனக்கென்ன வந்தது’ என்பது போன்ற நினைப்பு தான் இவர்களுக்கு இருக்கிறது” என்கிறார் இமையம். “அரசு நிதி ஒதுக்கல, கட்டிடம் கட்டித் தரல என்று குற்றம்சாட்டுவதில் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்றாலும், இருப்பதைக் கூட எந்த லட்சணத்தில் பராமரிக்கிறோம் என்பதும் முக்கியமானதில்லையா” இங்கே இருக்கும் அரசுப் பள்ளி ஒன்றில் ஆயிரத்துக்கும் மேல் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். 50க்கும் அதிகமான ஆசிரியர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளியின் முக்கிய கட்டிடத்தில் காக்கை எச்சம் போட்டு அரசு மரச் செடி ஒன்று

முளை விட்டு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பிடுங்கிப் போட கருணா நிதியும், ஜெயலலிதாவுமா நேரில் வரணும்? ஏன் அந்தப் பள்ளிக்கு தினசரி வந்துபோகும் ஒருத்தன் கண்ணிலுமா அது தென்படல?” என்று கேட்கிறார்.

மேலும், “மாணவர்களின் வாழ்க்கைக்கான ஆசான்களாகவும், முன்னுதாரணங்களாகவும் இருக்க வேண்டியது ஆசிரியர்களின் கடமை. முன்பு ஆசிரியர் என்பவர் பள்ளிக்கு அருகாமையில் வசிக்க வேண்டும் என்கிற விதி கறாராகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இதன் காரணமாக வகுப்பறைக்கு வெளியேயும் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களைச் சந்திப்பதற்கும், ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் பள்ளிக்கு வெளியே யான செயல்பாடுகளைக் கவனிப்பதற்கும், அவர்களின் குடும்பத்தின் சமூகப் பொருளாதாரப் பின்னணி குறித்து அறிந்து கொள்வதற்கும் வாய்ப்புகள் இருந்தது. தற்போது பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் பள்ளி அமைந்திருக்கும் பகுதியிலிருந்து 30 அல்லது 40 கிலோமீட்டர் தூரத்தில், தள்ளி வசிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள்.”

“மாணவர்களின் மீது எந்தவிதமான உணர்வுப்பூர்வமான பிடிப்புமற்று ஆசிரியப் பணியே கூலிக்கு மாரடிப்பது என்கிற அளவுக்குச் சுருங்கிப் போயிருக்கிறது. மாணவர்கள் ஏன் பள்ளிக்கு வருகிறார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, ஏன் வருவதில்லை என்பது பற்றியும் ஆசிரியர்களுக்கு எந்தப் புரிதலும் கிடையாது. மாணவர்களின் சமூக செயல்பாடுகள் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய அறிவற்ற ஆசிரியர்களால், அவர்களின் வகுப்பறைச் செயல்பாடுகளின் மீது எந்த வகையான மேலாண்மையையும் செலுத்த முடிவதில்லை” என்று நிலைமையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் இமையம்.

“சிதம்பரம் நகரத்தைச் சேர்ந்த மேல்நிலைப் பள்ளியொன்றில் கடந்த பிப்ரவரி மாதம் நான்கு மாணவிகள் காதலர் தினத்தைக் கொண்டாடும் விதமாக வகுப்பறையிலேயே பீர் குடித்துள்ளனர். 12-ம் வகுப்பு மாணவர்கள் பீர் குடிக்கலாம் என்பது ஒரு பொதுக் கலாச்சாரமாக வளர்ந்து வருகிறது. இணையம், செல்போன் உள்ளிட்ட நவீன விஞ்ஞான சாதனங்கள் மூலம் தனியார் பள்ளி மாணவர்கள் பாலியல் ரீதியில் வெகு வேகமாக சீரழிகின்றனர். அரசுப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு டாஸ்மாக்” என்று மாணவர்களின்

தலைமை ஆசிரியை பத்மினி.

டையே பரவும் கலாச்சாரச் சீரழிவை சுட்டிக்காட்டுகிறார் எழுத்தாளரும், ஆசிரியருமான கரிகாலன்.

தனியார் பள்ளி மாணவர்கள் பட்டியில் அடைத்து பயிற்றுவிக்கப்படுகிறார்கள். மறுபுறம் அரசுப் பள்ளி மாணவர்களோ கட்டுப்பாடற்றவர்களாக சீரழிவதற்கான வாய்ப்புகள் திறந்து விடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சமூகப் பண்பாட்டு பின்புலத்தில், கல்வியை அரசு புறக்கணித்து வருவதன் விளைவுதான் ஊரகப் பகுதிகளில் உள்ள அரசுப் பள்ளிகளின் வீழ்ச்சி. சமீபத்தில் வெளியான பொதுத்தேர்வு முடிவுகளில் சிதம்பரம், கடலூர், விருத்தாச்சலம் உள்ளிட்ட வட மாவட்டங்களின் தேர்ச்சி விகிதம் கடுமையாக குறைந்து போயிருப்பதையும், மாணவர் சேர்க்கை விகிதம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறைந்து கொண்டே போவதையும் இந்தப் பின்னணியில் வைத்துதான் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

அரசுப் பள்ளிகளின் அவல நிலைமையை தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு தனியார் பள்ளிகள் பெற்றோர்களிடம் கொள்ளையடித்துக் கல்லாகட்டத் துவங்கியுள்ளன. இந்தக் கொள்ளைக்கு உதவும் விதத்தில் ஆண்டுதோறும் தமிழக அரசே கட்டணத்தை உயர்த்தி நிர்ணயிக்கிறது. சென்னையில் ஒரு மழலையர் பள்ளிக்கான ஆண்டுக் கட்டணத்தை ரூ. 30,000 க்கு மேல் என்று அரசே நிர்ணயித்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

இதுவும் போதாதென்று அரசு நிர்ணயித்த கட்டணத்தைப் போல பன்மடங்கு கட்டணத்தை அதிகமாக வசூலிக்கின்றன தனியார் பள்ளிகள். எந்த வித கணக்கோ, ரசீதோ இல்லாமல் பள்ளி முதலாளிகள் நடத்தும் இந்தக் கொள்ளைக்கு வழக்கம் போல கல்வித் துறை, அதிகார வர்க்கம் துணை நிற்கின்றன. கட்டணக் கொள்ளையைத் தட்டிக்கேட்ட பெற்றோர் சங்கத்தினரை காசுக்கு அழைத்து வரப்பட்ட கூலிப்பட்டாளத்தை வைத்து மிரட்டியிருக்கிறார், சிதம்பரம் வீனஸ் பள்ளியின் முதலாளி.

“தற்போது அரசுப் பள்ளிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை திடீரென்று ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல. இதற்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உள்ளது” என்கிறார் கல்வியாளர் எஸ். எஸ். ராஜகோபால். 1947-க்கு முன் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பொதுப் பள்ளிகள் பின்னர் மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வந்தன. அவசரநிலைக் காலம் வரையில் அரசுப் பள்ளிகளில்

செயல்படுத்தப்பட்டு வந்த மதிய உணவு திட்டத்துக்கு அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கேர் என்கிற என்.ஜி.ஓ நிதி வழங்கியது. அரசு வருடாந்திரம் ஒதுக்கும் நிதியானது புதிய பள்ளிகள் துவங்கவும், கட்டிடங்கள் கட்டவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

அவசர நிலைக் காலத்துக்குப் பின்னர் அமெரிக்க நிதியின் வருகை நின்றது. எம்.ஜி.ஆர் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசு நிதி சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு திருப்பி விடப்பட்டு, உள்கட்டமைப்பு மற்றும் புதிய பள்ளிகள் கட்டுவது குறைக்கப்பட்டது. தனியார் முதலாளிகளுக்கு புதிய கல்வி நிறுவனங்கள் துவங்குவதற்கான உரிமங்களை அரசு வழங்கத் துவங்கியது. இப்படி துவங்கிய தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் தான் இன்று ஆக்டோபஸ் போல வளர்ந்து தமிழகத்தை சுற்றி வளைத்துள்ளது.

கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

கல்வி என்பது மக்களின் அடிப்படை உரிமை என்பதையும், மக்கள் அனைவருக்கும் அதனை வழங்குவது அரசின் கடமை என்பதையும் மக்களே மறந்து போகும் அளவுக்கு தனியார் மயக் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் அரசும், ஆளும் வர்க்கமும் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றன. அனைவருக்கும் பாதுகாப்பான குடிநீர் என்பது போய் பாட்டில் பத்து ரூபாய் அம்மாவாட்டர், அனைவருக்கும் இலவச மருத்துவம் என்பதற்குப் பதில் இன்சூரன்சு திட்டம், அனைவருக்கும் இலவசக் கல்வி என்பதற்குப் பதில் தனியார் பள்ளிகளில் 25% இட ஒதுக்கீடு என்று எல்லாத் துறைகளிலும் தனியார்மயமே நியதி என்று ஆக்கப்பட்டு வருகிறது.

இதனை விரைந்து சாத்தியமாக்கும் நோக்கத்துடன்தான் அரசுப் பள்ளிகள்

அரசு சம்பளத்தை ஒரு நிலையான வருமானமாக வைத்துக் கொண்டு தனியே வட்டிக்கு விடுவது, தனியார் டியூசன்கள், தனியார் பள்ளிகளில் பங்குதாரராக சேர்ந்து கொள்வது என்று பல்வேறு வழிகளில் சம்பாதிக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்கிற பிழைப்புவாத கண்ணோட்டமே பல ஆசிரியர்களிடமும் நிலவுகிறது.

இன்று தனியார் பள்ளிகளில் 70 சதவீத பள்ளிகளில் அடிப்படை வசதிகளோ, உள்கட்டமைப்புகளோ இல்லை என்கிறார் எஸ்.எஸ்.ராஜகோபால். மேலும், இந்த தனியார் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களில் 70 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் உரிய தகுதியற்றவர்கள் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

தனியார் பள்ளிகளின் கவர்ச்சிகரமான விளம்பரங்களில் மயங்கும் மக்கள், அரசுப் பள்ளிகள் நம்முடையவை என்பதையும், கல்வி என்பது ஒரு அடிப்படைத் தேவை என்பதையும், கல்வியளிக்க வேண்டியது அரசின் கடமை என்பதையும் உணர வேண்டியது அவசியம் என்கிறார் ராஜகோபால். மேலும், மக்கள் சாதாரணமாக வாங்கும் ஒவ்வொரு பொருட்களுக்கான விலையிலும் கல்விக்கான 2 சதவீத வரியும் சேர்ந்துள்ளது. எனவே, அரசுப் பள்ளிகள் சீரழிகின்றது என்பதன் பொருள் தமது சொந்தப் பணம் பறிபோவது தான் என்பதை மக்கள் உணர்ந்து

வீழ்ச்சியை நோக்கித் தள்ளப்படுகின்றன. கடலூர் மாவட்டப் பள்ளிகளில் நாம் பார்த்த நிலைமைதான் தமிழகத்தின் பிற மாவட்டங்களிலும் நிலவுகிறது. சென்னையிலும் கூட மாநகராட்சிப் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும், பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையும் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. இத்தகைய மிக மோசமான சூழலிலும், தங்களது அளப்பரிய ஈடுபாட்டின் காரணமாக சில ஆசிரியர்களும், ஆசிரியைகளும் மிகக் கடுமையாக உழைத்து அரசுப் பள்ளிகளைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள்.

இருப்பினும் கல்வி உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு இன்று தேவைப்படுவது ஒரு போராட்டம். தனியார் கல்வி முதலாளிகளையும், அவர்களது புரவலரான இந்த அரசையும் எதிர்த்த போராட்டம். மொத்தத்தில் தனியார்மயக் கொள்கைக்கு எதிரான போராட்டம்!

● புதிய கலாச்சாரம் செய்தியாளர்

கவரப்பட்டு அரசுப்பள்ளி:

அவலத்தன் ருடுவே ஓர் அத்சயம்!

தனியார்மயத்தை நியாயப்படுத்துவதற்கு நம் நாட்டு முதலாளிகளும், அரசும் அதிகம் சிரமப்படத் தேவையில்லாத சூழலை உருவாக்கிக் கொடுத்த பெருமை அரசுத்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களையே சாரும். தொலைபேசி, மின்சாரம், போக்குவரத்து, மருத்துவம் போன்ற சேவைத் துறைகள் தொடங்கி கல்வி வரையில் எல்லாவற்றிலும் இதுதான் நிலைமை.

ஒருபுறம் கல்வித் துறைக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டை வெட்டுவதன் மூலம் அரசுப் பள்ளிகளை அரசே திட்டமிட்டு ஒழித்து வருகிறது. அரசுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அந்தப் பணியை பல ஆசிரியர்கள் செய்து வருகின்றனர். துணைத் தொழில்கள், வட்டிக்கு விடுவது, தனியார் டியூசன், தாமே தனியார் பள்ளிகளைத் துவங்கி நடத்துவது என்று அனைத்து வகை அயோக்கியத் தனங்களையும் கூச்ச நாச்சமின்றி செய்பவர்களாக ஆசிரியர்கள் பலர் உருவாகியிருக்கின்றனர். தமிழ் வழிக் கல்வியாகட்டும், சமச்சீர் கல்வியாகட்டும், கல்விக்கான மானிய வெட்டாக இருக்கட்டும் எந்த ஒன்றையும் எதிர்த்து பெயரளவுக்குக் கூட ஆசிரியர் சங்கங்கள் போராடுவதுமில்லை.

இத்தகைய பாலவனத்தில சோலைகளைப் போல ஆங்காங்கே சில அற்புதமான மனிதர்கள், ஆசிரியப் பணிக்குரிய கௌரவத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். பணமில்லாதவனுக்கு கல்வி இல்லை என்பது ஒரு விதியாகவே மாறி வருகின்ற இன்றைய சூழலில், அதனை மறுப்பதற்கான நம்பிக்கையை இத்தகைய ஆசிரியர்கள்தான் நமக்கு வழங்குகிறார்கள் என்றால் அது மிகையல்ல. அத்தகைய நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களை நாடறியச் செய்வதன் மூலம் கல்வி தனியார்மயத்துக்கு எதிரான போராட்டத்திற்கு வலுச் சேர்க்க இயலும் எனக் கருதுகிறோம்.

தமிழகத்தின் ஊரகப் பகுதிகளில் இயங்கி வரும் அரசுப் பள்ளிகளின் நிலைமை பல ஆண்டுகளாக எலும்புருக்கி நோயால் பாதிக்கப்பட்டு படுக்கையில் வீழ்ந்த நோயாளிகளைப் போல் பரிதாபகரமானதாகவே உள்ளது. இந்த நம்பிக்கையற்ற சூழலில், இருண்ட கானகத்தின் மத்தியில் மருத்துவ உபகரணங்களோ வசதிகளோ இன்றி இருதய அறுவை சிகிச்சை செய்வதற்கு நிகரானதொரு சாதனையை சில அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அத்தகையதொரு அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு நேரில் சென்றிருந்தோம்.

சுமார் 150 குடும்பங்களைக் கொண்ட கவரப்பட்டு கிராமம் சிதம்பரம் நகரில் இருந்து சுமார் ஏழு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. வாண்டையார் குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான இரண்டு மாளிகைகளைத் தவிர பெரும்பாலும் ஒலைக் குடிசைகளே கண்ணில் தட்டுப்படுகின்றன. வளமாக விவசாயம் நடக்கும் பகுதி. பெரும்பாலானவர்கள் தினசரி விவசாயக் கூலி வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். வேலை இல்லாத நாட்களில் அரசின் நூறு நாள் வேலைக்கும் செல்கிறார்கள். ஊரில்

“பசங்களுக்கு பஞ்சர்
ஒட்டத் தெரிஞ்சிருக்கணும்
சார். சொந்தமா ஒரு
வேலை கத்துக்கிட்ட
மாதிரியும் ஆச்சு,
தன்னோட சைக்கிளை
தானே சரி செய்த மாதிரியும்
ஆச்சு. தங்களோட கிழிந்த
சீருடைகளைத் தைக்க
எளிமையாக தையல்
போடவும் கற்றுக்
கொள்கிறார்கள் சார்.”

இரண்டு மளிகைக் கடைகள். கொஞ்சம் பெரிதாகத் தெரிந்த கடையின் ஒரு நாள் வியாபாரம் 300 ரூபாயாம். இதுதான் அவ்வூர் மக்களின் பொருளாதார நிலைமை.

கவரப்பட்டு அரசு உயர்நிலைப் பள்ளியில் சுமார் 300 மாணவ, மாணவிகள் படிக்கிறார்கள். சுற்றுவட்டாரத்தில் உள்ள வீரன் கோவில் திட்டு, சிவபுரி, அம்பிகாபுரம், வடுகத்திருமேடு கிராமங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளும் இந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்குத்தான் படிக்க வருகிறார்கள். தலைமை யாசிரியர் பழனிவேல் இந்தப் பள்ளிக்குப் பொறுப்பேற்று ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆவதாகச் சொன்னார். திருத்த மான கட்டிடங்கள் அழகாகப் பராமரிக்கப்பட்டு வருவதைக் காண முடிந்தது. ஒவ்வொரு வகுப்பறையும் தூய்மையாக பராமரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

வகுப்பில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் நேரத்தோடு கடமை முடிந்தது என்று கருதி கூலிக்கு மாறடிக்கும் பல அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மத்தியில், கவரப்பட்டு தலைமையாசிரியர் பழனிவேல் எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக உள்ளன.

வகுப்பறையை சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற பண்பை மாணவர்களுக்கு கற்றுத் தர சமூக கோப்பை ஒன்றை அவர் ஏற்படுத்தியுள்ளார். அதன்படி ஒவ்வொரு மாதமும் தூய்மையான வகுப்பு ஒன்று தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அந்த வகுப்புக்கு சமூககோப்பை பரிசளிக்கப்படும். சமூக கோப்பையைப் பரிசாகப் பெறும் வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களின் குழுப் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டு பள்ளியின் அறிவிப்புப் பலகையில் மாநத்தோறும் ஒட்டப்படும். சமூககோப்பை பரிசு பெற்ற வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு பழனிவேல் தனது சொந்த முயற்சியில் மாணவர் அடையாள அட்டை ஒன்றை வழங்குகிறார். இந்த அடையாள அட்டையைப் பெறுவதோடு, கோப்பையை வெல்ல வேண்டும் என்கிற ஆசையில் எல்லா வகுப்புகளும் அவ்வளவு தூய்மையாக மாணவர்களாலேயே பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மாலையில் பள்ளி முடிந்த பின் துப்பரவுப் பணிக்கான நேரம் தொடங்குகிறது. வகுப்பறைத் தூய்மை மாத்திரமல்ல, மாணவர்களும் நேர்த்தியாக சீருடை அணிந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் பழனிவேல் கவனமாக இருக்கிறார்.

“எங்க பசங்க நல்லா விளையாடும் ஆர்வம் கொண்டவங்க சார். விளையாட்டிலே சில நேரம் சட்டை பொத்தான்கள் அறுந்து விடும், அல்லது கால் சட்டை கிழிந்து விடும். அதற்காக இங்கே ஒரு பழைய தையல் இயந்திரத்தை நானே பழுது பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். கால் சட்டை கிழிந்து தைக்க நேர்ந்தால், இடைப்பட்ட அந்த நேரத்தில் அணிந்து கொள்ள மாற்று உடைகளும் ஒரு தனியறையில் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறோம். மாணவர்கள் அவர்களே தங்கள் உடைகளைத் தைத்துக் கொள்ளலாம்”

தனது பள்ளியின் சின்னச் சின்ன செயல்பாடுகளைப் பற்றி விவரிக்கும் போதும் பழனிவேல் ஒரு குழந்தையைப் போன்ற உற்சாகத்தோடு பேசுகிறார். மாணவிகளின் மாதவிடாய்க் காலங்களில் ஏற்படும் சிரமங்களைத் தவிர்க்க, பள்ளியில் ஒரு பெண் ஆசிரியையின் பொறுப்பில் இலவச சானிடரி நாப்கின்கள் ஏற்பாடு செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. மாணவர்களுடைய சைக்கிள் சக்கரத்தில் காற்று போய் விட்டால் காற்று நிரப்ப அடிபம்ப் ஒன்றும், பஞ்சராகி விட்டால் பழுது பார்த்துக் கொள்ள தேவையான உபகரணங்களும் பழனிவேலின் சொந்த முயற்சியில் ஏற்பாடு செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

“பசங்களுக்கு பஞ்சர் ஒட்டத் தெரிஞ்சிருக்கணும் சார். சொந்தமா ஒரு வேலை கத்துக்கிட்ட மாதிரியும் ஆச்சு, தன்னோட சைக்கிளை தானே சரி செய்த மாதிரியும் ஆச்சு. தங்களோட கிழிந்த சீருடைகளைத் தைக்க எளிமையாக தையல் போடவும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள் சார். நானே எல்லாத்துக்கும் காரணம் என்று சொல்ல மாட்டேன் சார். பசங்களுக்கு வழியைக் காட்டிட்டா அப்புறம் அவங்க கற்பூரம் போல பிடிச்சுக்குவாங்க” என்று சொல்லும் பழனிவேல், பள்ளி நேரம் முடிந்த பின்னும் இரவு எட்டு, ஒன்பது மணி வரை பள்ளியிலேயே தான் இருக்கிறார்.

“கல்வி போதிப்பது மட்டுமல்ல, மாணவர்களுக்கு அறிதலின் மேல் ஒரு ஆர்வமும், அக்கறையும் வரவழைப்பது தான் பள்ளியின் கடமை” என்கிறார் பழனிவேல். கவரப்பட்டு பள்ளியின் ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் மாணவர் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் பொறுப்பில் செய்திப் பதிவேடு ஒன்று பராமரிக்கப்பட்டு

தலைமையாசிரியர் பழனிவேல், மன்மதா, ஆட்டோ ஓட்டுநரான தந்தை.

வருகிறது. தினசரி தமிழ் நாளிதழ் ஒன்று தலைமையாசிரியரின் ஏற்பாட்டின் பேரில் எல்லா வகுப்புகளுக்கும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. சமுற்சி முறையில் மாணவர்கள் செய்தித் தாளில் இருந்து சில முக்கியச் செய்திகளை வாசிக்க, மாணவர் தலைவர் அதிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செய்திக் குறிப்புகளை செய்திப் பதிவேட்டில் குறித்துக் கொள்கிறார்.

பள்ளியில் அறிவியல் மன்றம், தமிழ் மன்றம், கணித மன்றம், சமூக அறிவியல் மன்றம் ஆகியன செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்தத் துறைகளில் பாட நூலில் இல்லாத ஒரு கேள்வி அன்றாடம் கேட்கப்படுகிறது. இதற்கான பதிலை மாணவர்கள் நூலகத்திலிருந்து தேடி எடுத்து, அதற்கான கரும்

பலகையில் எழுத வேண்டும். சரியான பதிலை முதலில் எழுதுபவரின் பெயர் அடுத்த நாள் காலை மாணவர் கூடலின் போது அறிவிக்கப்பட்டு பரிசுகள் வழங்கப்படும்.

இது தவிர, ‘நூலகத்தில் இன்று நான் அறிந்து கொண்டது’ என்கிற வகையினத்தில் கரும்பலகை ஒன்றும், ‘இன்றைய செய்தியிலிருந்து’ என்கிற வகையினத்தில் இன்னொரு கரும்பலகையும் பள்ளியில் பராமரிக்கப்படுகிறது. மாணவர்கள் அன்றைக்கு கற்றுக் கொண்டதிலிருந்து சில குறிப்புகளை அந்தக் கரும்பலகையில் எழுதலாம். மேலும் புகார் பெட்டியும், ஆலோசனை பெட்டிகளும் மாணவர்கள் கூடும் இடங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. நல்ல குறிப்புகளை எழுதும்

உற்சாகமாய் கவரப்பட்டு மாணவிகள்!

மாணவர்களுக்கும், நல்ல ஆலோசனைகளைச் சொல்லும் மாணவர்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இதுமட்டுமின்றி பள்ளியில் தவறவிடப்பட்ட பொருட்கள் கிடைத்தால் ஒப்படைக்கும் மாணவர்களுக்கும் கூட காலைக் கூட்டத்தின் போது பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

தலைமை ஆசிரியர் பழனிவேல் அளிக்கும் பரிசு 50 பைசா மிட்டாயாக இருக்கலாம், அல்லது பள்ளியின் இலச் சினை பொறிக்கப்பட்ட சின்ன பேட்ஜாகவும் இருக்கலாம். அதை எல்லோர் முன்னிலையிலும் அறிவித்து மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்களோடு வழங்குகிறார்.

“விடை மதிப்பு ஒரு பிரச்சினை இல்லை சார். மற்ற மாணவர்கள் முன்னிலையில் பாராட்டுக்களைப் பெறுவதும், அங்கீகாரம் கிடைப்பதும் தான் முக்கியம். பசங்க தங்களை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர்கள் என்று தாங்களே கருத வேண்டும். அதற்காக நான் செய்வதெல்லாம் சின்னச் சின்ன ஊக்குவிப்புகள், அவ்வளவுதான்” என்கிறார் பழனிவேல்.

நாங்கள் பள்ளி முடிந்ததும் அங்கேயே அமர்ந்து பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்த சில மாணவிகளிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பள்ளியையும் ஆசிரியர்களையும் உணர்வுப்பூர்வமாக நேசிப்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்கள் ஏழு அல்லது எட்டாம் வகுப்பில் பயிலும் மாணவிகள். பொது அறிவைச் சோதிக்கும் சில கேள்விகளோடு, இறுதியாக “வாழ்க்கையில் நீங்கள் எல்லோரும் என்னவாக வேண்டும் என்று லட்சியம் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டோம். சிலர் மருத்துவராகப் போவதாகவும், கலெக்டர் ஆகப் போவதாகவும் சொன்னார்கள்.

இன்னும் சில மாணவிகள் ஆசிரியைகள் ஆவோம் என்றனர். அவர்களிடம் காரணம் கேட்டோம், “நானும் டீச்சர் ஆகி, எங்க ஹெச்.எம் போல யாரையும் அடிக்காம நல்லா பாடம் நடத்துவேன் சார்” என்பதாக இருந்தது அவர்களின் பதில்கள்.

மாணவிகளோடு பேசி விட்டு தலைமையாசிரியர் பழனிவேலின் அறைக்கு வந்தோம். சரியாக அந்த நேரம் பார்த்து ஒரு மாணவி தனது தந்தையோடு வந்திருந்தாள்.

“சார், இந்த பார்த்தை நிரப்பத் தெரியல. கொஞ்சம் நிரப்பிக் கொடுக்க முடியுமா?” அந்தப் பெண்ணின் தந்தை தயங்கியவாறே அறை வாசலில் நின்றார்.

“உள்ளே வாங்க சார்” என்றவர், “இவள் பெயர் மன்மதா. எங்க பள்ளியின் மாணவி தான். இந்த வருசம் நடந்த பொதுத்தேர்வில் எங்க பள்ளியிலேயே அதிக மதிப்பெண் வாங்கிய பெண் இவள் தான். இப்போ பதினோராம் வகுப்பில் சேர சிதம்பரம் பெண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு விண்ணப்பிக்கப் போறாங்க” என்று எங்களிடம் சொல்லிவிட்டு, அந்தப் பெண்ணின் தந்தையிடம் இருந்து விண்ணப்பப் படிவத்தை வாங்கி விவரங்களைக் கேட்டு நிரப்பத் துவங்கினார்.

“சார், நான் சிதம்பரத்தில் ஆட்டோ ஓட்டிகிட்டு இருக்கேன். நம்மள மாதிரி கஷ்டப்படாம நம்ம பிள்ளைங்களாவது நல்லா இருக்கணும் சார். எங்க ஹெச்.எம் வந்த பின்னாடி தான் இந்தப் பள்ளிக்கூடமே இவ்வளவு நல்லா நடக்குதுன்னு எழுதிக்கங்க சார்.”

நிமிர்ந்து பார்த்தோம். தலைமை ஆசிரியர் நாற்காலிக்கு மேல் “இந்த ஆண்டின் சாதனையாளர்கள்” என்ற தலைப்பிட்டு பெரிய வழுவழப்பான தாளில் மாணவி மன்மதாவின் புகைப்படமும், இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது இடம் பிடித்த மற்ற மாணவர்களின் புகைப்படங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பெண்ணின் ஏழைத் தந்தை தனது மகளின் பெயர் சாதனையாளர் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு கண்ணில் நீர்மல்க நின்று கொண்டிருந்தார். நாம் அவரை நோக்கித் திரும்பியதும், நாம் ஏதும் கேட்காமலேயே பேசத் துவங்கினார்.

“சார், நான் சிதம்பரத்தில் ஆட்டோ ஓட்டிகிட்டு இருக்கேன். நம்மள மாதிரி கஷ்டப்படாம நம்ம பிள்ளைங்களா

வது நல்லா இருக்கணும் சார். எங்க ஹெச்.எம் வந்த பின்னாடி தான் இந்தப் பள்ளிக்கூடமே இவ்வளவு நல்லா நடக்குதுன்னு எழுதிக்கங்க சார்”. மன்மதா 96 சதவீதம் மதிப்பெண்கள் எடுத்திருந்தாள். இரண்டாம் இடம் பிடித்திருந்த ராபின் ராஜ், அறிவியலில் நூற்றுக்கு நூறு வாங்கியிருந்தான்.

பழனிவேல் இந்தப் பள்ளிக்கு வருவதற்கு முன்னர் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பள்ளியிலும் இதே போன்ற முன்முயற்சியோடு பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார். பணிமாற்றம் செய்யப்படுகிறார் என்ற செய்தி பரவியதும் மாணவர்கள் கண்ணீருடன் அவரைத் தடுத்திருக்கிறார்கள். பெற்றோர்கள் சாலை மறியல் செய்திருக்கிறார்கள். பின்னர் பழனிவேல் தானே தலையிட்டு அவர்களை சமாதானம் செய்திருக்கிறார். மக்களால் கண்ணீரோடு விடையளிக்கப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறார்.

மெல்ல இருள் கவியத் தொடங்கி விட்டது. கவரப்பட்டிருந்து சிதம்பரம் செல்வதற்கான கடைசிப் பேருந்தைப் பிடிக்க வேண்டும்.

“நீங்க கிளம்புங்க சார். இங்கே பத்தாவது படிச்ச பசங்க இப்ப வேற பள்ளியில் மேல்நிலை வகுப்பில் படிக்கிற வங்க டியூசனுக்கு வருவாங்க. நான் அடிப்படையில் அறிவியல் ஆசிரியர்” என்றார் பழனிவேல். இந்த இலவச டியூசனுக்குப் பின்னர், இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் அவரது வேலை நாள் முடிவடைகிறது.

“இந்த அளவுக்கு உணர்வுப்பூர்வமான ஆர்வம் எப்படி சாத்தியமாயிற்று?” என்ற கேள்விக்கு லேசாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

“நீங்க பெரிய வார்த்தைகள் எல்லாம் போடறீங்க. ஆனா என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் நான் வாங்குற சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யறேன்; அவ்வளவு தான். எங்களைப் போன்ற ஆசிரியர்களை நம்பித்தான் பெற்றோர்கள் பிள்ளைங்களை அனுப்பறாங்க. அவர்களுக்கு அறிவு கிடைக்கச் செய்வது என்னுடைய கடமை. அதைச் செய்கிறேன். அவ்வளவு தான்” என்றார்.

அவர் சொல்வது எளிய உண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. எனினும் அது தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அளவுக்கு அரிதாக இருக்கிறதே!

● புதிய கலாச்சாரம் செய்தியாளர்

ஆங்கிலவழிக் கல்வி:

சொர்க்கத்துக்குக் குறுக்கு வழி?

இந்த ஆண்டு முதல் அனைத்து அரசுப் பள்ளிகளிலும் 1-ம் வகுப்பில் சேரும் மாணவர்களுடைய பெற்றோர்களில் குறைந்தது 20 பெற்றோர்கள் விரும்பினால் ஆங்கில வழி வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று ஜெயலலிதா அரசு அறிவித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து சுமார் 3500 ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலவழிக் கல்வியில் சுமார் 80,000 மாணவர்கள் சேர்ந்துள்ளதாக செய்தி வெளிவந்துள்ளது. 2012-13 கல்வி ஆண்டில் 640 பள்ளிகளில் இந்தத் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது, பல பள்ளிகளில் அனைத்து பெற்றோர்களும் ஆங்கில வழிக் கல்வியையே தேர்வு செய்தனர். அதற்கும் முன்னரே மாகராட்சிப் பள்ளிகளில் ஆங்கில வழிக்கல்வி தொடங்கி விட்டது.

ஆங்கில வழிக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம்தான் தமிழ்நாடு முழுவதும் முளைத்திருக்கும் மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளுடன் அரசுப் பள்ளிகள் போட்டி போட முடியுமென்றும், அரசுப் பள்ளிகளில் குறைந்து கொண்டே வரும் மாணவர் சேர்க்கையை அதிகப்படுத்த முடியும் என்றும் சொல்லி கல்வித் துறை அதிகாரிகள் இந்த முடிவை நியாயப்படுத்துகிறார்கள்.

“நாம் வசதி குறைவானவர்களாக இருந்ததால் அரசுப் பள்ளியில் தமிழ் வழிக் கல்வி முறையில் படித்தோம். நமது குழந்தையாவது ஆங்கில வழிக் கல்வி கற்று முன்னுக்கு வரட்டும்”, “அடித்தட்டு மக்களும் தம் பிள்ளைகள் இங்கிலீசு பேசுவதைக் கண்டு மகிழட்டும்”, “காசு பணம் இல்லாதவர்களும் தம் பிள்ளைகளை ஆங்கிலம் படிக்க வைக்க கிடைத்த நல்ல வாய்ப்பு” என்றெல்லாம் இத்திட்டம் குறித்து மக்கள் கருதுவதாக துள்ளக் பத்திரிகை கூறுகிறது. மக்களிடம் இத்தகைய ஆங்கில மோகம் பரப்பப்பட்டிருப்பது உண்மைதான்.

‘தனியார் மெட்ரிகுலேசன் பள்ளியில் சேர்த்து படிக்க வைத்து விட்டால் நல்ல வேலை கிடைத்து முன்னேறி விடலாம் என்ற மயக்கத்தின் காரணமாகத் தான் கடன் வாங்கியோ, சாப்பாட்டுச் செலவை குறைத்தோ, இருக்கும்

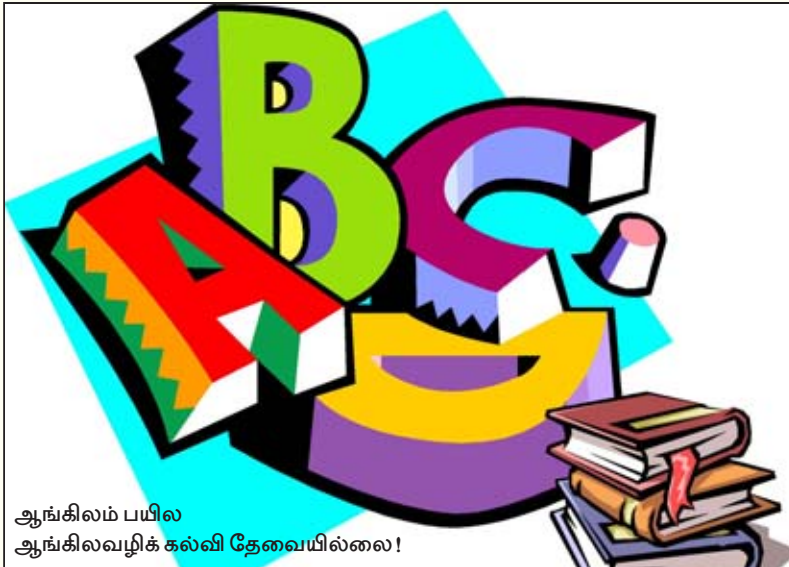
சொற்ப நிலத்தை விற்றோ, நகைகளை அடகு வைத்தோ பல ஏழைப் பெற்றோர்கள் தம் குழந்தைகளை தனியார் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பி வருகிறார்கள்.

அரசுப் பள்ளிகளை அரசே புறக்கணிப்பதன் காரணமாக, கடந்த சில ஆண்டுகளில் அரசுப் பள்ளிகளில் பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை விகிதம் வேகமாக சரிந்து, தனியார் பள்ளிகளில் மாணவர் சேர்க்கை விகிதம் அதிகரித்துள்ளது. 1976-ல் 25 ஆக இருந்த மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1999-ல் 2000 ஆக உயர்ந்தது.

இப்போது தமிழ்நாடு முழுவதும் சுமார் 4600 தனியார் நர்சரி மற்றும் தொடக்கப் பள்ளிகளில் 5 லட்சம் குழந்தைகளும், சுமார் 2000 மெட்ரிகுலேசன் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 6 லட்சம் மாணவ, மாணவிகளும் படிக்கின்றனர். அரசுப் பள்ளிகள் மற்றும் அரசு உதவி பெறும் பள்ளிகளில் பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை ஒப்பிடும்போது இது மிகவும் குறைவே என்ற போதிலும், அரசுப் பள்ளிகளும் தமிழ் வழிக்கல்வியும் வீழ்ச்சிடைந்து வரும் போக்கை இந்த புள்ளி விவரங்கள் நமக்கு காட்டுகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் சேரும் மாணவர்களில் சுமார் 50% மாணவர்கள் மட்டுமே 10-ம் வகுப்பு முடித்து மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் சேருகிறார்கள். அதற்கு மேல் 15%-க்கும் குறைவான மாணவர்களே இளநிலை பட்டப்படிப்பில் சேருகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஆண்டும் 1 லட்சத்துக்கும் குறைவானவர்களே பட்ட மேற்படிப்புக்கும், அறிவியல் ஆராய்ச்சி துறைக்கும் போகிறார்கள். ஆங்கிலத்திலேயே சிந்தித்து, ஆங்கிலத்திலேயே உரையாட வேண்டிய தேவை ஆகப் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு இல்லை. பெரும்பான்மை மக்கள் தமது வீட்டிலும், சமூகத்திலும் தமிழ் மொழியிலேயே சிந்திக்கின்றனர், பேசுகின்றனர்.

ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொள்ளும் மேட்டுக்குடியினர் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேறிய நிலையில் இருப்பதையும், அவர்கள் வெளி நாடுகளுக்கு வேலைக்குப் போவதையும் பார்த்து நடுத்தர வர்க்கத்தினர், ஆங்கில வழிக் கல்விதான் பொருளாதார உயர்வுக்கான திறவுகோல் என்று கணித்து தமது குழந்தைகளை ஆங்கில வழிக் கல்வியில் சேர்க்கின்றனர்.

ஆங்கிலம் பயில
ஆங்கிலவழிக் கல்வி தேவையில்லை!

மேட்டுக்குடி வர்க்கத்தையும், நடுத்தர வர்க்கத்தையும் பார்த்து அவர்களுடைய இடத்தையும், பண்பாட்டையும் எட்டுவதுதான் முன்னேற்றம் என்று புரிந்து கொண்டிருக்கும் ஏழை மக்கள், அவர்களுடைய பண்பாட்டின் மலிவுப் பிரதிகளைத் தேடுகிறார்கள். உடைகளிலும், அலங்கார சாதனங்களிலும், கைபேசிகளிலும் கிடைக்கும் மலிவுப் பதிப்புகள் போல, தாகம் தீர்க்க அம்மா வாட்டர் போல, ஆங்கில மோகம் தீர்க்க அரசுப்பள்ளிகளில் ஆங்கில வழிக் கல்வி. ஆனால் இந்தப் பள்ளிகளில் கஷ்டப்பட்டுத் தங்கள் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்கும் ஏழைகளால் அப்படி ஒன்றும் வாய்ப்புகளை எளிதில் தட்டிக் கொண்டு போக இயலாது.

மேட்டுக்குடியினரின் உயர்வுக்கு காரணம், அவர்கள் ஏற்கெனவே பொருளாதார ரீதியில் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருப்பது, மேல்தட்டு வர்க்கத்தில் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களின் தொடர்புகள், இவற்றின் காரணமாக கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் ஆகியவை தானே தவிர ஆங்கில வழிக் கல்வி அல்ல. ஆங்கில வழிக் கல்வி அவர்களது வர்க்க நிலையின் ஒரு வெளிப்பாடு. வெறும் ஆங்கிலத்தின் மூலம் அவர்களது வர்க்க நிலை உயர்ந்து விடவில்லை.

ஒரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அந்த மொழி வழியாக கல்வி கற்பது மட்டுமே உதவுவதில்லை. முதுநிலைப் பட்டப் படிப்பு வரை கூட ஆங்கில வழியில் படித்திருந்தாலும், எளிய ஆங்கில வாக்கியங்களைக் கூட பேச முடியாதவர்கள் பலர் உள்ளனர். ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் சரளமாக உரையாட, எளிய ஆங்கில வாக்கியங்களைப் படித்து புரிந்து கொள்ள தேவைப்படுவது ஆங்கில மொழிக்கல்வியே தவிர ஆங்கில வழிக் கல்வி அல்ல. வீட்டிலும், அலுவலகத்திலும், அன்றாட சமூக உறவுகளிலும் ஆங்கிலத்தை பயன்படுத்துபவர்கள்தான் ஆங்கிலத்தில் சரளமாக உரையாடுகின்றனர்.

ஆங்கிலத்தில் பேச, எழுத, படிப்பதற்கான தேவையை 5-ம் வகுப்புக்குப் பிறகு பள்ளிக் கல்வியின் ஒரு பாடமாக ஆங்கிலத்தை கற்பிப்பதன் மூலம் சிறப்பாகவும், முழுமையாகவும் வழங்கி விட முடியும். அப்படி ஆங்கிலத்தை கற்பதற்கான அடிப்படை அறிவு பெறும் திறன் தாய்மொழி வழிக் கல்வி மூலம்தான் கிடைக்க முடியும்.

மேட்டுக்குடியினரின் உயர்வுக்கு காரணம், அவர்கள் ஏற்கெனவே பொருளாதார ரீதியில் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருப்பது, மேல்தட்டு வர்க்கத்தில் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களின் தொடர்புகள், இவற்றின் காரணமாக கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் ஆகியவை தானே தவிர ஆங்கில வழிக் கல்வி அல்ல.

“பைசா 2009” (Programme for International Student Assessment) என்ற பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடி மாணவர்களின் அறிவுத் திறனை சோதனை செய்யும் நிகழ்வில் இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்நாடு, இமாச்சல பிரதேச மாநிலங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் கலந்து கொண்டனர். 74 பிராந்தியங்கள் கலந்து கொண்ட இந்தத் தேர்வில் இவ்விரண்டு மாநில மாணவர்களும் வாசித்தல், கணிதம் இரண்டிலும் 72,73-வது இடங்களையும், அறிவியலில் 73,74-வது இடங்களையும் பிடித்தனர்.

வாசிப்பு என்பதற்கு PISA கொடுத்த ‘படித்த பொருளைப் புரிந்துகொண்டு, அதை வெளிப்படுத்தத் தெரிந்திருப்பது’ என்ற விளக்கத்தின் அடிப்படையில் இவர்கள் தற்குறிகளாகவே இருந்தனர். இவர்கள் மேட்டுக்குடி வர்க்கங்

களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் என்பதுடன், ஆங்கில வழியில் கல்வி பயின்றவர்கள். வாசிப்பு, கணிதம், அறிவியல் ஆகிய அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் சீனாவின் ஷாங்காய் மாணவர்கள் முதலிடத்தைப் பிடித்தனர். சீன மாணவர்கள் தாய் மொழி வழியில் படித்திருந்தாலும், தேர்வு பொருள் பற்றி அவர்களுக்கிருந்த அடிப்படை அறிவே ஆங்கிலத்தை சுலபமாக எதிர்கொள்ளச் செய்திருக்கின்றது.

தாய் மொழி என்பது, வெறும் மொழியாக அல்லது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் கருவியாக மட்டும் இல்லாமல் ஒரு மனிதனின் அடிப்படை அறிதல் திறனாகவும் அமைகின்றது. மற்ற எதையும், அது இன்னொரு மொழியாகவே இருந்தாலும் ஒரு குழந்தை இந்த அறிதல் திறனின் வழியாகவே கற்றுக் கொள்கிறது.

ஆங்கில வழிக்கல்வி படித்தால் வேலை எனும் மூடநம்பிக்கையினை விற்று காசாக்கும் தனியார் பள்ளிகள்!

ALPHA
CBSE
SCHOOL

With 46 year old legacy behind the Alpha School, it has set new bench marks and initiated new methodologies in the field of education to produce future leaders.

SPECIAL FEATURES:

- NCERT – Central Board Syllabus
- Multi Media Class rooms
- Tamil and Hindi to all students
- Beautiful in-door play arena
- International curriculum interface
- Global Partnership with US, UK and Singapore schools
- Strong focus on value education
- Academic arrangement with Fulbright Scholars

ADMISSIONS OPEN
for the New Academic
Year 2013-14

PRE-KG, LKG, UKG
GRADES – 1 & 2

Application forms
are being issued
NOW

46
Years
Experience in Education

For more details contact:
ALPHA CBSE SCHOOL
No.16, 3rd Cross Street, West C.I.T. Nagar,
Chennai – 600 035.
Tel: 24358242, 24323179
Ms. Carole: 8939999442

Setting new bench marks in the field of education

தாய் மொழி என்பது, வெறும் மொழியாக அல்லது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் கருவியாக மட்டும் இல்லாமல் ஒரு மனிதனின் அடிப்படை அறிதல் திறனாகவும் அமைகின்றது. மற்ற எதையும், அது இன்னொரு மொழியாகவே இருந்தாலும் ஒரு குழந்தை இந்த அறிதல் திறனின் வழியாகவே கற்றுக் கொள்கிறது.

குழந்தைகள் மனதளவில் எந்தத் தொல் லையுமில்லாமல், ஒரு மிதிவண்டியை ஓட்டிப் பழகுவதைப் போல் தாய் மொழியை கற்றுக் கொள்கின்றார்கள். தாய்மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும் குழந்தைகள் வாக்கியங்களை அப்படியே பிரதி எடுப்பதில்லை, கற்றுக் கொள்ளும் போது விதிகளை ஊகித்து உணர்கிறார்கள். வாக்கியக் கட்டமைப் பில் இருக்கும் விதிகளை குழந்தைகள் தாங்களாகவே முயன்று புரிந்து கொள்கிறார்கள். தாய் மொழியைப் பயில் வதை கற்றல் என்று சொல்வதை விட அறிவைக் கைக்கொள்வது என்று சொல்லலாம்.

இயற்கையாக அறிதலை தன் தாய் மொழியில் பயின்று வந்திருக்கும் குழந்தைகளுக்கு, பள்ளிக் கூடங்களில் அயல் மொழியில் பாடங்களைக் கற் பிக்கும் போது அவர்களின் சிந்தனை தொந்தரவிற்குள்ளாகின்றது. இது குழந் தைகளின் சிந்தனையில் நாம் செலுத் தும் கொடிய வன்முறை தான். தொடர்ந்து கட்டாயப்படுத்தி திணிக்கப் படும் அயல் மொழி வழி கற்பிக்கும் முயற்சியின் காரணமாக அவர்கள் அறிவைக் கைக்கொள்ளும் திறனை இழந்து விடுகின்றனர்; கற்பதை நிறுத்தி

விடுகின்றனர். ஆசிரியர்களும் கற்பித் தலை நிறுத்தி விடுகின்றனர்.

புரியாமை என்பது மாணவனின் கற்கும் முயற்சியையே நிரந்தரமாக முடக்கி விடுகிறது. அதன் பிறகு மதிப் பெண்களை நோக்கிய பயிற்சி மட்டுமே நடக்கிறது. புத்தகங்களில் இருப்பதைப் மண்பாடம் செய்வதற்கு கற்றுக் கொள்கின்றனர். எடுக்கப்படும் பிரதிகள் ஆங்கிலத்தில் இருந்து விடு கின்றன, அவ்வளவுதான்.

ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாக கற்ப தற்கே தடுமாறும் மாணவர்களுக்கு, ஆங்கில வழிக் கல்வியின் காரணமாக வகுப்பறைகள் சித்திரவதைக் கூடங் களாக மாறி விடுகின்றன. கணிசமான மாணவர்கள் இந்த சித்திரவதையைத் தாங்க முடியாமல் சில வகுப்புகளுக் குப் பின் வெளியேறி விடுகிறார்கள். ஆரம்ப வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கில வழிக் கல்வியை அறிமுகம் செய்வதன் விளைவு 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் தெரிய வரும். அதற்குள் சுமார் 1 கோடி மாணவர்கள் சிந்தனை முடக்கப் பட்ட கல்வியைக் கற்றவர்களாகவோ, அல்லது கல்வியே இல்லாதவர்களாகவோ உருவாக்கப்பட்டிருப்பார்கள்.

ஆங்கிலம் படித்தால் வேலை என் பதும் ஒரு விதமான மூடநம்பிக்கை. இந்தி படித்தால் வேலை என்று கூறி இந்தித் திணிப்பை நியாயப்படுத்தும் ஆட்கள் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் முகத்தில் கரி பூசுவது போல, வட இந்திய மாநிலங்களிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வேலை தேடி வந்திருக்கும் தொழிலாளர்கள், இங்கே வந்து தமிழ் பேசக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொறியியல் பட்டம் பெற்ற பல லட்சம் மாணவர்கள் இன்று வேலை இல்லாமல் தவிக்கின்றனர் அல்லது தமது கல்வித் தகுதிக்குப் பொருத்த மில்லாத வேலையை குறைவான சம்பளத்தில் செய்கின்றனர். அவர்கள் அனைவரும் ஆங்கில வழியில் படித்த வர்கள்தான். அனைவருக்கும் வேலை கிடைக்கக் கூடாது என்பது உலக முதலாளித்துவத்தின் கொள்கை. அதனை ஆங்கிலப் புலமையால் முறியடித்து விட முடியாது.

“இந்த ஆண்டு பத்து பொறியாளர் கள் தேவை என்றால் உழைப்புச் சந்தை யில் நூறு பொறியாளர்கள் அந்த வேலைக்குப் போட்டி போட வேண் டும். அப்படி ஒரு போட்டி நிலவினால் தான் ஊதியத்தைக் குறைக்க முடியும். நூறு பேரிலிருந்து திறமையான பத்து பேரைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு மற்றவர்களைக் கழிவு என்று தள்ள முடியும்” என்பதுதான் உலகம் முழுவதும் உள்ள முதலாளி வர்க்கத்தின் பார்வை.

ஆங்கிலத்தை தாய் மொழியாகக் கொண்ட அமெரிக்க ஐ.டி ஊழியர் களின் வேலையைப் பறித்து, அதனை இந்தியர்களுக்கு கொடுப்பதற்கு காரணம், அமெரிக்கர்களை விட இந்தியர் களுக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரி கிறது என்பதல்ல, அவர்களை விட இந்தியர்களின் கூலி குறைவு என்பது தான்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அமல்படுத்தப்படும் மறுகால னியாக்க கொள்கை காரணமாக பன் னாட்டு நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான வேலையாட்களை உருவாக்குவ தற்கு ஏற்ப நமது நாட்டின் கல்விக் கொள்கையும் மாற்றியமைக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கில வழிக் கல்வி திணிக்கப்படுவதும் தாய் மொழி வழிக் கல்வி புறக்கணிக்கப்படுவதும் வெறும் மொழி சார்ந்த பிரச்சினைகள் அல்ல.

ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவத் தைப் பொறுத்தவரை உற்பத்தித் துறையிலோ, சேவைத் துறையிலோ, அறிவுத்

ஆங்கிலவழிக் கல்வி - அறிவு வளர்ச்சியின் மீது செலுத்தப்படும் வன்முறை!

துறையிலோ தமக்குத் தேவையான பணிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கான ஊழியர்களை உருவாக்கித் தரும் பட்டறைகள்தான் கல்வி நிலையங்கள். மாணவர்களுக்கு தத்தம் மொழி சார்ந்த இலக்கியங்கள், பண்பாட்டு மரபுகளைக் கற்றுக் கொடுப்பது, சனநாயக உணர்வையும், சமத்துவக் கண்ணோட்டத்தையும், சமூக உணர்வையும் கற்றுத் தருவது, சுய சிந்தனையை ஊக்குவிப்பது போன்றவையெல்லாம் உலக முதலாளித்துவத்துக்கு தேவையல்லாதவை. சொல்லப் போனால் இடையூறானவை.

பாரதிய ஜனதா ஆட்சிக் காலத்தில் 2000 ஆண்டில் அம்பாளியும் பிரீலாவும் இணைந்து வெளியிட்ட கல்வித் துறை சீர்திருத்தத்திற்கான கொள்கைச் சட்டம் என்ற அறிக்கையில் காணப்படும் கருத்துகள் இவை - கல்வியை சமூக முன்னேற்றத்தின் ஒரு கருவியாகப் பார்க்கும் நமது கண்ணோட்டத்தை அடிப்படையிலேயே மாற்றியமைக்க வேண்டும்... புதிய திறமைகளை விரைந்து கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய, சந்தையில் போட்டி போடக் கூடிய, நிலைமைக்கு ஏற்ப தங்களைத் தகவமைத்துக் கொள்ளக் கூடிய தொழிலாளிகளை நாம் உருவாக்க வேண்டும். ... அமெரிக்காவுக்கு வருவாய் ஈட்டித் தருவதில் முதலிடத்தில் இருப்பது விமான ஏற்றுமதியோ, ஆட்டோமொபைல் ஏற்றுமதியோ அல்ல; பொழுதுபோக்கு சாதன ஏற்றுமதிதான். ... மூளை உழைப்பாளர்களை உருவாக்குவதில் கல்விக்கு மிகப்பெரும் பங்கு இருக்கிறது.

இதுதான் கல்வி குறித்த ஆளும் வர்க்கத்தின் கண்ணோட்டம். இந்திய மக்களின் மூளை உழைப்பையும், உடல் உழைப்பையும் மலிவு விலைக்கு உலகச் சந்தையில் விற்று காசு பார்க்கும் இந்திய தரகு முதலாளிகளின் நலனுக்கும், ஏகாதிபத்தியங்களின் அடிமையாக தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொள்வதற்கு கூச்சப்படாத இந்திய அரசுக்கும் தாய்மொழிக் கல்வி வேட்பங்காயாய் கசப்பதில் வியப்பில்லை.

நாட்டுப் பற்றோ, மக்கள் நலனில் பற்றோ இல்லாத, சொந்த மண்ணைச் சேர்ந்த மக்களுடைய மொழியையோ, வாழ்க்கையையோ, மரபையோ அறியாத, பண்பாட்டு ரீதியாக இந்த மண்ணோடும், மக்களோடும், அவர்களுடைய உணர்வோடும் எந்த விதத்திலும் ஒட்டாத தெர்மாகோல் மனிதர்களை உருவாக்குவதே தாய்மொழிக் கல்வி அழிப்பின் நோக்கம்.

ஆங்கிலம் படித்தால் வேலை என்பதும் ஒரு விதமான மூடநம்பிக்கை. இந்தி படித்தால் வேலை என்று கூறி இந்தித் திணிப்பை நியாயப்படுத்தும் ஆட்கள் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் முகத்தில் கரி பூசுவது போல, வடஇந்திய மாநிலங்களிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வேலை தேடி வந்திருக்கும் தொழிலாளர்கள், இங்கே வந்து தமிழ் பேசக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தாய்மொழி வழிக் கல்வி என்பது தான் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு கல்வியை கொண்டு சேர்ப்பதற்கான ஒரே வழி. தாய்மொழிக் கல்வி மறுப்பு என்பது பெரும்பான்மை மக்களின் கல்வி உரிமையைப் பறிக்கின்றது. அவர்கள் மத்தியிலிருந்து உருவாகக் கூடிய திறமைசாலிகளை கருவிலேயே கொலை செய்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினருக்கு கல்வியை மறுத்த மனுந்தியை வேறு வடிவத்தில் மீண்டும் அமலாக்குகிறது.

ஆங்கில வழிக் கல்வி என்பதும், தனியார் மெட்ரிக் பள்ளிகள், சுயநிதிக் கல்வி நிறுவனங்கள் போன்றவையும் இந்திய சமூகம் “ஒளிரும் இந்தியா - வாடும் இந்தியா” என்று இரண்டாகப் பிரிந்து கிடப்பதற்கான நிரூபணம். ஒளிரும் இந்தியா ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறது. உலகளாவிய வாய்ப்புகளை பெறும் நிலையில் உள்ளது. வாடும் இந்தியா இந்திய மொழிகளில் பேசுகிறது, கடுமையாக சுரண்டப்படுகிறது.

பல்வேறு வர்க்கங்களையும் சேர்ந்த குழந்தைகள் சேர்ந்து படிக்கும் பொதுப் பள்ளிகள், அருகமைப் பள்ளிகள் இப்போது இல்லை. வீட்டுக்கு அரு

கில் நடந்து போகும் தொலைவில் அரசுப் பள்ளியோ, அரசு உதவி பெறும் பள்ளியோ இருந்தாலும் தம் பிள்ளைகளை நடுத்தர வர்க்கத்தினர் அங்கே சேர்ப்பதில்லை. தம் தகுதிக்கு ஏற்ப ‘தரமான தனியார் ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளிலேயே’ சேர்க்கிறார்கள். உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட, தம் தலையை அடகு வைத்தாவது பிள்ளைகளை இத்தகைய பள்ளிகளில் தான் சேர்க்க விரும்புகிறார்கள்.

இந்தப் பள்ளிகள் மறுகாலனியாக்கம் உருவாக்கி வரும் நவீன அக்கிரகாரங்களாகவும், அரசுப் பள்ளிகள் எனப் படுபவை நலிந்து வரும் சேரிகளாகவும் மாறி வருகின்றன. “அருகமைப் பள்ளிகள் - இலவசக் கல்வி - தாய்மொழி வழிக் கல்வி” என்பதை அமல்படுத்துவது தான் இந்தப் பிரிவினையை ஒழிப்பதற்கான வழி. மாறாக, சேரிகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுத் தருவதன் மூலம் அவற்றையும் அக்கிரகாரங்களாக்கி விட முடியும் என்று ஆசை காட்டுவதுதான், அம்மா அறிவித்திருக்கும் அரசுப் பள்ளிகளில் ஆங்கில வழிக்கல்வி என்ற இந்த திட்டம்.

● பண்பரசு

தனியார்மயத்திற்கு ஆதரவாக அரசு பள்ளிகளில் ஆங்கிலவழிக் கல்வி.

ஏஞ்சலினா ஜோலியின் தியாகமா? பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் சுரண்டலா?

புகழ்பெற்ற ஹாலிவுட் நடிகையும், உலகின் மிகப் பிரபலமான பெண்களில் ஒருவருமான ஏஞ்சலினா ஜோலிக்கு மார்பகப் புற்றுநோய் வருவதற்கு சாத்தியக் கூறுகள் 87 சதவிகிதம் இருப்பதாக மருத்துவர்கள் அறிவுறுத்தியதால் மாசெக்டமி அறுவை சிகிச்சை மூலம் தனது மார்பகங்களை அகற்றிக் கொண்டு, செயற்கை மார்பகங்களைப் பொருத்திக் கொண்டார். 'பெண்களின் உடல்நலனுக்காக தனது அழகைத் துறந்து விட்டார் ஏஞ்சலினா' என்று ஊடகங்கள் அனைத்தும் இதை மாபெரும் தியாகமாக கொண்டாடி விட்டன.

மனித உடலில் இருக்கும் உறுப்பு களின் வளர்ச்சியையும், கட்டமைப்பையும் மரபணுக்கள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. செல்களின் வளர்சிதை மாற்றத்தில், ஒரு செல் தனக்குள் இரண்டாக பிரிந்து இரு புதிய செல்களாக மாறுகின்றது. மறுபுறம் குறிப்பிட்ட ஆயுட்காலத்துக்கு பிறகு பழைய செல்கள் அழிகின்றன. இந்த வகையில் செல்களின் எண்ணிக்கையில் சமநிலை எட்டப்படுகிறது. ஒரு செல் பிரிந்து பெருக முதலில் அதன் மரபணு மறு பிரதியெடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த மறுபிரதியாகும் செயல்முறையில் அபூர்வமாக பிறழ்வு ஏற்படலாம். இந்த மரபணுக்களில் ஏற்படும் பிறழ்வானது கட்டுப்படுத்தப்படாத உயிரணு பெருக்கத்தையும், செல் அழியாததன்மையையும் அனுமதிக்கின்றது. நியதிக்கு மாறான இத்தகைய செல்களின் அபரிதமான பெருக்கம் புற்றுநோய் எனப்படுகிறது.

பெண்களுக்கு மற்ற புற்றுநோய்களோடு மார்பகத்திலும், கருப்பையிலும் புற்றுநோய்கள் ஏற்படுகின்றன. உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் கணக்கீட்டின் படி 2008-ம் ஆண்டில் மட்டும் 4.5 லட்சம் பெண்கள் மார்பகப் புற்றுநோயாலும், 1.4 லட்சம் பெண்கள் கருப்பை புற்றுநோயாலும் உயிரிழந்துள்ளனர்.

பிறழ்வு ஏற்பட்ட மரபணுவை சரி செய்யக்கூடிய புரதங்களை உற்பத்தி செய்யும் BRCA 1 மற்றும் BRCA 2 மரபணுக்கள் மனித செல்களில் இருப்பதாகவும், அவை புற்றுநோய் ஏற்படுவதைத் தடுக்கின்றன என்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் நடந்த ஆராய்ச்சிகள் கண்டறிந்தன. இந்த ஆராய்ச்சியில் பல்கலைக்கழகங்களுடன் மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் (Myriad Genetics) என்ற நிறுவனமும் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்தது. இந்த BRCA மரபணுவில் குறைபாடு இருந்தால், சேதமடைந்த மரபணு சரிசெய்யப்

படாமல் மார்பக மற்றும் கருப்பை புற்றுநோய் வருவதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகமாகின்றன. இந்த இரு மரபணுக்களையும் பரிசோதித்து பிறழ்வுகளை அறிவதன் மூலம் மார்பக மற்றும் கருப்பை புற்றுநோய் அபாயங்களை முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பது அந்த ஆய்வுகளின் முடிவு.

சராசரி பெண்களுக்கு மார்பகப் புற்றுநோய் வருவதற்கான சாத்தியங்கள் 12% ஆக இருப்பதாகவும், அதுவே மரபு வழியாக பிறழ்வடைந்த BRCA மரபணுக்களைப் பெற்றுள்ள பெண்களுக்கு 60% ஆக இருப்பதாகவும், அதாவது சாதாரண பெண்களை விட ஐந்து மடங்கு அதிக வாய்ப்பிருப்பதாகவும் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஏஞ்சலினாவின் தாயார் மார்பகப் புற்றுநோயால் மரணமடைந்ததால், அந்த மருத்துவப் பரிசோதனையை தனக்கும் செய்து கொண்டதில் மார்பகப் புற்றுநோய் வருவதற்கு சாத்தியக் கூறுகள் 87 சதவிகிதம் இருப்பதாகத் தெரிய வந்ததையடுத்து, உடனடியாக மார்பகங்களை அறுவை சிகிச்சை மூலம் அகற்றும் முடிவுக்கு வந்தார் ஏஞ்சலினா. அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் பிறகு அது குறித்து பத்திரிகைகளில்

எழுதிய அவர், நான் அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளும் முடிவை எளிதாக எடுத்து விடவில்லை. ஆனாலும், உயிர் அதை விட முக்கியமானது. உலகம் முழுவதும் உள்ள பெண்கள் விழிப்புணர்வு பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே இதை வெளிப்படையாக சொல்கிறேன்" என்று கூறியிருக்கிறார்.

மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனம் இந்த மரபணுக்களின் கட்டமைப்புக்கும், அவற்றை பரிசோதித்து பார்க்கும் முறைகளுக்கும் காப்புரிமை வாங்கியதன் மூலம் அவற்றை தனது கட்டுக்குள் வைத்துள்ளது. இந்த மரபணுக்கள் குறித்த சோதனையை செய்து கொள்ள அந்நிறுவனம் தலா ஒருவருக்கு 3500 டாலர்கள் (சுமார் ரூ. 2 லட்சம்) கட்டணமாக வசூலிக்கிறது.

2006-ம் ஆண்டு வாஷிங்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் கிங் தலைமையிலான ஆய்வுக்குழு மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனத்தின் சோதனை முறை இந்த இரு மரபணுக்களில் ஏற்படக்கூடிய கணிசமான எண்ணிக்கையிலான மற்ற பிறழ்வுகளைக் கண்டறிவதில்லை என்று கண்டுபிடித்தது. மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் இந்தப் பிறழ்வுகளைக் கண்டறியவும் சோதனை முறையை உருவாக்கியது. இப்புதிய சோதனை முறையைக் கொண்டு முதன்மை சோதனையை மேம்படுத்தவோ அல்லது அதனுடன் சேர்க்கவோ இல்லை. அதற்கு பதிலாக புதிய சோதனை முறையை பிற்சேர்க்கை சோதனையாக்கி அதற்கு தனியாக 700 டாலர்களை (ரூ. 42 ஆயிரம்) கட்டணமாக வசூலிக்கிறது.

இயற்கையின் கொடையான BRCA மரபணுக்களின் வடிவத்திற்கும் வடிவரிமை வாங்கி வைத்துள்ளதன் மூலம் மற்ற ஆய்வாளர்கள் இந்த மரபணுக்கள் குறித்து ஆய்வு செய்வதையும், அவற்றுக்கான மலிவான மாற்று சோதனை முறைகளைக் கண்டறிவதையும் தடை செய்து வைத்திருக்கிறது. அதன் மூலம் கொடிய ஆட்கொல்லி நோய் வருவதை முன்னறிவிக்கும் சோதனையில் கொள்ளை லாபமீட்டு

கிறது. இந்த பரிசோதனைகள் மூலம் கடந்த ஆண்டு மட்டும் \$ 126 மில்லியன் (சுமார் ரூ. 700 கோடி) சம்பாதித்துள்ளது மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ்.

புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கு வெகுமதியளிக்கவும், மேலும் புதிய ஆய்வுகளை ஊக்குவிக்கவும் வடிவுரிமை பாதுகாப்பு தேவை என்றும், வடிவுரிமை பாதுகாப்பு இல்லையென்றால் புதிய ஆய்வுகளில் ஈடுபட நிறுவனங்கள் முன்வராது என்றும், தொழில்நுட்பமும் அறிவியலும் வளர வடிவுரிமைகள் உதவி செய்கின்றன என்றும் வாதிடப்படுகிறது.

இந்த BRCA மரபணுக்களின் கண்டுபிடிப்பையே எடுத்துக்கொண்டால், பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களும், ஆய்வு நிறுவனங்களும் இந்த மரபணுக்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்து வந்தன. மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் கண்டு

அவர்களது கண்டுபிடிப்புகளுக்கு வடிவுரிமை வாங்கி கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கின்றன.

1907 வரை வடிவுரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம் நடைமுறையில் இல்லாத ஸ்விட்சர்லாந்து, 1921 வரை வடிவுரிமை சட்டம் இல்லாத நெதர்லாந்து ஆகிய இரு நாடுகளிலும் பல அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் நடந்திருக்கின்றன. அறிவுசார் சொத்துரிமை சார்ந்த ஆராய்ச்சிகள் அடிப்படை அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு மிகக் குறைந்த அளவே பங்களித்திருக்கின்றன. 2013-ம் ஆண்டு முடிவுற்றதாக அறிவிக்கப்பட்ட மனித மரபணுத் தொகுப்பு ஆராய்ச்சி திட்டம் முழுவதும் அரசுகளின் நிதி உதவியின் மூலம் நடத்தப்பட்டது தான்.

வடிவுரிமை சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் தான்

எந்த உரிமத் தொகையும் கொடுப்பதில்லை. ஆனால், வடிவுரிமையின் மூலம் நிறுவனங்கள் அறிவைப் பயன்படுத்த தடை செய்து அதை மேலும் வளர்த்துச் செல்வதைத் தடுக்கின்றன.

மார்பகப் புற்றுநோய்க்கான சாத்தியங்கள் குறித்து தெரிந்து கொள்ள பரிசோதனை செய்து கொள்ளவும், அதன்பின் மாசெக்டமி அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளவும், அது தெரியாமலிருக்க செயற்கை மார்பகங்களைப் பொருத்திக் கொள்ளவும் ஏஞ்சலினாவுக்கு கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பு அனைத்து பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கும் கிடைப்பதில்லை. உதாரணமாக, அமெரிக்காவில் அரசு மருத்துவக் காப்பீடு பெறும் இரண்டு பெண்களுக்கு, காப்பீட்டுத் தொகை குறைவென்பதால் பரிசோதனையை செய்ய மறுத்திருக்கிறது மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ்.

வேறு சில பெண்கள் முதல் சுற்று பரிசோதனையிலேயே மார்பகத்தை அல்லது கருப்பையை அகற்றும் அறுவைச் சிகிச்சையை செய்து கொள்ளும் கடினமான முடிவை எடுக்கும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய முக்கியமான முடிவெடுக்க நோயாளிகள் மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ்-ன் சோதனை முடிவுகளை மட்டுமே சார்ந்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டாவது சுற்று பரிசோதனைக்கான கட்டணம் அவர்களுடைய மருத்துவ காப்பீட்டில் இல்லாததால் அதை செய்துகொள்ளும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. மேலும், மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் BRCA மரபணுக்களின் கட்டமைப்பிற்கே வடிவுரிமை வாங்கி வைத்துள்ளதால் வேறு மலிவான சோதனை முறைகள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதனால் இரண்டாவது சோதனை செய்து உறுதி செய்து கொள்வது ஏஞ்சலினாவுக்கு கூட சாத்தியமில்லை.

மைரியட் ஜெனிடிக்ஸின் இந்த வடிவுரிமையானது எந்த ஒளிவுமறைவும், முகத்திரையுமின்றி முதலாளித்துவத்தின் லாப வேட்டையை அப்பட்டமாக நடத்துகிறது. பணக்கார நாடுகளான அமெரிக்காவிலேயே இது தான் நிலைமை என்றால் இந்தியா போன்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஏழைப் பெண்களின் நிலைமையை யோசித்துப் பாருங்கள்.

மைரியட் ஜெனிடிக்ஸின் சோதனை முறைகள் சிறப்பானவையோ உயர்ந்தவையோ அல்ல என்றும், அவை அந்

மார்பகப் புற்றுநோய் குறித்த மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனத்தின் விளம்பரம்.

பிடிக்கவில்லை என்றாலும் வேறு ஒரு ஆய்வு நிறுவனமோ, பல்கலைக்கழகமோ கண்டுபிடித்திருக்கும். ஆனால் தனது கண்டுபிடிப்பு முழுமையடைவதற்கு முன்னரே தனது லாப வேட்டைக்காக அவசரமாக அதன் மீது வடிவுரிமையைப் பெற்றிருக்கிறது மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனம்.

அரசுகள் இது போன்ற ஆய்வுகளுக்கு பல்கலைக்கழகங்களுக்கும், ஆய்வு நிறுவனங்களுக்கும் அளித்து வந்த நிதியை தொடர்ந்து குறைத்துக் கொண்டு வருகின்றன. இந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தனியார் நிறுவனங்கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும், ஆய்வு நிறுவனங்களுக்கும் நிதியளித்து, அதன் பின்னர்

மனித குலத்தின் பல அரிய கண்டுபிடிப்புகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. மனித குலத்தின் அறிவுத் தேடலில் இருந்தும், இயற்கையை அறிந்து கொள்ளும் பேராவலில் இருந்தும், சமூகத்தின் மீதுள்ள பற்றும் தான் ஆய்வுகளுக்கும், கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் காரணமாக இருந்துள்ளன.

ஆனால் வடிவுரிமையோ கண்டுபிடிப்பாளருக்கு வெகுமதியை வழங்குவதாக இல்லாமல், பெரு நிறுவனங்களுக்கு சமூகத்தைக் கொள்ளையடிக்க ஏகபோக அதிகாரத்தை வழங்குகின்றன. தனது கண்டுபிடிப்புக்கு வடிவுரிமை வாங்கும் எந்த நிறுவனமும் தாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் மனித குலத்தின் திரட்டப்பட்ட அறிவுச்சொத்துக்கு

நிறுவனம் உரிமை கொண்டாடக்கூடிய, மற்றவர்களுக்கு கிடைக்காத ஜீன்களின் கட்டமைப்பு தகவல்களை மட்டுமே சார்ந்திருக்கின்றன என்றும், அந்தத் தகவல்கள் பொதுவெளியில் கிடைக்கப் பெற்றால், மைரியட் ஜெனிடிக்ஸின் சோதனை முறைகளை விட மலிவான சோதனை முறைகளை உருவாக்க முடியும் என்றும் விஞ்ஞானிகள் கூறியுள்ளனர்.

BRCA மரபணுக்களை சோதித்தறிய \$ 200 (சுமார் ரூ. 12,000)-க்கும் குறைவாகவே செலவாகும்மென்றும், \$ 1000-க்கு குறைவான தொகையிலேயே ஒரு நபரின் ஒட்டுமொத்த 20,000 மரபணுக்களின் வடிவமைப்பையும் சோதித்து அறிந்து கொள்ள முடியும் என்றும், மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் இந்த வடிவுரிமையின் மூலம் கொள்ளை லாபம் அடிப்படையும் அவர்கள் அம்பலப்படுத்தியுள்ளனர்.

மனிதன் மட்டுமின்றி இந்த பிரபஞ்சத்திலிருக்கும் அனைத்துமே தங்களது கடவுளுடைய படைப்பு தான் என்பது மதவாதிகளுடைய வாதம். அவர்களுடைய வாதப்படியே பார்த்தாலும், மரபணுக்களின் வடிவமைப்பை தனது லாப வெறிக்காக வடிவுரிமை பெற்று சில நிறுவனங்கள் வைத்திருப்பதை மதவாதிகள் எதிர்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால் மதவாதிகள் முதலாளித்துவ லாபவெறியை எப்போதுமே எதிர்ப்பதில்லை. மாறாக அதனுடன் கள்ளக் கூட்டு வைத்துக்கொண்டு தமது இருப்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்றனர்.

ஏஞ்சலினாவின் அறிக்கை வெளியானதையொட்டி மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனத்தின் பங்கு மதிப்பு 52 வாரங்களில் இல்லாத அளவுக்கு 3% உயர்வடைந்தது. மேலும், உலகம் முழுவதிலும் பெண்களுக்கு புற்று நோய் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியதுடன், மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனத்திற்கு உலகம் முழுவதிலும் ஒரு பெரிய சந்தையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவும் அது பயன்பட்டது. ஏஞ்சலினா ஜோலி ஒரு மனிதராக சக பெண்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டிய ஆரோக்கிய தகவல் கூட மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனத்தின் லாப வேட்டைக்கான கருவியாக மாற்றப்பட்டது.

பிரபல அமெரிக்க பாப் பாடகி மெலிசா எதரிட்ஜ் (Melissa Etheridge), ஏஞ்சலினாவின் முடிவு தவறானது என்றும், அவர் அவசரப்பட்டு தன்னுடைய மார்பகங்களை அகற்றியுள்ளார் என்றும், அவருக்கு சிகிச்சையளித்த மருத்து

வர்கள் அவரைத் தவறாக வழிநடத்தியுள்ளனர் என்றும் கூறிவிட்டு, ஏஞ்சலினா போல அவசரப்பட்டு யாரும் மார்பகங்களை அகற்ற வேண்டாம் எனவும் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் புற்றுநோய் வருவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதை முன்கூட்டியே கூறுவதை ஏற்க முடியாது என்றும், தகுந்த பாதுகாப்பான சிகிச்சை முறைகளைப் பின்பற்றினால் புற்றுநோய் வருவதைத் தவிர்க்க முடியும் எனவும் கூறி அறுவை சிகிச்சை செய்ய மறுத்திருந்தார்.

ஏஞ்சலினாவின் கட்டுரை உலக அளவில் பல்வேறு நாட்டு பத்திரிகைகளில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் மெலிசா எதரிட்ஜின் அறிக்கை அத்தகைய வரவேற்பை பெறவில்லை என்பதற்கு அதனால் எந்த நிறுவனமும் லாபமடையப் போவதில்லை என்பது தான் காரணம்.

மைரியட் ஜெனிடிக்ஸ் நிறுவனம் BRCA மரபணுக்களின் வடிவத்திற்கே

மார்பகப் புற்றுநோய்க்கான சாத்தியங்கள் குறித்து தெரிந்து கொள்ள பரிசோதனை செய்து கொள்ளவும், அதன் பின் மாசெக்டமி அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொள்ளவும், அது தெரியாமலிருக்க செயற்கை மார்பகங்களைப் பொருத்திக் கொள்ளவும் ஏஞ்சலினாவுக்கு கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பு அனைத்து பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கும் கிடைப்பதில்லை.

காப்புரிமை பெற்றிருப்பதை எதிர்த்து மூலக்கூற்று நோய்க்குறியியல் சங்கம் (Association for Molecular Pathology) என்ற மருத்துவ அறிவியலாளர்களின் அமைப்பு அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தது. அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் ஆய்வுக்கூடத்தில் உருவாக்கப்பட்ட செயற்கை மரபணுக்களுக்கு வேண்டுமானால் வடிவுரிமை பெறலாம் என்றும், ஆனால் இயற்கையின் கொடையான மனித மரபணுக்களுக்கு வடிவுரிமை கோர முடியாது என்று ஏகமனதாகத் தீர்ப்பளித்துள்ளது.

இயற்கையின் அருட்கொடைகளை தனியார் சொந்தம் கொண்டாடலாம் என்பது தான் இதுவரை நிலவி வரும் சொத்துடைமை சமூக அமைப்புகளின் நியதி. முதலாளித்துவ நீதிமன்றங்கள் அந்த நியதியைக் காப்பாற்றுவதைத் தான் தங்களது முதன்மையான கடமையாக கொண்டுள்ளன. இயற்கை வளங்களை தனியார் நிறுவனங்கள் சொந்தம் கொண்டாடுவதற்கு ஆதரவாக பல்

வேறு வழக்குகளில் தீர்ப்பை வழங்கியுள்ள நீதிமன்றம் இந்த வழக்கில் மட்டும் இப்படி ஒரு தீர்ப்பை வழங்கக் காரணம் என்ன?

இப்படிப்பட்ட அப்பட்டமான பகற்கொள்ளை மக்களிடையே வடிவுரிமைக்கெதிராக அதிருப்தியை உருவாக்கியிருக்கிறது. அதிருப்தியற்ற மக்கள் போராட ஆரம்பித்தால் அது வடிவுரிமைக்கு மட்டுமல்ல, இந்த முதலாளித்துவ அமைப்புக்கே எதிராகப் போய் முடியும் என்பதால் அதை சிறிதளவாவது தணிக்கலாம் என்று நீதியரசர்கள் கருதியிருக்கலாம்.

இதுவரை மனித மரபணுக்களில் 20-க்கும் மேற்பட்டவற்றுக்கு வடிவுரிமை பெறப்பட்டுள்ளன. தனியார் நிறுவனங்கள் தமது லாப வேட்டைக்காக பெரும்பாலானவற்றுக்கும், பல்கலைக் கழகங்களும், ஆய்வு நிறுவனங்களும் சேர்ந்து சிலவற்றுக்கும் வடிவுரிமை

களைப் பெற்றிருக்கின்றன. இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான மரபணுக்களுக்கான வடிவுரிமை விண்ணப்பங்கள் நிலுவையில் உள்ளன.

மனித மரபணுக்களும், அவற்றின் கட்டமைப்பும் மக்களின் உடல்நலம் சார்ந்த வகையில் மிகவும் மதிப்பு வாய்ந்தவை. அவற்றுக்கு வடிவுரிமை வாங்கி வைத்துள்ள நிறுவனங்களுக்கு மனித உடலின் மரபணு மாதிரிகளையே கட்டணமாக கொடுப்பதாக போராடலாம்.

மனிதக் கழிவுகளில் அதிகமான மரபணு மாதிரிகள் கிடைக்கப் பெறுவதாக விஞ்ஞானிகள் கண்டறிந்துள்ளனர். அதனால் மரபணு வடிவுரிமைக்கு கட்டணம் கேட்கும் நிறுவனங்களுக்கு மனித மலத்தை கட்டணமாக செலுத்துவது தான் இந்த அபத்தமான சொத்துடைமை சட்டங்களுக்கு சரியான பதிலடியாக இருக்கும்.

● மார்ட்டின்

சத்தான கீரை!

அவலமான வாழ்க்கை!!

நாவில் நீர் சுரக்க சுவைக்கும் பல வகைக் கீரைகளும் நம் கைகளுக்கு எப்படி வந்து சேருகின்றன என்பதைப் பற்றி உங்களுக்கு தெரியுமா? கீரை விற்கும் ஒரு பெண்மணி அரைக் கீரை, சிறு கீரை, முளைக் கீரை, பாலக் கீரை, முருங்கைக் கீரை, பொன்னாங்கண்ணிக் கீரை, மணத்தக்காளிக் கீரை என்று உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், புத்துணர்ச்சியையும் அள்ளித்தரும் பத்துக்கும் மேற்பட்ட கீரை வகைகளை கூடைகளில் வைத்து இடுப்பிலும், தலையிலும் சுமந்து கொண்டு தெருத் தெருவாக விற்பதை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம்.

“ரெண்டு ரூபாய் கொறைச்சக் குடேம்மா..” என்றார் நடைப்பயிற்சி முடித்துவிட்டு வந்திருந்த அந்த நடுத்தர வர்க்க நபர். “நான் நாற்பது வருசமா தெனமும் இதைத்தாம்பா கேட்டுட்டிருக்கேன். பத்துல ஒம்பது பேரு இப்படி தான் இருக்காங்க. நல்லா படிச்சவங்களும், இருக்கப்பட்டவங்களும் தாம்பா ஒரு ரூவா கொறைச்சக் குடு, ரெண்டு ரூவா கொறைச்சக் குடுன்னு கேக்குறாங்க. சாதாரண ஜனங்க அதிகமா இப்படி கேக்காதுங்க!” என்கிறார் ஜெபத்தாய்.

கீரை தமிழகம் முழுவதும் அன்றாடம் விற்கப்படும் பொருள் என்றாலும் சென்னையில் இதன் வர்த்தக மதிப்பும், நுகர்வும் அதிகம். கோயம்பேட்டில் வந்து இறங்குகின்ற கீரைகள் அனைத்தும் சென்னை முழுதும் சரிவிகிதத்தில் போய்ச் சேர்வதில்லை. குறிப்பாக நடுத்தர மற்றும் மேட்டுக்குடியினர் அதிகம் வாழும் தென் சென்னைக்குத் தான் மிகப்பெரும் பகுதி போகிறது. ஏழைகள் அதிகம் வாழும் வட சென்னைக்கு மிகக் குறைவாகவே போகிறது.

கோயம்பேடு மொத்த விலை காய், கனி, பூ சந்தையில் கீரைக்காக ஒரு தனிப்பகுதி இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட சில கீரைகள் கர்நாடகாவிலிருந்தும், ஏனைய கீரை வகைகள் தமிழகத்தின் வட மாவட்டங்களிலிருந்தும் வருகின்றன. இங்கே கீரைகளை சில்லறை வியாபாரத்துக்கு வாங்குபவர்கள் இரண்டு கூடைகளில் அவற்றை நிரப்பி சுமந்து கொண்டு, சென்னை நகரின் தெருக்களில் இறங்கி “கீர்ம்மா.. கீர்..” என்று உச்ச ஸ்தாயியில் கத்தி விற்று வருகின்றனர். தோராயமாக 1300 க்கும் மேற்பட்டவர்கள் சென்னையின் தெருக்களில் கீரை விற்பனை செய்து வருவதாக

தெரிகிறது. அதிலும் பெண்களே அதிகமாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

ஜெபத்தாய் 63 வயது மூதாட்டி. சென்னை சைதாப்பேட்டை தான் சொந்த ஊர். நாற்பது ஆண்டுகளாக கீரை விற்று வருகிறார். இத்தனை ஆண்டுகள் கீரை விற்பனை மூலம் அவர் சம்பாதித்தது என்ன? அவரே சொல்கிறார். “நாற்பது வருசமா கீர்தாம்பா வித்துனுருக்கேன். மார்க்கெட்ல ஒரு கட்டு பத்து ரூவான்னு எடுத்துனு வந்தா, அஞ்சி ரூவா வச்சி பதினஞ்சு ரூவாய்க்கு விக்கிறோம். அதுவும் வாங்கினு வர்ற எல்லாம் வித்துடாது... இதுல என்னாப்பா லாபம் கீது...! ரேசன் அரிசிய வாங்கித் துன்னு அளவுக்கு தான் இதுல லாபம் வருது. இது விட்டா வேற இன்னா பண்ணுதுன்னு தெரியாம தான் இத்தனை காலமா இத்த செஞ்சினுருக்கேன். இதோ பாரு! ஒரு நல்ல சேல கூட கட்ட முடியாத நெலயில தான் கீறேன்” என்றார் நைந்து சல்லடையாகிப் போன தனது புடவையைக் காட்டி.

“தெனமும் விக்கிறீங்களா? இல்ல ஒரு சில நாள் மட்டுமா?”

“தெனமும் தாம்பா.. இத்த வித்தா தானே துன்ன முடியும். நைட்டு ஒரு மணிக்கு கீர் மார்க்கெட்டு தெறக்கும். நான் நைட்டு பதினொரு மணிக்குக் கெளம்பிருவேன். ரொம்ப தூரத்துல இருந்து வர்றவங்க, மடிப்பாக்கம், தாம்பரம் பக்கம் இருந்து வர்றவங்க எல்லாம் எட்டு, ஒம்போது மணிக்கே வீட்ட விட்டு கெளம்பிருவாங்க. அதுக்கப்புறம் பஸ் கெடைக்காது. ஆனா ஒரு மணிக்கு மேல தான் கூட்டம் அதிகமா இருக்கும்.

மார்க்கெட்ல நெறைய கடைங்க இருக்கு. ஒவ்வொரு கடையா ஏறி எறங்கி தான் வாங்கணும். கீரைங்கள மொத்தமா குவிச்ச போட்டுப்பாங்க. அதுல நல்ல கட்டா பாத்து தான் எடுக்கணும். எங்க கிட்ட பேரம் பேசுற மாதிரி நாங்க அங்க பேரம் பேச முடியாது. பத்து ரூவான்னா பத்து ரூவாய வைச்சா தான் கீர்.”

“தெனம் எத்தனை கட்டு வாங்குறீங்க?”

“ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மாதிரி, கூடும் கொறையும். அது கையில இருக்க காசப் பொறுத்தும், கெழமய பொறுத்தும் இருக்கு. சனி, ஞாயிறு அதிகமா வாங்கினு வருவேன். ஒவ்வொரு கீரையிலயும் பதினைஞ்சு கட்டு எடுப்பேன். கீரைங்க அதிகம் இல்லைன்னா ஒரே கீரையில

கீரைக்கு பேரம் பேசுபவர்களுக்கு தெரியாது இந்த வாழ்க்கை!

அதிமமா எடுப்பேன். இப்ப கீரைங்க கம்மியா தான் வருது.”

“எத்தனை மணிக்கு மார்க்கெட்டை விட்டு கிளம்புவீங்க?”

“கீரைங்களை வாங்கி முடிக்க ரெண்டு மணிக்கு மேல ஆயிடும். ஆனா அப்ப கெளம்ப முடியாது. நாலு மணிக்கு தான் கெளம்புவோம். முன்னாடி பஸ் இருந்துச்சு, இப்ப அதுவும் இல்ல. அதனால ஆட்டோவுல தான் போவோம். நாலு மணிக்கு தான் வண்டிங்க கெளம்பும். அது வரைக்கும் இங்கேயே ரோட்டு ஓரமா படுத்துக்குவோம். சும்மா தான் படுத்திருப்போம். தூங்கினு இருந்தா கீரைங்க காணாம போயிரும். அப்புறம் விடிக்கால நாலு மணிக்கா தான் கெளம்புவோம்.”

“நீங்க எந்த ஏரியால விக்கிறீங்க?”

“நான் தெரு மேல விக்கிறது இல் லப்பா. முன்னாடி வித்துனு இருந்தேன், இப்ப முடியல. அதனால எம்.ஜி.ஆர் நகர்ல தான் ரோட்டோரமா போட்டு விக்கிறேன். நைட்டெல்லாம் கண்ணு முழிச்சி கஷ்டப்பட்டு இந்த கீரைங்களை வாங்கினு வந்தா, இங்க வர்றவங்க எல்லாம் ரெண்டு ரூவா கொறச்சுக்குடு, மூணு ரூவா கொறச்சுக்குடுன்னு பேரம் பேசினிருப்பாங்க. அவங்களுக்கு பதில் சொல்லிச் சொல்லியே எங்களுக்கு பாதி மூச்சு போயிரும்.”

“எப்போ எல்லாத்தையும் வித்து முடிப்பீங்க?”

“நான் காலைல ஆறு மணிக்கெல்லாம் இங்க வந்து கடைய போட்டு வேன். அப்புறம் பத்து மணிக்கா நான் போயிருவேன், என் பொண்ணு வந்து டுவா. அவ தான் சாயந்திரம் வரைக்கும் இங்கேயே உக்காந்தினிருப்பா. எல்லா கட்டையும் வித்து முடிக்க ஏழு மணிக்கு மேல ஆயிரும். அதுக்கு மேல யும் விக்காத பத்து ரூவாய்க்கு தான் விக்கணும். அப்படியும் சிலதுங்க மிஞ்சும், அத்த தூக்கி தான் வீசுவோம். அப்புறம் மறுபடியும் நான் மார்க்கெட்டுக்கு கெளம்பிடுவேன்.”

“உங்க பொண்ணும் உங்களோட சேர்ந்து வேலை செய்றாங்களா? அப்ப டின்னா இது ரெண்டு பேர் வேலையா?”

“ஆமாப்பா.. நைட்டு முழிக்கிறது னால நான் தூங்கப் போயிருவேன். பகல் முழுக்க அவ தான் பாத்துக்குவா.”

“உங்களுக்கு மொத்தம் எத்தனை பிள்ளைங்க?”

“ஆறு புள்ளைங்க... அஞ்சு பொம்பளை பிள்ளைங்க, ஒரு பையன். வீட்டுக்காரர் சின்ன வயசலயே இறந்துட்டாரு. அத்தனை பிள்ளைங்களுக்கும் நான் தான் கல்யாணம் பண்ணி வச்சேன். எல்லாம் கீரை வித்தும், கடனை கிடனை வாங்கியும் தான் கரை சேத்திருக்கேன்..”

“இந்த வயசல ஏன் வேலை செய்யணும்? உங்க பையன் உங்களை பாத்துக்க மாட்டாரா?”

“ஆமா.. நான் தான் அத பாத்துக்கணும். இப்ப தான் கொஞ்ச நாளா பெயிண்ட் அடிக்கிற வேலைக்கு போவது. இத்தனை நாளா நான் வேலைக்கு போய் தான் சோறு போட்டுட்டு இருந்தேன். வயசு மட்டும் கழுத வயசு ஆச்சு. அவனுக்கு இப்போ நாப் பத்தியோரு வயசு.”

சென்னை கோயம்பேடு காய்க்கனி சந்தையில் கீரை விற்பனை!

கீரை விற்கும் பெண்களில் பெரும்பாலானவர்கள் கணவனால் கைவிடப்பட்டவர்களாகவோ, விதவைகளாகவோ தான் இருக்கிறார்கள். அதிலும் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஐம்பது வயதைக் கடந்தவர்கள். ஜெபத்தாய் சைதாப்பேட்டையிலிருந்து வருகிறார். 61 வயதாகும் கோதையம்மாளோ கிழக்கு தாம்பரத்திலிருந்து வருகிறார். அது இன்னும் வெகு தூரம். இவருக்கு நான்கு பெண்கள், நான்கு பேருக்கும் திருமணமாகி தனியாக இருக்கின்றனர். கணவர் இறந்து விட்டார்.

“பிள்ளைகளுக்கு தொந்தரவாக இருக்கக் கூடாதுன்னுதான்யா தனியா இருக்கேன். ஏதோ என் செலவுக்கு என் னால முடிஞ்சு வேலய நான் பாத்துக்கி

றேன். எனக்கு யார் தயவும் வேணாம்” என்கிறார். இவர் கோயம்பேடு போய் வருவதற்கான போக்குவரத்து செலவே முன்னூறு ரூபாய்க்கு மேல் ஆகி விடுகிறது. எனவே தினமும் போவதில்லை. தனது தேவைகளுக்காக மட்டும் வாரத்திற்கு நான்கு நாட்கள் போய் வருகிறார்.

மிகத் தொலைவிலிருந்து வருபவர்கள் பத்து அல்லது பதினோரு மணிக் கெல்லாம் சந்தைக்குள் வந்து விடுகின்றனர். அப்போது திறந்திருக்கும் ஒரு சில கடைகளில் தேவையான சில கீரைகளை வாங்கிக் கொண்டு அங்கேயே படுத்து விடுகின்றனர். பிறகு ஒரு மணிக்கு எழுந்து மொத்தக் கீரைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு, மீண்டும் படுத்து எழுந்து அதிகாலை நான்கு மணிக்கு அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றனர்.

மீஞ்சூர், தாம்பரம், மேடவாக்கம், பள்ளிக்கரணை போன்று தூரமான பகுதிகளிலிருந்து வருபவர்கள் கூட கீரை வாங்கி விட்டு தங்களது பகுதிகளுக்குத் திரும்பி காலையிலேயே கீரைகளை விற்கத் துவங்கி விடுகின்றனர். இடுப்பில் ஒன்றும், தலையில் ஒன்றுமாக இரண்டு கூடைகளை சுமந்து கொண்டு ஏழு மணிக்கெல்லாம் தெருவில் இறங்குபவர்கள், பதினோரு மணிக்குள் முடித்துவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்ல பன்னிரண்டு அல்லது ஒரு மணியாகி விடுகிறது.

வீட்டிற்குள் நுழைந்ததுமே போய்ப் படுத்துக்கொள்ளும் நிலையிலும் இவர்கள் இல்லை. ஏனென்றால் அனைவரும் பெண்கள், சமையல் உள்ளிட்ட

சில வேலைகளை முடித்த பிறகு தான் ஓய்வு. அதுவும் சற்று நேரமே. குடிகாரக் கணவனாக இருந்தால் அந்த ஓய்வும் கிடைக்காது. மீண்டும் இரவு கோயம் பேடு கிளம்புகின்றனர்.

“ஒரு கட்டுக்கு அஞ்ச ரூவா வச்சு விக்கிறீங்களே.. அப்படினா உங்களுக்கு நல்ல லாபம் கிடைக்கும் இல்லையா..” என்று கே.கே. நகர் தெருக்களில் விற்றுக்கொண்டிருந்த ராஜத்திடம் கேட்ட போது, “ஆயிரம் ரூவாய்க்கு வாங்கி வித்தா தான் சார் ஐநூறு ரூவா கெடைக்கும். ஆனா அந்த ஐநூறு ரூவாய்க்கு நாங்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுறோம் தெரியுங்களா! நைட்டு பத்து மணிக்கு வீட்ட விட்டுக் கெளம்புனா அடுத்த நாள் ஒரு மணிக்கு தான் சார்

அனைவரும் கீரைகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்த அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில், வயது முதிர்ந்து கூன் விழுந்து விட்டிருந்த ஒரு மூதாட்டி கையில் சில பிளாஸ்டிக் பைகளை வைத்துக் கொண்டு கிழிந்துபோன சேலையும், பரட்டைத் தலையுமாக போய்க் கொண்டு இருந்தார். ஒரு கணம் நான் அவரை சந்தையில் திரியும் பிச்சைக் காரர் என்றே எண்ணினேன். ஆனால் அவர் கீரை விற்பவர். கீரை விற்கும் மற்ற பெண்களைப் போலவே அவரும் குனிந்து கீரைகளை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காட்சி மிகவும் அதிர்ச்சிகரமாக இருந்தது. இந்தத் தள்ளாத வயதில் அவர் கீரைகளை வாங்கிச் சென்று

களை வாங்கியிருந்தார். “ஏம்மா இவ்வளவு கம்பியா வாங்கியிருக்கீங்க?” எனக் கேட்டதற்கு, “நெறைய வாங்குனா யாரு தூக்கிட்டு போறது. எனக்கு இதை வித்தாலே போதும்” என்றார். இதை முழுவதும் விற்றால் கூட 225 ரூபாய் தான் கிடைக்கும், அதற்காக மயிலாப்பூரிலிருந்து இவர் கிளம்பி வந்திருக்கிறார்.

மயிலாப்பூர் போகும் குட்டியானை வண்டியில் இவர் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்து கொள்கிறார். இவரிடம் மற்ற பெண்கள் காசு வாங்குவதில்லை. வாடகையை அவர்களே பகிர்ந்து கொடுத்து விடுகின்றனர். உழைத்துப் பிழைத்தால் தான் காசு என்றாலும், ஓய்வு பெறும் வயதில் உள்ள பெண்களுக்கு அரசு ஓய்வூதியம் எதுவும் தராவிட்டாலும் இவர்களுக்கிடையே உதவி செய்வது மிகவும் இயல்பாக இருக்கிறது.

இவர்களது வாழ்க்கை கீரை எனும் இரும்புச் சங்கிலியோடு பிணைக்கப்பட்டு, சென்னை எனும் மாபெரும் நகரத்தில் சுமை தூக்கிய செக்கு மாடுகள் போல சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. எட்டு மணி நேரம் தொடர்ச்சியான தூக்கம், எட்டு மணி நேரம் ஓய்வு, வார விடுமுறைகள், தொலைக்காட்சி தொடர்கள், சினிமா, பொழுது போக்கு எதுவும் இவர்களுக்குக் கிடையாது. அன்றாடச் செலவுகளுக்கு கீரை விற்று வரும் காசும், பெருஞ் செலவுகளுக்கும், கீரை கொள்முதலுக்கும் கந்து வட்டிக் கடனை வாங்கியும் வாழ்க்கை வண்டி ஓடுகிறது. தலைவலி, காப்ச்சல் இன்ன பிற சுகவீனங்களுக்கு கூட விடுப்பு கிடையாது. நள்ளிரவில் விழித்து, நடுப்பகலில் கீரைக்கட்டுச் சுமையோடு சுற்றி னால்தான் வயிற்றுக்கு கஞ்சி கிடைக்கும்.

இத்தகைய கடுமையான உழைப்பில்தான் இம்மக்கள் குடும்பத்தோடு வாழ்கிறார்கள். பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்குகிறார்கள். இத்தகைய அவல வாழ்க்கை தான் கீரை விற்பனையால் இவர்களுக்கு கிடைத்திருக்கும் சொத்து, வருமானம். கீரை சத்தான, ஆரோக்கியமான உணவாக இருக்கலாம்; ஆனால் அதை விற்கும் பெண்களை உருக்கி, இழைத்து, அடித்து விரட்டும் இந்த சமூக அமைப்பு அத்தனை ஆரோக்கியமானதாக இல்லை.

● புதிய கலாச்சாரம் செய்தியாளர்.

நமக்காக நள்ளிரவில் கீரை வாங்கும் பெண்மணிகள்!

வீட்டுக்கு போறோம். விடிய விடிய மார்க்கெட்டையே கெடந்து, விடிக்கால எழுந்து 200 ரூவாய்க்கு ஆட்டோவப் படிச்சு, மத்தியானம் வரைக்கும் வேகாத வெயில்ல அலைஞ்சி திரிஞ்சு, கூவிக் கூவி வித்தா தான் ஐநூறு ரூவா கெடைக்கும்.

அப்படி விக்கும்போது நாலு கட்டுக்கு ஒருத்தர் பேரம் வேற பேசு வாங்க. அவங்க ஒவ்வொருத்தருக்கா பதில் சொல்லிச் சொல்லியே தொண்டத் தண்ணி வத்திரும். இப்படி எல்லாம் கஷ்டப்பட்டு ஆயிரம் ரூவாய்க்கு வித்தா தான் சார் ஐநூறு ரூவா கிடைக்கும். அதுலயும் ஆட்டோ செலவு அது இதுன்னு நெறைய இருக்கு. இதுல என்னா சார் லாபம் இருக்குன்னு சொல்றீங்க!” என்றார் சோர்வு கலந்த சலிப்புடன்.

அதை விற்று வயிற்றைக் கழுவுகிறார் என்பதை ஏற்கவே முடியவில்லை. அவருக்கு கிட்டத்தட்ட 65 வயதுக்கு மேல் இருக்கலாம். அருகில் நெருங்கி “உங்க பேர் என்னம்மா?” என்றதும், “ஏன் கேக்குற.. எதுக்கு...” என்றார். “இல்ல.. இந்த வயசுலயும் வேலை செய்றீங்களே.. அதான் தெரிஞ்சுக்கலாமேன்னு கேட்டேன்” எனக் கேட்டதற்கு “எந்த வயசுன்னா என்ன... வேல செஞ்சா தானே சாப்புட முடியும்” என்றார்.

காமாட்சி, இந்த மூதாட்டி மயிலாப்பூரிலிருந்து வருகிறார், வயது 63. “புள்ளைங்க கூட தான் இருக்கேன். புள்ளைங்க இருந்து என்ன பண்ண.. வேலை செஞ்சா தான் சோறு திங்க முடியும்” என்றார். மொத்தமே அவர் நானூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்கு தான் கீரை

“புரட்சிகரமான திட்டம் ஒண்ணு இருக்குங்க. நாம வாங்குற எந்தப் பொருளா இருந்தாலும், அது விநியோகஸ்தர், சில்லறை விற்பனையாளர் இப்படி விற்பனை சங்கிலியில் பல கைகளைத் தாண்டி தானுங்க வருது. அதுனால பொருளோட விலை அடக்க விலையை விட ரொம்ப ஏறிடுதுங்க. நான் இப்ப சொல்லப் போற திட்டத்தில், பயன்படுத்தக்கூடிய பொருளை நேரடியாக நிறுவனத்திடமிருந்தே வாங்குறீங்க. அதனால் 'தரமான' பொருள் மலிவா கிடைக்குது. அடுத்த தடா அந்தப் பொருளை உங்க நண்பர்களிடம் அறிமுகப்படுத்தி அவர்களை வாங்க சொல்றீங்க. அவங்க வாங்குனா உங்களுக்கு அதுல ஒரு கமிசன் கிடைக்கும். உங்களுக்கு கீழே இருக்கிற விற்பனையாளர்கள் செய்யுற வியாபாரத்துல உங்களுக்கும் ஒரு கமிசன் வரும்து.”

உங்களுக்கு கீழே இருக்கிறவங்க, அவங்களுக்கு கீழே இப்படி அந்த வியாபார வலைப்பின்னல் வளர்ந்துச் சுன்னா சில்வர், கோல்டு, பிளாட்டினம் அப்புறம் 'டைமண்ட்' இப்படி உங்க தரமும் ஏறிக்கிட்டே போகும். எனக்கு தெரிஞ்ச டைமண்ட் தர உறுப்பினர் ஒருத்தர் மாசத்துக்கு ஒன்றரை லட்சம் சம்பாதிக்கிறார். இந்தியாவில் மட்டும் 5.5 லட்சம் பேர் இந்த நிறுவனத்தின் வணிகவலையில் இருக்காங்க. நான் சொல்ற நிறுவனமான ஆம்வே வருசத்துக்கு 11 பில்லியன் டாலர் அளவு வியாபாரம் செய்ற கம்பெனி. உலகம் முழுதும் 80 நாடுகளில் இருக்கு.”

நம்மில் பலருக்கும் இப்படிப்பட்ட நேரடி விற்பனை - படிநிலை சந்தைப் படுத்துதல் (MLM அல்லது Multilevel Marketing) முயற்சியை எதிர்கொண்ட அனுபவங்கள் கிடைத்திருக்கும். இந்த நிறுவனங்களில் உலகிலேயே மிகப் பெரியதுதான் ஆம்வே.

2002-ம் ஆண்டு ஆம்வேயில் முதலீடு செய்து பணத்தை இழந்துள்ளதாகவும், அந்நிறுவனம் விலை குறைவான பொருளை மிக அதிக விலைக்கு விற்பனை செய்வதாகவும் அளிக்கப்பட்ட புகாரின் அடிப்படையில் ஆம்வே இந்தியாவின் தலைவர் மற்றும் தலைமை செயல்பாட்டு அலுவலருமான அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த வில்லியம்ஸ் எஸ். பிங்க்னி என்பவரும், சஞ்சய் மல்ஹோத்ரா, அன்ஷி புத்ராஜா ஆகிய இயக்குநர்களும் கடந்த மே மாதம் 27-ம் தேதி கேரள போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டனர்.

ஆம்வே: சோம்பேறிகள் முதலாளிகளாவது எப்படி?

உண்மையில் ஆம்வேயின் எம்.எல்.எம் திட்டங்கள் சட்டபூர்வமாக்கப்பட்ட, பொருள் விற்பனை சார்ந்த பிரமிடு மோசடித் திட்டங்களே! இத்தகைய விற்பனைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் மக்களை ஏமாற்றி வரும் ஆம்வே மீது இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாததுதான் கேள்விக்குரியது. மேலும் தற்போது பிணையில் வந்துள்ள ஆம்வே நிர்வாகிகள் இந்த வழக்கை விரைவிலேயே ஒன்றுமில்லாமல் நீர்த்துப் போகச் செய்வதும் உறுதி.

1920களில் சார்லசு பொன்சி என்ற அமெரிக்க வாழ் இத்தாலியர் குறுகிய காலத்தில் பணக்காரராக மாறலாம் என்று மக்களுக்கு ஆசை காட்டி, ஒரு திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். முதலீடு செய்த 45 நாட்களுக்குள் 50% லாபமும், 90 நாட்களுக்குள் 100% லாபமும் பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி மக்களிடம் பணம் திரட்டினார். 1920களிலேயே ஒரே வாரத்தில் அவர் ஒரு மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் வரை திரட்டினார். அடுத்தடுத்த முதலீட்டாளர்களின் பணத்தைக்கொண்டு ஆரம்ப முதலீட்டாளர்களுக்கு வட்டி கொடுத்தார். இதுதான் பொன்சி திட்டம் என்று அவர் பெயரால் செயல்படுத்தப்படும் பிரமிடு சந்தைப்படுத்தல் முறை.

ஆம்வே போன்ற பல் அடுக்கு நிறுவனங்களும் இது போன்று கீழ் படி நிலையில் இருப்பவர்களின் பணத்தை

மேல் நிலை உறுப்பினர்களுக்கு சிறு பகுதியை மட்டும் கொடுத்து பெரும் பகுதியை தாமே கொள்ளை அடிக்கின்றன. அடுக்குகளிலிருப்பவர்களுக்கும், நிறுவனத்திற்கும் லாபம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்றால் பொருளின் விலை, அதன் உற்பத்திச் செலவை விட பல மடங்கு அதிகமாகி விடும். பெரும்பாலான பல் அடுக்கு விற்பனை நிறுவனங்களின் பொருட்கள் உள்ளூர் சந்தையில் கிடைக்கும் பொருட்களை விட அதிக விலையுடன் இருப்பதால் அவற்றை விநியோகப்பாளரிடம் மட்டுமே விற்க முடியும். ஆம்வேயின் 100 மிலி கிளிஸ்டர் பற்பசையின் விலை ரூ. 135, சந்தையில் விற்கப்படும் சாதாரண பற்பசையை விட மூன்று மடங்கு விலை அதிகம். 200 மிலி தேங்காய் எண்ணெயின் விலை ரூ.110, 200 கிராம் முகப்பவுடரின் விலையோ ரூ.128.

ஆம்வேயின் சொந்தக் கணக்கீட்டின் படியே மொத்தமுள்ள விநியோகிப்பாளர்களில் 40% பேர் மட்டுமே செயல்பாட்டில் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் ஆரம்ப கட்டத்தோடு தமது பணத்தை இழந்து விலகி விடுகிறார்கள். கீழ்படி நிலையிலிருக்கும் ஒரு உறுப்பினர் சில காலம் இந்த பொருட்களின் வர்த்தகத்தை செய்து வருமானம் ஈட்ட முயற்சிப்பார். தொடர்ந்து அவரால் வெற்றி பெற முடிவதில்லை. நிறுவனத்தின் சுய ஊக்குவிப்பு வகுப்புகளை, ஆலோசனையை, உதவியை நாடினால் அவர் சரியாக ஊக்கமுடன் செயலாற்றவில்லை என்பதே அங்கு பதிலாக கிடைக்கும். அவர் ஆயாசமும், சலிப்பும் அடைந்து திட்டத்தை விட்டு வெளியேறி விடுவார். கீழ்படி நிலையில் உள்ள மந்தைகள் வெளியேற, அந்த நிலைக்கு புதிய மந்தைகள் சேர்க்கப்படுவார்கள்.

செயல்பாட்டில் இருப்பவர்களில் 2% மட்டுமே நேரடி விநியோகிப்பாளர்களுக்கான ஊக்கத்தொகை பெறும் மட்டத்திலும், அந்த 2%-ல் 1.7% பேர்

அணிவகுக்கும் விலை உயர்ந்த ஆம்வே பொருட்கள்!

(அதாவது மொத்தத்தில் 0.034%) மட்டுமே 'டைமண்ட்' தரம் ஆக வாய்ப்புள்ளதாகவும் ஒரு கள ஆய்வு தெரிவிக்கிறது. உலகெங்கிலும் பல் அடுக்கு விற்பனைத் திட்டங்களில் பங்கு பெறுபவர்களில் 99.7% பேர் பெரும்பாலும் இழப்பையே சந்தித்திருக்கின்றனர். ஆம்வே விநியோகிப்பாளரின் வெற்றி வாய்ப்பானது காசினோ கிளப் - சூதாட்ட ஒற்றைச் சூழல் சக்கரங்களின் வெற்றி வாய்ப்பை விட 285 மடங்கு குறைவு. கீழ் நிலைகளிலிருப்பவர்கள் தமது சொந்தப் பயன்பாட்டிற்கு பொருட்களை வாங்கினால் அதற்கும் கமிசன் மேல் நிலையிருப்பவருக்கு போகும்.

இத்தகைய நிறுவனங்களையும் சுதந்திரமாக செயல்பட அனுமதிக்க வேண்டும் என்பது 1990-களுக்குப் பிறகு செயல்படுத்தப்பட்ட புதிய பொருளாதார கொள்கையின் அடிநாதம். 1995-ல் ஆம்வே இந்திய நிறுவனங்கள் சட்டத்தின்படி உற்பத்தி மற்றும் சந்தைப்படுத்தும் நிறுவனமாக தன்னைப் பதிவு செய்து கொண்டது. 1998-ல் இந்தியாவில் ரூ. 200 கோடிக்கும் மேல் முதலீடு செய்திருக்கிறது ஆம்வே. அதில் வெறும் ரூ. 22 கோடி மட்டுமே நேரடி அந்நிய முதலீடாகும்; மீதமிருக்கும் தொகை இந்திய நிறுவனங்களில் ஆம்வே செய்திருக்கும் முதலீடு. இந்த வகையில் ஆம்வே இந்திய தரகு முதலாளிகளுடன் கள்ளக்கூட்டு வைத்திருப்பதுடன், இந்திய முதலாளி

கள் சங்கமான FICCI மற்றும் CII-ல் உறுப்பினராகவும் உள்ளது. இவ்வாறாக, இந்திய அரசு மற்றும் முதலாளிகள் கூட்டமைப்புகள் ஆம்வேயை நம்பகமான, மதிப்பு மிக்க நிறுவனமாக அங்கீகரித்துள்ளனர். உலகெங்கிலும் ஆம்வே உள்ளிட்ட எம்.எல்.எம் நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பு அரசு அமைப்புகளில் புகுந்து காக்காய் பிடித்து சட்டங்களை வளைத்துக் கொள்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலும் இந்திய நேரடி விற்பனை நிறுவனங்களின் கூட்டமைப்பு (IDSA) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

கேரளாவில் நடந்த கைதுகளைத் தொடர்ந்து நிறுவன விவகாரங்களுக்கான மத்திய அமைச்சர் சச்சின் பைலட், "இத்தகைய நிகழ்வுகள் நமது நாடு முதலீட்டாளர்களுக்கு சாதகமானது என்ற பிம்பத்தை சீர்குலைக்கும். பொன்சி திட்டங்களுக்கு எதிராக உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கும் அதே நேரத்தில் பெருமை வாய்ந்த, சட்டத்தை நேர்மையாக பின்பற்றும் நிறுவனங்களுக்கு பாதுகாான சூழலை உருவாக்கக் கூடாது" என்று ஆம்வேக்கு ஆதரவாக அறிக்கை வெளியிட்டார்.

இந்தியாவில் மட்டுமின்றி உலகெங்கும் உள்ள பல்வேறு முதலாளித்துவ நாடுகளின் சட்டங்கள் ஆம்வேக்கு புனிதக் குளியல் நடத்தி அதன் நடவடிக்கைகளை அனுமதித்துள்ளன. 1959-ல் ஜாய் வான் ஆன்டேல், ரிச்

டிவேல் எனும் இரு அமெரிக்கர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஆம்வே நிறுவனத்தின் 2012-ம் ஆண்டு விற்பனை வருவாய் மட்டும் சுமார் 11.3 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் (இந்திய ரூபாயில் சுமார் 67,000 கோடி).

1989-ல் இருந்து 2012 வரை நடந்த அமெரிக்க செனட், காங்கிரசு மற்றும் அதிபர் தேர்தல்களில் மொத்தம் 97 லட்சம் டாலர்களை குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளர்களுக்காக செலவழித்துள்ளதன் மூலம் ஆம்வே அமெரிக்க செனட், காங்கிரசு மற்றும் பிற அமைப்புகளில் தனது செல்வாக்கை நிலைநிறுத்தியுள்ளது. அமெரிக்க முதலாளிகள் சங்கமான சேம்பர் ஆஃப் காமிர்சிலும் ஆம்வே உறுப்பினராக உள்ளது.

1970-களில் அமெரிக்காவின் மத்திய வர்த்தக ஆணையத்தில் ஆம்வே நிறுவனத்திற்கு எதிராக தொடரப்பட்ட வழக்கில் ஆம்வே பிரமிட்-பொன்சி மோசடி நிறுவனம் அல்ல என்று ஆம்வேக்கு ஆதரவாக அமெரிக்க மத்திய வர்த்தக ஆணையம் தீர்ப்பளித்தது. 1999-ல் அமெரிக்க மத்திய வர்த்தக ஆணையம் உலக நாணய நிதியத்துக்கு அளித்த அறிக்கையில் பல் அடுக்கு விற்பனை திட்டங்கள் சட்ட விரோத பிரமிட் திட்டங்கள் அல்ல என்று கூறியுள்ளது. வழமையான முதலாளித்துவ முறைகள் காலாவதியாகி வரும் நிலையில் இத்தகைய புதிய மோசடிகள் மக்களை ஏய்ப்பதற்கு பயன்படுவதை உணர்ந்து கொண்ட பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் இவற்றை சட்டபூர்வமாக மாற்றுவதையும் செய்திருக்கின்றன.

தாராளமய கொள்கைகளால் உணவுப் பொருட்கள் முதலான அடிப்படைத் தேவைகளை மக்களுக்கு அளித்து வந்த பொது விநியோக திட்டம் படிப்படியாக கைவிடப்பட்டு, சந்தை விலை ஏற்றங்களின் சுழலில் மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். கல்வி, மருத்துவம் போன்ற துறைகள் தனியார் மயமாக்கப்பட்டு அவற்றுக்கான செலவுகள் பெருமளவு உயர்ந்துள்ளன. நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கான ஓய்வூதியத் திட்டங்கள் கைவிடப்பட்டு, பங்குச் சந்தைகளில் முதலீடு செய்யும் நிதியங்களில் பணத்தை சேமிக்கும்படி அவர்கள் தூண்டப்படுகின்றனர். வருங்கால வைப்பு நிதி, ஓய்வூதியம் போன்ற எதிர்கால சேமிப்புகளும் இன்று கேள்விக்குறியாகியுள்ளன.

இந்த நிலையில் நடுத்தர வர்க்கம் விரைவிலேயே பொருள் ஈட்டி, நிதிச்

உண்மையில் ஆம்வேயின் எம்.எல்.எம் திட்டங்கள் சட்டபூர்வமாக்கப்பட்ட, பொருள் விற்பனை சார்ந்த பிரமிட் மோசடி திட்டங்களே! இத்தகைய விற்பனைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் மக்களை ஏமாற்றி வரும் ஆம்வே மீது இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாதது தான்கேள்விக்குரியது.

சுதந்திரத்தையும், செழிப்பான வாழ்க்கையையும் அமைத்துக் கொள்வதை தமது வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டுள்ளது. இவர்களுக்கு “செழிப்பான வாழ்க்கையை” அமைத்துக் கொடுப்பதாக ஆசை காட்டி வாக்களித்து இந்த வகை பல் அடுக்கு விற்பனை நிறுவனங்கள் கடை விரித்திருக்கின்றன.

ஒரு பொருளை சந்தைப்படுத்த, வாடிக்கையாளரை ஈர்க்க அந்தப் பொருளின் நன்மைகள், வாங்குவதால் வாடிக்கையாளருக்கு ஏற்படும் அனுசூலங்கள், குறைவான விலை போன்றவற்றைக் கொண்டு வாங்குதலை நியாயப்படுத்த வேண்டும். அனைத்து பல் அடுக்கு விற்பனை நிறுவனங்களும் பொருளின் அனுசூலங்கள், விலை போன்றவற்றை விட பொருட்களை வாங்குவதன் மூலம் திட்டத்தில் உறுப்பினராகலாம் என்பதையும், ஒரு உறுப்பினர் தனக்கு கீழ் உறுப்பினர்களை சேர்த்து ஒரு குறிப்பிட்ட படிநிலைக்கு உயரும் போது உழைக்காமலேயே வருமானத்தைப் பெற முடியும் என்பதையும் சொல்லியே மக்களைத் தன் பக்கம் ஈர்க்கின்றன. இங்கே பொருளை விட விற்பனையே ஆசை காட்டி அவர்களை விட்டில் பூச்சிகளாக ஈர்க்கிறது.

புது உறுப்பினர்களை ஈர்க்க மேல் நிலையிலிருக்கும் உறுப்பினர்களின் வருமானம், சாதனைகள் பட்டியலிடப்படும். உதாரணமாக ‘பஞ்சாபின் ஹர்பஜன் சிங் தம்பதியர் ஒன்பதே மாதங்களில் டைமண்ட் படிநிலையை அடைந்து ஆண்டுக்கு ரூபாய் ஒரு கோடிக்கும் மேல் சம்பாதிக்கிறார்கள்’ என்று கதைகளைச் சொல்வார்கள்.

இந்த பல் அடுக்கு விற்பனை திட்டங்கள் சீட்டுக் கம்பெனி, ஈழு கோழி வளர்ப்பு, தேக்கு மரப் பண்ணைத் திட்டங்கள் போல மக்களை ஏமாற்றுவதோடு மட்டும் நில்லாமல் ஒரு படிமேலே போய் தமது உறுப்பினர்கள் மற்றவர்களை ஏமாற்றவும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றன. அதைச் செய்வதற்கான சிறப்புப் பயிற்சிகளை அளிக்கின்றன. அடுத்த சுற்றில் ஏமாறுவதற்கு புதியவர்களை ஈர்க்க ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் தமது நட்பு, உறவினர் வட்டத்தில் இருக்கும் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தவும், அவர்களது பலவீனத்தை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் பயிற்சியளிக்கின்றன. பாதிக்கப்பட்ட பலரும் திட்டத்தின் கவர்ச்சியை விட நட்பு, உறவு அளித்த நம்பிக்கை தான் இத்திட்டத்

இந்த பல் அடுக்கு விற்பனை திட்டங்கள் சீட்டுக் கம்பெனி, ஈழு கோழி வளர்ப்பு, தேக்கு மரப் பண்ணைத் திட்டங்கள் போல மக்களை ஏமாற்றுவதோடு மட்டும் நில்லாமல் ஒருபடி மேலே போய் தமது உறுப்பினர்கள் மற்றவர்களை ஏமாற்றவும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றன.

தில் சேர அடிப்படையான காரணமாக இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

அதிகமான கமிசன் பெற வேண்டுமானால் அதிகமான உறுப்பினர்களை தனக்கு கீழ் சேர்க்க வேண்டும். இதனால் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தனக்கு கீழே உறுப்பினர் படிநிலைகளைப் பெருக்குவதற்கு முக்கியத்துவமளித்தால் மட்டும் போதுமெனவும், தமக்குக் கீழுள்ளவர்கள் பொருட்களை கட்டாயம் விற்பார்கள் எனவும் நம்புகின்றனர்.

சந்தை வரம்பற்றதாகவும், தேக்க நிலையை எட்டாமலும் நீடிக்குமா? உதாரணத்திற்கு 1000 பேர் உள்ள சந்தையில் எத்தனை விநியோகிப்பாளர்கள் தேவைப்படுவார்கள்? ஒருவர் ஆம்வேயில் உறுப்பினராகி அவருக்கு கீழ் 4 பேர், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கீழ் மேலும் 4 பேர் சேர்ந்து என ஒரு 4 படிநிலைகளைத் தாண்டினாலே மொத்தம் 341 உறுப்பினர்கள் என்றாகிறது. 1000 பேருக்கு 340 விநியோகிப்பாளர்கள் இருந்தால் ஒவ்வொருவருக்

கும் சராசரியாக 3 வாடிக்கையாளரை கிடைப்பார்கள். இதன் மூலம் நிறுவனம் நிர்ணயிக்கும் கமிசன் பெறத் தகுதியான விற்பனையை எவரும் எட்டவும் முடியாது, புதிதாக தங்களுக்கு கீழ் உறுப்பினர்களை சேர்க்கவும் முடியாது. இதன்படி ஒருவர் தனக்குக் கீழ் குறைந்தது நான்கு பேர்களைச் சேர்த்தாலே, பதினேழாவது படிநிலை வரும் போது இந்த திட்டத்தில் இருக்கும் மொத்த உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 1,700 கோடிகளைத் தாண்டி விடும். இன்றைய உலக மக்கள் தொகை சுமார் 700 கோடிகள் தான்.

உறுப்பினர்களின் தனிப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு ஆதரவளிப்பதாகவும், பயிற்சியளிப்பதாகவும் கூறி, மத வழிபாட்டு - மூளைச் சலவை பாணியிலான சுய ஊக்குவிப்பு வகுப்புகளை நடத்துகின்றன இந்நிறுவனங்கள். பயிற்சியில் நிறுவனத்தின் உறுப்பினர்களை “நாம்” என்றும், உறுப்பினர் அல்லதோரை “அவர்கள் - தன்னம்பிக்கையற்ற சந்தேகப் பேர்வழிகள்” என்றும் பார்க்க அடிக்கடி அறிவுறுத்தப்படும். பயிற்சியில் கேள்விகள் கேட்க தொடர்ந்து உற்சாகமூட்டப்படும். அதன்படி பகுத்தறிவுடன் கேள்விகளை கேட்பவர் தன்னம்பிக்கையற்றவராகவும், சந்தேகமும், எதிர்மறை சிந்தனையுடையவராகவும் முத்திரை குத்தப்படுவார்.

ஆம்வே நிறுவனர்களால் அமெரிக்காவில் அமெரிக்க பாணி சங்கம் என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதுவே பின்னர் ‘ஆம்வே-யாக’ பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. மோசடி, பித்தலாட்டம், அரசு அமைப்புகளை வளைத்துப் போடுதல் இவை மட்டுமின்றி, மக்களை உழைப்பற்ற வருமானத்திற்காக ஊழல்படுத்துதல், மற்றவர்களை ஏமாற்றக் கற்றுக்கொடுத்தல் போன்ற இவர்களது செயல்களால் “அமெரிக்கன் வே” என்பது இந்த நிறுவனத்துக்கு சந்தேகமின்றி பொருத்தமான பெயர் தான்.

● மார்ட்டின்

“சார்! சார்!” லேசாக கதவைத் தட்டி, அது தானாகத் திறந்து கொண்டது. இருவரையும் பார்த்தவன் ஆர்வத்துடன் “வாங்கம்மா உள்ள வாங்க!” என்று முகமெல்லாம் பல்லானான். அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க அந்த நபர் வீட்டில் துண்டை கட்டிக்கொண்டு நிற்க, பேசாமல் திரும்பி விடலாம் என நினைத்த ராதாவை, “வாம்மா! ஏன் போற? என்ன வேணும்” என்று நகர விடாமல் வார்த்தையால் வளைத்தார். “சேல்ஸ் சார்! ஜில்லட் ரேசர், தீர் பிளேடு சார், ஸ்மூத் சேவிங். இத கடையில வாங்கினா ஒன் தர்ட்டி பைப். எங்ககிட்ட வாங்குனா நூறு ரூபா சார்!” கடகடவென மஞ்சளா ஒப்பிக்க, ராதாவுக்கு நகர்ந்தால் போதுமென்றிருந்தது.

“ஓ! ரெண்டு பேரும் சேல்ஸ் பண்றீங்களா! முன்ன ஆபீஸ் போனப்பெய்லி செய்வேன். இப்ப வீட்ல இருக்கறப்ப எங்க! வாரம் ஒரு தரந்தான்” என்று கன்னத்தை தடவிக் காட்டியபடி சிரிப்பு நுரை தள்ளியது. வீட்டிற்குள் எதையோ தேடிய ராதாவின் கண் அசைவுகளை புரிந்து கொண்டவர், “வீட்ல ஊருக்குப் போயிருக்காமா! எங்க வயசானா கவனிக்குறாங்க!” என்று வழிய ஆரம்பிக்க, ராதா “என்னங்க சார்... வேணுங்களா?” என்று அவசர தொனியில் கேட்டான்.

“என்ன இந்தப் பொண்ணு ரொம்பப் பறக்குது. சேல்ஸ்னா அப்படித்தான் சுறுசுறுப்பா இருக்கணும். எங்க காட்டும்மா...” என்று தருவதற்குள் ரேசரைப் பிடிப்பது போல கொஞ்சம் கையைப் பிடித்தான். சுதாரித்துக் கொண்ட ராதா பொருளை விட, அவனும் பிடிக்காததால் கீழே விழுந்தது. குனிந்து எடுத்த மஞ்சளாவை அவன் அளந்து பார்க்க, ராதாவுக்கு எரிச்சல் கூடியது. “ஏம்மா! ரெண்டு பேருக்கும் ஒருநாளானக்கு எவ்வளவு கமிசன் கிடைக்கும்?” எனக் கேட்டான். “அது விக்கிறத பொறுத்து சார்! வேணுங்களா

ஒண்ணு வாங்கிக்க சார்! உங்களுக்கு ரெண்டு மாசம் தாண்டி வரும்...”

“அட! கரெக்டா சொல்றியே! கெட்டிக்காரப் பொண்ணா இருக்கியே... உக்காரும்மா... ரெண்டு பேருக்கும் மேரேஜ் ஆயிருச்சா?...” வாங்கும் பொருளை விட விற்கும் பெண்களைப் பற்றியே அவரது விசாரணை நீண்டது. “சார்! ஒண்ணு எடுத்துக்கிறீங்களா?...” ராதா திரும்பத் திரும்பத் கேட்க, “அதான் சொன்னேன்மா! இனிமே பெய்லி சேவ் பண்ணி என்ன யாரு பாக்கப் போறா... மொதல்ல நீ பாப்பியா?... ஹா ஹா...” அவனது விகாரமான பேச்சுக்கு பதிலுக்கு அவர்கள் சிரிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தவன் போல இளிக்க, “சரி சார்! தாங்க்ஸ்!” என்று மஞ்சளா ரேசரைப் பக்கவமாக எடுத்துக்கொண்டு நகர, “வாடி! வாடி! நீ வேற...” என்று பல்லைக் கடித்தபடி ராதா வேகமாக மஞ்சளாவை நெட்டித் தள்ளினான்.

“ஏய் ராதா! என்ன இதுக்கே டென்சனாயிட்டே! புதுசல்ல அதான் குமுறுறே. பாத்தாலே தெரியல அது வாங்குற மூஞ்சா ஏங்குற மூஞ்சாணு. கிழம் ஜொள்ளு தாங்கல! அவன் மூஞ்சம் இளிப்பும்! ஏன் தான் இப்படி அலையுறானுவளோ! ஏண்டி இதுக்கே இவளோ டென்சனாவுறியே! போன வாரம் தண்டையார் பேட்ட பக்கம் ஒரு கெழும் பிளேடு போட்டான் பாரு. நீயா இருந்தா அடிச்சே இருப்ப! சேல்ஸ் என்றால் இதெல்லாம் சகிச்சுத்தான் ஆகணும். டெக்னிக்கா மூவ் பண்ணி எஸ்கேப் ஆகணும்!”

“என்னதான் சேல்ஸ் என்றாலும், நம்மள கேவலமாக நென்சா சார்ப்பா கொடுத்துட்டு வரணும். இடுப்புல துண்ட கட்டிக்கிட்டு இளிச்ச இளிச்ச பேசுறான்... அவன பாத்தோன்னயே புரிஞ்சுகிட்டேன். நீதான் வாங்கு வானு நென்சா மாட்டிவுடுற...” என்றான் ராதா.

“அதுல்லடி! திடீர்னு திரும்புனா இன்சல்ட் பண்ணோம்னு எத வேணாலும் பழிய போட்டு கத்துவானுங்க. இதெல்லாம் சும்மா. போன வாரம் ஒரு கெழத்திட்ட மாட்டுனேன் பாரு! ரேசர பாக்குறேன்னு என் கைய புடிச்சவன், “தோ பாரும்மா! உன் ரேகல தன பக்கியம் உண்டு. இன்னும் மூணு வருசத்துல, இதோ சுகர் மேடு லாப ஸ்தானத்துல இருக்கறதால பணமா கொட்டும்...” அது இதுன்னு கைய தொட்டுகிட்டே திடீர்னு நல்லா பாத்து சொல்றேன்னு மடிவ வைக்க பாத்தான்! வெடுக்குன்னு உதறுனேன்.

“ஏம்மா தப்பா எடுத்துக்குற? நான் உன் அப்பா மாதிரி” ன்னு பேசிவிட்டு, வேற வழியில்லாம ஒரு ஜில்லட்டு வாங்கிட்டான். இப்படியெல்லாம் இருக்கானுங்க!” மஞ்சளா வியப்பு, ஆத்திரம், சிரிப்பு என பல உணர்ச்சிகளுடன் விவரித்துக் கொண்டே நடந்தான். “நானா இருந்தா செருப்பக் கழட்டி அடிப்பேன்...” பிரச்சினையை தானே சந்தித்தது போல ராதா ஆத்திரப்பட்டான்.

“ஏண்டி! எத்தன பேர அடிப்பே! செருப்பே பத்தாது. நீ வேற... எப்படி சாமர்த்தியமா நகர்றது, அடுத்த டோரை பாக்கறதுங்கறது தான் நம்ம டேலண்டே. தெருவையே வெறுத்தா எங்க போயி விக்கிறது! சொல்லு!”

“சரி, நீ அந்த பக்கம் போ! நான் லெஃப்ட் பாத்துக்குறேன்.” மஞ்சளா எதிர்திசையில் போக, ராதா அடுத்த வீட்டுக் கதவை தட்ட ஆரம்பித்தான்.

“சார்! ஜில்லட் சார்!” என்றான். “ஆங்! டி.வி.ல பாக்கறதோட சரி. நம்ம மூஞ்சிக்கு இதெல்லாம் ஒத்து வராது.”

“ஏன் சார்! இதோட சேவிங் க்ரிம் ஃப்ரீ சார்! இத கடைல வாங்குனா ஒன் தர்ட்டி ஃபைப் வரும். ரேசரோட சேர்த்தே எங்ககிட்ட நூறு ரூபா தான் சார்.”

“எவ்வளோ ஈசியா சொல்றமா! நூறு ரூபாதானு. ஒரு குவார்ட்டுக்கு காசில்லாம நாங்களை கும்பலா திரியறோம். இதுல நூறு ரூபாய்க்கு ப்ளேடா...!” ஆரம்பிக்கும் போது ஒரு வனாய் இருந்தவனைச் சுற்றி இன்னும் இரண்டு வாலிபர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“ஏய் மச்சி! நீதான் உன் ஆள பாக்க கெத்தா போகணும்னியே! ஜில்லட்ட வாங்கிக்கடா! ஸ்மூத் ஷேவாம். டி.வி.ல வர்ற மாதிரி உன் ஆளு

சிறுகதை:

ஜில்லெட்டின் விலை!

வந்தோன்னய கன்னத்துல ஒட்டிக்கும்...
வேற வேற..." அவர்கள் கலாய்க்க,
வேறு வழியில்லாமல் மெலிதாக புன்
னகைத்தபடி "சார்! நீங்க.." என்று ஒவ்
வொருவராகக் கேட்டபடி நிதானமாக
பயத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளா
மல் அடுத்த இடத்துக்கு நகர்ந்தாள்.

"சார்! சார்!" கதவு திறக்காததால்
அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள்.
"யாரும்மா அது! அறிவில்ல. கேட்
லயே சேல்ஸ் அனுமதி இல்லேன்னு
போர்டு போட்டிருக்கோம்ல. நீ பாட்
டும் வந்து அழுத்துற! நைட் ஷிப்ட் பாத்
துட்டு வந்து தூங்குனா அறிவே
இல்லாம வந்து காலிங் பெல்ல இந்த
அழுத்து அழுத்துற. கதவு சாத்தி
யிருந்தா போக மாட்டியா? ஆளப்
பாரு! போம்மா?..." தடித்த வார்த்தை
களுடன் கதவும் அதிர்ந்து, மர உதடு
களால் திட்டுவது போல சத்தமிட்டு
முடிக்கொண்டது.

ஒரு கணம் ஆடிப்போனவள்
அடுத்த அபார்ட்மெண்ட் கதவை
யோசித்தபடி தாளை திறந்து மெதுவாக
அடியெடுத்தாள். முதல் வீட்டிலிருந்து
ஒரு பெண்மணி எட்டிப்பார்க்க சற்று
ஆறுதலுடன் நெருங்கினாள். அதற்குள்
முந்திக்கொண்ட பெண்மணி, "ஏம்மா!
ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் பேரு சேல்சு

சேல்சுன்னு கதவ திறந்து விட்டுட்டு
வந்துர்றீங்க. நீங்க பாட்டும் கதவ
திறந்து போட்டுட்டு போயிடுறீங்க!
மல்லி. மொளகா வத்தல் காயப் போட
முடியுது! நாயிலேந்து பூனை வரைக்
கும் வந்து நாசம் பண்ணுது. நீங்க
வேற! துணிமணி வேற காணாம
போவுது. யார்னு கேக்கறது? போங்
கம்மா தொல்ல கொடுக்காம..."

"இல்லம்மா! நாங்க கரெக்டா
மூடிட்டுதான் போவோம். வீட்ல ஆளு
இருக்காங்களா? ஜில்லட்டும்மா..."

"ஏம்மா! உனக்கு தமிழ் தெரியாது!
போங்குறேன். ஜில்லட்டு கில்லட்
டுன்னு... ஒண்ணும் வேணாம். நகரும்
மா! இதே வேல. அத விக்கிறேன் இத
விக்கிறேன்னு ஆளில்லாத நேரத்துல
நோட்டம் பாக்குறது! போம்மா!"
கழுத்தில் தெரிந்த தடிமனான தங்கச்
சரடு, பாசக்கயிறு போல நெளிய "சே!
இந்தப் பொம்பள நம்ம தரப்ப பேசவே
விடலியே... அடிக்காத கொறையா..
அதுவும் திருடன விரட்டுற அளவுக்கு
பட்டம் கட்டி துரத்துறாளே! பதிலுக்கு
கேட்டு விடுவோமா?" என்று வாய்
வரைக்கும் வார்த்தைகள் வெளிவரத்
துடிக்க, "மத்தவங்க சூழ்நிலைமையை
மதிச்சு பேசத் தெரியாத இதெல்லாம்
ஒரு ஜென்மமா? நம்ம தலையெழுத்து!

தயாரிச்சவன் டி.வி.ல வந்தா, காட்
டுனா முழிச்சக்கிட்டு பாப்பாங்க.
நம்மள பாத்றா எளப்பமா தெரியுது!"
என பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டே
நடந்தாள்.

"ஒரு கம்பெனியோட மிகப்பெரிய
அசட் பொருள் இல்ல. கீழ இருக்குற
ஒர்க்கர்ஸ் தான்.. நீங்கதான் கேர்ள்ஸ்!
இன்னைக்கு பி.பி.ஏ, எம்.பி.ஏ படிச்ச
வங்களுக்கு கூட நல்ல ஸ்கோப் இல்ல.
பதினாலு அவர் வேல பாத்து பத்தாயி
ரம், பதினைந்தாயிரம் கெடச்சா பெரிசு.
ஆனா சேல்ஸ் கேர்ள் நீங்க நெனச்சா
மன்தலி ட்வெண்டி ஃபைவ் தவுசண்ட்
வரைக்கும் ஏர்ன் பண்ணலாம். ஏன்னா
நார்மல் மிடில் கிளாஸ் மாதிரி நீங்க..
வேல கையில இல்ல, வேலை உங்க
கைல! நீங்க நெனச்சா இன்னும் சேல்
சயே இம்ப்ரூவ் பண்ண முடியும்!
இன்னைய மார்க்கெட்டிங் உலகத்துல
ஒரு பொருள் மனுசனுக்கு தேவையா,
இல்லையாங்குறது இல்ல விசயம்.. அத
எப்படி கொடுக்கறதுங்குறது தான்
விசயமே!

சேல்சு எண்டர்டெயின்மெண்டா
ஆக்குறதுல அவன வாங்க வச்சிட
முடியும்! உதாரணத்துக்கு கடையில
போனா நோ டயலாக்ஸ். ஆனா நீங்க
டோர் கேன்வாஸ்ல அவங்களுக்கு

பிடிச்ச மாதிரி பேசி, அவங்களுக்கு பிடிச்ச மாதிரி பேச வுட்டு, பொருளோட ஒரு எக்ஸ்பீரியன்சையும் சேத்து தர்றீங்க! அதுனால பொருள் தேவைங்கிறத விட அவங்க தனிமையை நீங்க மார்க்கெட் பண்ண முடியும்! புரியுதா!” விற்பனை மேலாளர் முருகேஷ் பல உத்திகளை அடுக்கிக் காட்டினார்.

“என்ன ராதா! டல்லா இருக்கீங்க? உங்க ஃபெர்பார்மென்ஸ் கொஞ்சம் ஃபுவரா இருக்கு. நீங்க நெனச்சா சூப்பரா பண்ணலாம். இந்த பீட்டுல தயக்கமே கூடாது!”

“இல்ல சார். ஹார்டு ஓர்க் தான் பண்ணேன். மார்க்கெட் கொஞ்சம் டல்லா இருக்கு சார்!”

“நோ! நோ! ஹார்டு ஓர்க் கூட பாயிண்ட் இல்ல. நம்ம டார்கெட் தான் பாயிண்ட். அத ஈசியா பண்ண மார்க்கெட் ட்ரிக்சை கையாண்டா சோ சிம் பிள். நம்ப டல் தான் மார்க்கெட் டல். கன்ஸ்யூமர் இம்ப்ரஸ் பண்ண நாம தர்ற ட்ரஸ் கோடும், மெட்ரிசியலும் மட்டும் போதாது. செல்ஃபா நீங்க இம்ப்ரஸ் பண்ணனும். நீங்க நல்லா ஃபேரா இருக்கீங்க. கொஞ்சம் ஸ்மைல் ஃபேசா, நளிளமா, கன்ஸ்யூமர் டச் இருந்தா இன்னும் சேல்ஸ் இம்ப்ரஸ் ஆகும்.

ரெண்டாவது நீங்க தெருவுல டோர் டோரா கேன்வால் பண்ணறத விட, முக்கியமா பேச்சிலர் மேன்சன்ஸ், லாட்ஜஸ் கவர் பண்ணனும். ரெகுலர் ஓர்க் முடிச்ச டல்லா வந்து படுத்திருப்பாங்க. சிரமம் பாக்காம காலைல போய் ப்ரஷஷா அப்பியர் ஆனீங்கன்னு வச்சிக்குங்க... உங்களுக்கு ரிசப்ஷன் நல்லா இருக்கும். கவர்மெண்ட் ஓர்க் கர்ஸ் மாதிரி ஃபீல் பண்ணாம, ஈவ்னிங் ஏழு மணிக்கு மேல மேன்சன்ஸ், லாட்ஜஸ் அட்டண்ட் பண்ணீங்கன்னா சேல்ஸ்ல நல்ல ரிசல்ட் இருக்கும்! என்ன நினைக்கிறீங்க ராதா?”

“ஓ.கே. தான் சார். ஆனா மேன்சன், லாட்ஜஸ்ல ரொம்ப ப்ராப்ளம் உண்டு சார். ஒரு மாதிரி அப்ரோச் பண்ணாங்க! அதான் ஒரளவு அவாய்ட் பண்ணுது சார்!”

“இட் இஸ் நாட் லேடீஸ் ப்ராப்ளம், யுவர் கல்ச்சரல் ப்ராப்ளம். இது கார்ப்பரேட் வேல்டுமமா! லேடீஸ் தனியா உலகம் முழுக்க வேலைக்கு போறாங்க. ப்ராப்ளம்னு நெனக்காம புராஜெக்ட்டுனு நினைச்சப் பாரு, நோ ப்ராப்ளம்! சிரிக்கிறது, பேசறது, ஸ்மால்

டச் இதெல்லாம் பல்ல போற லேடிசே அனுபவிக்கிறதும்மா? இட்ஸ் நத்திங் மேட்டர். புரிஞ்சுக்குங்க! வேணும்னா உங்களுக்கு இன்னொரு ட்ரெயினிங் கிளாஸ் எடுக்க சொல்றேன்... ஓ.கே.ம்மா? பெஸ்ட் ஆஃப் லக்!”

முருகேசின் வார்த்தைகளின் அர்த்தங்கள் அவன் மனத்திரையில் புழுக்களாய் நெளிந்தாலும் குடும்பச் சூழல், வயதான தாய், தகப்பனின் வருமான மற்ற நிலையெல்லாம் சேர்ந்து மலைப்பாம்பாய் வளைக்க மனதை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

“என்ன ராதா! வழக்கம் போல குழப்பமா? இப்படியே கொழம்பி கொழம்பி தான் எனக்கும் ஏழு வருசம் ஒடிப்போச்ச புள்ள! படிப்புன்னு, வீடுன்னு தரி இன் ஒன்னும் ஜில்லடல்

பழகிப் போச்ச... ரொம்ப திங்க் பண்ணாதே! அப்புறம் வாழவே புடிக்காது!

“அதுக்காக இப்படிதான் வாழணும்னு ஆசப் படவே கூடாதா? இந்த லட்சணத்துல வீட்ல மாப்பிள்ள வேற பாத்திருக்காங்க. இந்த வாரம் பொண்ணு பாக்க வர்றாங்களாம்” சலிப்போடு வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் ராதா. “அட நல்ல விசயந்தான.. எதுக்கு அலுத்துக்குற! அது சரி, நம்மள மாதிரி ஆளுக்கு கேன்வாசுக்கு எக்ஸ்ட்ரா டோர் மாதிரிதான் மேரேஜிம். மொதல்வசவாரசியமா இருக்கும், முடிவுப்ளேடா இருக்கும். ஹா... ஹா...” மனம் விட்டு சிரித்தான் மஞ்சளா.

“ஏண்டி! எல்லாமே உனக்கு விளையாட்டு தானா? நானே வீட்டு விருப்பத்துக்காக எல்லாத்தையும் செய்ய வேண்

படியிருக்குதேன்னு கவலை இருக்கேன்.”

“ஏண்டி! நெகட்டிவா நெனச்சு கிட்டு.. ஆம்பளல ஒருத்தன் கூடவா நல்லவன் இல்ல! ஒரு வேளை நல்லவனா இருந்து, உனக்கு ரெஸ்ட் கொடுத்து தாங்குறவனா கெடச்சாலக்கு தான! அப்படியோசிச்சு பாரு!”

“எப்புடி யோசிச்சாலும் சேல்ஸ் கேர்ள் டார்கெட் முதலாளிக்குத்தான் லாபம். லைஃப் மட்டுமாவது நம்ப விருப்பத்துக்கு நடக்குதா பார்ப்போம். சரி இன்னிக்கு உனக்கு எந்த ஏரியா?”

“நான் திருவல்லிக்கேணி மேன்சன்ஸ் போறேன்...” பாத்துடி! பயப்படாதே. பெரிசங்களுக்கு பசங்க எவ்வளவோ மேல்!” இருவரும் அனுபவங்களை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்தனர்.

●●●

“தம்பி, பொண்ண நல்லா பாத்துக்க! அப்புறம் வந்து சரியா கவனிக்க வேன்னு கேட்டா ரெண்டாவது டைம்லாம் வர முடியாது. ஆமா...!” அமைதியான சூழலை கொஞ்சம் நகைச்சுவையாக்குவது போல பெரியவர் பையனை சீண்டினார்.

தினந்தோறும் பல பார்வைகளை எதிர்கொண்டு பழகிய ராதாவுக்கு அவனது பார்வையில் தெரிந்த புதிய எதிர் பார்ப்பை தானும் எதிர்கொண்டு பார்த்தான். சம்பிரதாயமான எல்லா பரிமாறல்களும் முடிந்தவுடன் பையன் சார்பாக திரும்பவும் பெரியவரே முன்வந்து பேசினார்.

“இதுல சுற்றி வளைச்சு பேசறதுக்கு ஒண்ணுமில்ல. எல்லாம் ஏற்கெனவே பெரியவங்க பேசியதுதான். ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காக பையனும், பொண்ணும் பாத்தாச்சு. பையன் புடிச்சிடுச்சின்னுட்டான். அது தெரிஞ்சு கத்தான்... அப்புறம் உன் ஃபோன் நம்பர்தாம்மா! அவன் பிறகு உன்னோட பேசணுமாம். நேர்லயே பேசுடான்னா, இந்தக் காலத்துல போயி இவன் தயங்குறான்!” என்ற பெரியவரிடம் தனது செல்பேசி எண்ணை ராதா சொல்லவும் அவன் தனது செல்பேசியிலேயே அதனைப் பதிந்து கொண்டான். விடைபெறும் போது மீண்டுமொரு முறை அவனை நம்பிக்கையாய் பார்த்துக் கொண்டான்.

“ராதா! நம்ம சக்திக்கு இந்த வரன் கெடச்சதே பெரிசு. பொண்ண புடிச்சிருக்கிறதால நீங்க போடுற பவுன்

தாண்டி வேற எதுவும் வேணாமனுட் டான். பையன் வீட்டையும் நம்மள மாதிரிதான். பெரிய வசதி எல்லாம் இல்லை. இப்ப தான் வேலைக்கு போயி முன்னேறி வர்றவன். ஒரே தங்கச்சிதான். அதுனால் உன்ன தோதா வச்சக்குவான். என்னடா அப்பா பெரிய இடமா பாக்கலியேன்னு எது வும் நெனைக்காதே! நம்ம சக்திக்கு அவ்வளவுதான்” என்றார் அப்பா.

பையனை அனுப்பிவிட்டு வந்த பெரியவர், “அட நீங்க வேற! பைய னுக்கு என்ன கொற! அவனும் பாலி டெக்னிக் வரைக்கும் படிச்சிருக்கிறான். எக்ஸ்பீரியன்ஸ் ஆயி வேற கம்பெனி போனா சம்பளம் கூடும். அவனும் ட்ரை பண்ணிட்டு தான் இருக்கான். என்ன.. நீங்க சொன்ன மாதிரி அந்த பவுன மட்டும் கொறை வைக்காம, பாப்பா ஆபீசல லோனு வாங்கியாவது போட்டுடுங்க! யார் தான் கைல வச்சி கிட்டு செய்யுறா? கடன பாத்தா வரன பாக்க முடியாது. உங்களுக்கும் வயசா யிட்டே போவது! ரெண்டாவது, நல்ல பையனா கெடைக்கிறது கஷ்டம். என்ன பாப்பா! நான் சொல்றது!” எதிர் பார்ப்புடன் கேட்க, “ம், ஒன்னும் கொற இல்ல மாமா! பாத்துக்கலாம்” என்று சுருக்கமாக விடையளித்தாள் ராதா.

“அதான் படிச்ச பொண்ணுங்கறது. விசயத்த ஷார்ப்பா புரிஞ்சுகிச்ச! அது அது குடும்பத்த அது அது எடுத்துக்கும். நீங்க பழசு பேசுகிட்டே இருக்காம ஆக வேண்டியத பாருங்க. அப்புறம்.. வாரேன் பாப்பா!”

செல்பேசி எண் வாங்கியதிலிருந்து அவனிடம் மனம் விட்டு சில விசயங் களைப் பேச ராதா துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். தானாக அவன் அழைத்துப் பேசும் தருணத்தை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்து ஒரு வகையில் மனம் ஏங்கியது. முக்கியமாக தனக்கென கணவ னாக வரப்போகும் அவனது வார்த்தை கள் காதலாய் பொழியும் போது, உரிமையுடன் அவனிடம் சொல்லி ஒரு வருடத்திற்காவது இந்த வேலைச் சூழலை விட்டு விட்டு, நிதானமாக தினமும் பல விசயங்களை அனுப வித்து, வீட்டில் ஓய்வெடுத்து சில நாட் களாவது வாழ வேண்டும் என அவன் மனம் ஏங்கியது.

தோள் சுமையை மாட்டிக் கொண்டு “சார் ஜில்லட் த்ரி ப்ளேடு, ஸ்மூத் சேவ்” இந்த வசனத்தை சில நாட்களா வது உச்சரிக்காமல், உச்சி வெயிலில் தெருத் தெருவாய் சுத்தாமல், கொஞ்ச

நாளாவது ஓய்வெடுத்து, பரபரப்பின்றி வாழப் பழகி, பின்பு வேலைக்கு செல்ல வேண்டும். அதுவும் வேறு வேலைக்குப் போக இடையில் ஏதா வது பயிற்சி கூட எடுத்துக் கொள்ள லாம்... என்ற தனது நீண்ட நாள் விருப் பத்தை தனக்குரியவரிடம் மனது விட்டு பேசிவிட வேண்டும், தனது உணர்ச் சிகளுக்கு இவனாவது செவி சாய்ப் பான், ஏனெனில் எனக்குரியவன்.. என்று பலவாறு எண்ணியபடியே அவள் சிறிது கண்ணயற செல்பேசி சினுங்கியது.

அவனே அவனேதான். வேறு யார் இந்நேரம் அழைப்பது. சற்று ரகசியம் காப்பது போல் தள்ளிப்போய் செல்பேசியை எடுத்தாள்.

“ஹலோ! நான் தான். டிஸ்டர்ப் இல்லயே! தூங்கிட்டீங்களா?”

“இல்ல! ஃபோனை எதிர்பார்த் தேன்..”

“இட் இஸ் நாட் லேடஸ் ப்ராப்ளம், யுவர் கல்ச்சரல் ப்ராப்ளம். இது கார்ப்பரேட் வேல்டுமமா! லேடஸ் தனியா உலகம் முழுக்க வேலைக்கு போறாங்க. ப்ராப்ளம்து நெனக்காம புராஜெக்ட்டு நினைச்சுப் பாரு, நோ ப்ராப்ளம்! சிரிக்கிறது, பேசறது, ஸ்மால் ட் இடெல்லாம் பஸ்ல போற லேடிசே அனுபவிக்கிறதுதாம்மா? இட்ஸ் நத்திங் மேட்டர். புரிஞ்சுக்குங்க! வேணும்னா உங்களுக்கு இன்னொரு ட்ரெயினிங் கிளாஸ் எடுக்க சொல்றேன்... ஒ.கே.மமா? பெஸ்ட் ஆஃப் லக்!”

“அப்படியா! நான் லக்கி. என்ன புடிச்சிருக்கா?”

“ம்.. ரொம்ப... வெளில பாக்க வந் திருக்கலாம்ல?”

“சாரி! நீங்க எப்படியோன்னு நான் யோசித்து.. அப்புறம் பர்சனலா ஒரு விசயம். அத பேசத்தான் கூப்பிட் டேன்...”

“சொல்லுங்க! பர்சனலா பேசத் தான் நானும் ஆசப்பட்டேன்..”

“ரெண்டு பேரும் ஒரே மாதிரியே யோசிச்சிருக்கோம். எனக்கு உங்கள ரொம்ப புடிச்சிருக்கு! ப்ராங்கா பேச றீங்க... நேர்ல பேசடயம் இல்லாததால போன்லயே பேசறேன்... கேக்குறீங் களா?”

“என்னா தயங்குறீங்க. பேசங்க! கேக்குறேன்..”

“தப்பா எடுத்துக்காதிங்க! என்னடா இப்படி கேக்குறேன்னு..” இழுத்தாள்.

“வேறு ஏதுமோ?” என ஒரு கணம் துணுக்குற்று யோசித்தவள், “சரி! எதுவா இருந்தாலும் சொல்லுங்க!”

“இல்ல.. எனக்காக உங்ககிட்ட நான் கேக்குறது, நம்ம மேரேஜ் முடிஞ் சப்புறம் ஒரு வருசமாவது கட்டாயம் நீங்க இப்ப பாக்குற வேலைக்கே போங்க! நிறுத்திடாதீங்க. ஏன்னா? அத நான் சொல்ல மறந்திட்டேன். சில பேரு மேரேஜ் ஆனவுடன் வேலைய விட்டுடு வாங்க, பிறகு பாக்கலாமனு! சாதாரண வேலதானேனு விட வேணாம். ஏன்னா... எனக்கு சில கமிட் மெண்ட்ஸ் இருக்கு. வண்டிக்கு, தங் கச்சி படிப்புக்குன்னு நிறைய லோன் போட்டுருக்கேன்.

நாம ரெண்டு பேரும் வேலைக்குப் போனாதான் லைஃப் ஸ்மூத்தா போகும். இன்னைக்கு சிக்கவேசன்ல இருக்குறத விட்டுட்டு பிறகு செட் ஆவ ரது ரொம்ப கஷ்டம். ஸ்டாட்டிங்கே

நம்ப லைஃப் கஷ்டமாயிடும். இதெல் லாம் உங்க மாமாகிட்டே ஏற்கெனவே சொன்னேன். அவரு சொன்னாரானு தெரியாது! அதான் ஃபிராங்கா மனம் விட்டு பேசறேன். தப்பா எடுத்துக்கா தீங்க! மனசல பட்டத பேசறேன். என்னங்க!”

என்னென்னவோ பேச நினைத்த ராதா குரல் கம்மிக்கொண்டே போக “ஊம்... சரிங்க...! ஒண்ணுமில்ல. சும்மாதான்! ஆமாம். நேர்ல பாக்க லாம்...” வார்த்தைகள் தொடர்பற்று தன் குரல்தானா என்று தானே சந்தேகப் படும் அளவுக்கு அவளது உள்ளு ணர்வு அவளிடமிருந்து அந்நியப்பட்டிருந்தது. செல்பேசியை வைத்துவிட்டு, முகம் திருப்பிய போது ஜில்லட் ரேசர் பாக்கெட் கண்ணுக்கு நேரே மின்னியது. அதையே உற்றுப் பார்க்க பார்க்க, மென்மையாக செதுக்கும் ஜில்லட்டில் அவள் முகத்தை தவிர அனைவர் முக மும் தெரிந்தது!

● துரை.சண்முகம்

பாபர் மகூதியை ராமர் ஆக்கிரமித்த வரலாறு!

1949, டிசம்பர் 22 இரவு. அயோத்தி நகரம் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அபிராம் தாசு எனும் சந்நியாசியின் தலைமையில் ஒரு சிறு கும்பல் பாபர் மகூதியினுள் அத்துமீறி நுழைய முற்படுகிறது. அபிராம் தாசு ஒரு சிறு ராமர் சிலையை தன் மார்போடு அணைத்திருக்கிறார். பாபர் மகூதியின் தொழுகை அழைப்பாளரான முகமது இசுமாயில் விபரீதத்தை உணர்ந்து அவர்களைத் தடுக்க முனைகிறார். அவர்கள் வெறி கொண்டு தாக்குகிறார்கள், இசுமாயில் உயிருக்குப் பயந்து தப்பி ஓடுகிறார். தப்பி ஓடும் இசுமாயிலுக்கு ஒரு விடயம் உறுதியாகிறது, இனி வரும் காலம் மிகவும் மோசமானதாக இருக்க போகிறது, இனி பாபர் மகூதி முன்னெப்போதும் போல் இருக்கப் போவதில்லை.

இந்திய வரலாற்றில் கருப்புப் பக்கமாகவும், கசப்பான நிகழ்வாகவும் மாற்றப்பட்ட அயோத்தி பிரச்சினையின் முக்கிய விதை விதைக்கப்பட்டது அந்த இரவில் தான். ஆனால் ஆர்.எஸ்.எஸ். -இன் துணைப் பிரிவான இந்து மகா சபையின் நேர்த்தியான திட்டத்தால் அந்த இரவும், அந்த சம்பவமும் கழுக்கமாக மறைக்கப்பட்டது.

சமீபத்தில் தில்லியைச் சேர்ந்த பத்திரிக்கையாளர்களான கிருஷ்ண ஜா

மற்றும் திரேந்திர ஜா ஆகியோர் இணைந்து தொடர்ச்சியாக முயற்சி செய்து, அயோத்தியில் மகூதியை கைப்பற்ற முனைந்த அந்த இரவின் ரகசியங்களை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளனர். பார்ப்பன இந்து மதவெறி அடிப்படையிலான செயல்திட்டம் கொண்ட இந்து மகா சபையின் திட்டம், அதற்கு உதவி புரிந்த காங்கிரசு கட்சியினர், அதிகாரவர்க்கம், வாய்ச் சொல்லில் மட்டும் மதச்சார்பின்மையைப் பேசி வந்த இந்திய அரசின் கையாலாகாத் தனம் என அனைத்தையும் அம்பலப்படுத்தியிருக்கும் புத்தகம்தான் 'அயோத்தியின் இருண்ட இரவு - பாபர் மகூதியில் ரகசியமாக ராமர் அவதரித்த வரலாறு' (Ayodhya The Dark Night & The Secret history of RAMA's appearance in babri Masjid).

புத்தகம் ஒரு வரலாற்று ஆவணத்துடன் தொடங்குகிறது - காலை 9.00 மணி, 23 டிசம்பர், 1949. உத்திர பிரதேச மாநிலம், பைசாபாத் மாவட்டத்தில் உள்ள அயோத்தி நகர காவல் நிலையத்தில் பொறுப்பில் இருந்த பண்டித் ராம் தியோ துபே என்பவர் அபிராம் தாசு, ராம் சகல் தாசு, சுதர்சன் தாசு மற்றும் அடையாளம் தெரியாத 60 பேர் மீது இந்திய தண்டனை சட்டப் பிரிவு 147 (கலகம் செய்தல்) பிரிவு 448 (அத்துமீறி நுழைதல்), பிரிவு 295 (வழி

பாட்டுத் தலத்தை அசுத்தமாக்குவது) ஆகியவற்றின் கீழ் முதல் தகவலறிக்கையை பதிவு செய்கிறார்.

அந்த முதல் தகவலறிக்கையின் சுருக்கம் - 'காலை 7 மணியளவில் நான் (ராம் தியோ துபே) ஜன்ம பூமியை அடைந்தபோது, அங்கிருந்த மாதா பிரசாத் (காவலர் எண் 7) மூலம் தெரிந்து கொண்டது என்னவெனில், சுமார் 50 முதல் 60 பேர் வரை கொண்ட ஒரு கும்பல் பாபர் மகூதியினுள் பூட்டை உடைத்து, அத்துமீறி நுழைந்து ஒரு ராமர் சிலையை வைத்துள்ளனர். அதோடு மகூதியின் சுவற்றில் காவி மற்றும் மஞ்சள் நிறத்தில் ராமர், சீதை, அனுமான் படங்களை வரைந்துள்ளனர். அப்பொழுது அங்கு காவலுக்கிருந்த ஹன்ஸ் ராஜ் எனும் காவலர் தடுத்தும் யாரும் அவரைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

இந்த குற்றத்தைச் செய்தவர்கள் அபிராம் தாசு, ராம் சகல் தாசு, சுதர்சன் தாசு இன்னும் அடையாளம் தெரியாத 50 முதல் 60 பேர். இவர்கள் மகூதியினுள் அத்துமீறி நுழைந்து, அங்கு ராமர் சிலையை வைத்து கலகம் செய்துள்ளனர். அங்கு பொறுப்பில் இருந்த அதிகாரிகளும், பொதுமக்களும் இதை நேரில் கண்டுள்ளனர். அவர்கள் உதவியுடன் இவை அனைத்தும் விசாரிக்கப்பட்டு, உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.'

1992-ல் பாபர் மகூதி இடிக்கப்பட்டதற்கு முன்பிருந்தே இரண்டு பொய்களை பா.ஜ.க தொடர்ந்து சொல்லி வருகிறது. ஒன்று, பாபர் மகூதியில் எப்போதுமே தொழுகை ஏதும் நடைபெற்றதில்லை; இரண்டாவது, மகூதியினுள் ராமர் சிலை தன் பிறப்பிடத்தில் சுயம்புவாக தோன்றியது.

இந்த இரண்டு பொய்களும் எப்படி திட்டமிட்டு இந்து மகா சபையினரால் உருவாக்கப்பட்டன என்பதையும், அவை எப்படி சிறுபான்மை மக்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரமாக மாற்றப்பட்டன என்பதையும் புத்தகம் தெளிவாகவும், ஆதாரங்களுடனும் விவரிக்கிறது.

1947-ம் ஆண்டு நடந்த இந்தியா - பாகிஸ்தான் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து பெரிய அளவில் கலவரங்கள் நாடு முழுவதும் வெடித்தன. மதவெறியர்களால் இந்துக்களும், முசுலீம்களும் பெருமளவில் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். இந்து ராஷ்டிரத்தை தம் கனவாகவும், இந்துக்கள் அல்லாத பிற

“காலை 7 மணியளவில் நான் (ராம் தியோ துபே) ஜன்ம பூமியை அடைந்தபோது, அங்கிருந்த மாதா பிரசாத் (காவலர் எண் 7) மூலம் தெரிந்து கொண்டது என்னவெனில், சுமார் 50 முதல் 60 பேர் வரை கொண்ட ஒரு கும்பல் பாபர் மகூதியினுள் பூட்டை உடைத்து, அத்துமீறி நுழைந்து ஒரு ராமர் சிலையை வைத்துள்ளனர். அதோடு மகூதியின் சுவற்றில் காவி மற்றும் மஞ்சள் நிறத்தில் ராமர், சீதை, அனுமான் படங்களை வரைந்துள்ளனர்.”

மத்தினை அடிமைகளுக்கும் பாசிச திட்டத்துடனும் செயல்படத் தொடங்கிய ஆர்.எஸ்.எஸ். இந்து மகா சபை போன்ற அமைப்புகள் இந்தக் கலவரங்களை பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தன. இதன் ஒரு பகுதியாக அவர்கள் காந்தியை கொலை செய்துவிட்டு, பெரிய சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டார்கள்.

காந்தி கொலையானது பெரும் பான்மை இந்துக்களிடமிருந்தே ஆர்.எஸ்.எஸ். மற்றும் இந்து மகா சபையை தனிமைப்படுத்தியது. கூடவே இந்திய அரசு இவர்களை தடை செய்தது; இந்து மகா சபையோ அரசியல் திட்டத்தை கைவிட்டதாக சொல்லிக் கொண்டு தன்னை இந்துக்களின் கலாச்சார அமைப்பாக வெளியில் காட்டிக் கொண்டது. இவர்களின் ஞானகுரு சாவர்க்கர் கைது செய்யப்பட்டார். எனினும் போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாததால் சாவர்க்கர் விடுதலை அடையவே, ஆர்.எஸ்.எஸ் மீதான தடை 1949-ல் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. காங்கிரசில் இருந்த பல வலதுசாரிகள் இந்து மகா சபையில் முக்கிய பொறுப்புகள் வகித்தனர்.

1947-ம் ஆண்டு பல்ராம் அரசர் ஒரு யாகம் நடத்தினார். அதற்கு தன் உற்ற நண்பர்களான பைசாபாத் மாவட்ட நீதிபதி நாயர், இந்து மகா சபையின் உத்திர பிரதேச தலைவரான திக் விஜய்நாத் ஆகியோரை அழைத்திருந்தார். அப்பொழுது நாயரிடமும், மன்னரிடமும் சாவர்க்கரின் திட்டம் ஒன்றை திக் விஜய்நாத் விவரித்தார். இந்தியாவில் அந்நியர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ள இந்து கோவில்களை மீட்பது, இதன் மூலம் மக்கள் மத்தியில் தாங்கள் வளருவது; அயோத்தியில் ராமர் கோவில், வாரணாசியில் காசி விசுவநாதர் கோவில், மதுராவில் கிருஷ்ணர் கோவில் கட்டுவது ஆகிய திட்டங்களை எப்படி நிறைவேற்ற வேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரிவாக விளக்கினார் திக் விஜய்நாத். இந்தத் திட்டம் நிறைவேற, தான் எந்தவிதமான தியாகமும் செய்யத் தயாராக இருப்பதாக நாயர் வாக்குக் கொடுத்தார்.

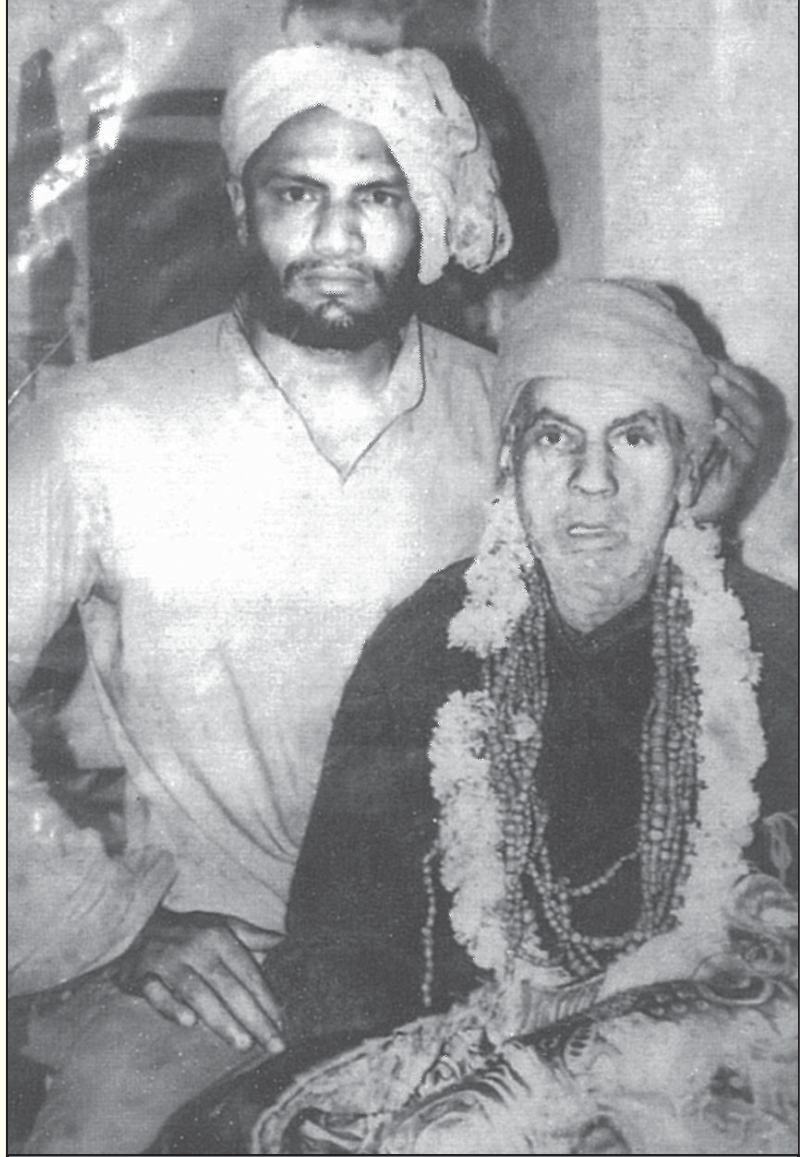
காந்தி கொலை வழக்கில் விடுதலையான பிறகு, 1949 மே மாதம் இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு உடனடியாக செய்ய வேண்டியவற்றைப் பற்றி சாவர்க்கரும், இந்து மகா சபையினரும் சேர்ந்து திட்டமிடத் தொடங்கினர். அயோத்தியின் ராமர் கோவில் அவர்

களுக்கு ஒரு பெரும் புதைவலாக காட்சியளித்தது. அயோத்தியை மையமாகக் கொண்ட ராமாயண மகா சபை உருவாக்கப்பட்டது. அதற்கு பொறுப்பாளாராக மகாசபையின் நகர தலைவர் ராமச்சந்திர தாசு பரமஹம்சு என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

பரமஹம்சு இந்தத் திட்டத்திற்கு இரண்டு பேரை தன் கூட்டாளிகளாக

மாவட்ட நீதிபதி நாயருடன் அயோத்தி நகர நீதிபதியும், நாயரின் சீடருமான இந்து மகா சபையின் ஆதரவாளர் குரு தத் சிங் என்பவரும் இந்தத் திட்டத்தில் மறைமுகமாக பங்கெடுத்தனர்.

அபிராம் தாசு ஒரு சந்நியாசி, அவரின் உண்மையான பெயர் அபிநந்தன் மிஸ்ரா. பீகாரில் உள்ள ரஹரி கிராமத்தை சேர்ந்த பார்ப்பனர். குடும்ப

அபிராம் தாசு: திருட்டு ராமர் சிலை வழக்கில் முதல் குற்றவாளி!

இருந்தவர்களில் ஒருவர் சந்நியாசி அபிராம் தாசு, மற்றொருவர் அச்சு உரிமையாளரும், பைசாபாத் மாவட்ட செயலாளருமான கோபால் சிங் விஷ்ணு ராத். இன்னொருபுறம் பைசாபாத்

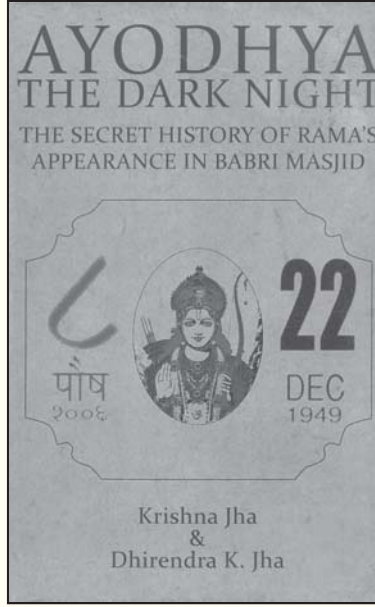
ஏழ்மை அபிநந்தனை நாடோடியாக்கியது. அவரின் குடும்பத் தொழிலான அர்ச்சகர் பணி சில இடங்களில் அவருக்கு உணவளித்தாலும், ப்ளேக் நோய் பரவல் அவரை பரதேசியாக அயோத்தி

திக்கு அழைத்து வந்தது. அங்கு அனுமான் கர்ஹியைச் (அனுமான் கோவில்) சேர்ந்த துறவி சராயு தாசின் சீடரானார். சராயு தாசு மறைவுக்குப் பிறகு அனுமான் கர்ஹிக்கு அபிநந்தன் மிஸ்ரா பொறுப்பாளாரானார். சந்நியாசியாகி விட்ட பின் தன் பூர்வீகப் பெயரை துறந்தார்; அபிநந்தன் மிஸ்ரா அபிராம் தாசானார். ஆனால் துறவிக் கான நடைமுறைகளை மீறி, தன் உறவினர்களை அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து அவர்களுக்கு பல உதவிகள் புரிந்தார். அவர்களுடனான குடும்ப உறவுகளை தொடர்ச்சியாக பேணி வந்தார்.

அபிராம் தாசுக்கு அரசியல் மீது ஒருவித ஈர்ப்பு இருந்தது. அது தனது மடத்தின் சொத்துக்களை பாதுகாக்கும் கவசம் என்பது அவருக்கு புரிந்திருந்தது. கூடவே இசுலாமியர்கள் மீது நஞ்சு கக்குமளவு அவருக்கு இந்து மகா சபையுடன் நெருக்கம் வளர்ந்தது. அதன் ஒரு பகுதியாக பாபர் மசூதியை ஆக்கி ரமிக்கும் திட்டத்தில் ஆர்வமுடன் பங்கேற்றார்.

பாபர் மசூதி அருகில் சுமார் 50 அடி தொலைவில் ஒரு ராமர் கோவில் இருந்தது. பாபர் மசூதியில் தொழுகை அழைப்பாளராக இருந்த முகமது இசுமாயிலும், ராமர் கோவில் அர்ச்சகர்களும் பரஸ்பரம் நல்லுறவையே பேணி வந்தனர்.

18-ம் நூற்றாண்டில் அயோத்தியில் இருந்த துறவிகளிடையே சில பிரிவுகள் இருந்தன. அவற்றில் முக்கியமானவகைகள் நிர்மோகி அகோரி, நிர்வாண அகோரி. அபிராம் தாசு நிர்வாண அகோரி பிரிவை சேர்ந்தவர். நிர்வாண அகோரிகள் இயல்பில் ஒரு ரவுடிகளைப் போன்ற துறவிகள் குழு. இவர்கள் அயோத்தியில் பலமாக இருந்த சைவ துறவிகளை அடித்து துரத்திவிட்டு ஆளுசநேயர் கோவிலை

(அனுமான் கர்ஹி) அதன் நிலங்களையும், உண்டியல், காணிக்கை பணத்தையும் அனுபவிக்கத் துவங்கினர். இன்னொரு பிரிவினர் நிர்மோகி அகோரி, இவர்கள் பாபர் மசூதி அருகில் இருந்த ராமர் கோவிலை நிர்வகித்து வருவதுடன் அதன் காணிக்கைகளையும் அனுபவித்து வந்தனர்.

அபிராம் தாசு பாபர் மசூதியை கைப்பற்றும் இந்தத் திட்டத்தில் ஆர்வமாக இருந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று, பாபர் மசூதியைக் கைப்பற்றுவதன் மூலம் அதன் அருகில் உள்ள ராமர் கோவிலை தன்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து, நிர்மோகி அகோரிகளை ஒன்றுமில்லாதவர்களாக்குவது; இரண்டாவது, ராம ஜன்ம பூமியின் காவலர் என்ற புகழைப் பெறுவது. இப்படி சாமியார் குழுக்களுக்கிடையே இருந்த சொத்துச் சண்டைகளும், கட்டைப் பஞ்சாயத்தும் பாபர் மசூதி பிரச்சினைக்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

இந்து மகாசபையும், ராமாயண மகா சபையும் அயோத்தியில் பல நிகழ்வுகள், திருவிழாக்கள், பூஜைகள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தினர். பாரம்பரியமாக அயோத்தியின் துறவிகள் ராமர் பிறந்த தினமான ராம நவமியை கொண்டாடுவார்கள், ராமர் திருமணத்தை கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள். சீதை பெண் என்பதனால் ஆண் துறவிகள் அவளை வணங்க கூடாது என்ற ஆணாதிக்க சிந்தனை உடையவர்கள் அவர்கள். ஆனால் 1949-ம் ஆண்டு ராமரது திருமண நாள்தான் உள்ளிட்ட அனைத்து விழாக்களும் அயோத்தியில் வலிந்து நடத்தப்பட்டன.

மசூதியைக் கைப்பற்றும் நடவடிக்கைகளுக்கு முன்னதாக மசூதிக்கு போகும் வழிகளில் வசித்த இசுலாமியர்கள் வம்படியாக சண்டைக்கு இழுக்கப்பட்டனர். மசூதி அருகில் இருந்த இசுலாமியர்களின் மயானம் கைப்பற்றப்பட்டு அது தோண்டி சுத்தம் செய்யப்பட்டது. இசுலாமியர்களின் பிணங்களை அங்கு புதைக்க விடாமல் தடுத்து, பக்கத்து கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். இது பற்றி நகர நீதிபதிக்கும், மாவட்ட நீதிபதிக்கும் புகார்கள் தரப்பட்டன. இந்து மகா சபையின் தீவிர ஆதரவாளர்களான நீதிபதிகள் இருவரும் புகார்களை குப்பைத் தொட்டியில் வீசியெறிந்தார்கள். இதனால் பாபர் மசூதியை காப்பாற்றும் இசுலாமியர்களின் முயற்சிகள் அனைத்தும் விழுலுக்கிறைந்த நீராகின.

அப்போதைய உத்திர பிரதேச முதல்வராக இருந்த கோவிந்த வல்லப பந்த் தீவிர வலதுசாரி, குறிப்பாக இந்து மதவெறியின் ஆதரவாளர். அயோத்தியில் அப்போது மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றிருந்த சோசலிஸ்டு ஆச்சார்யா நரேந்திர தேவ்-ஐ வீழ்த்த, 'நரேந்திர தேவ் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்' எனப் பிரச்சாரம் செய்து இந்துக்களின் ஓட்டைக் கைப்பற்ற முனைந்தார் பந்த். அதோடு காங்கிரசின் சட்டமன்ற உறுப்பினரான பாபாராகவ் தாசும் இந்து மகா சபைக்கு தனது ஆதரவை அளித்தார்.

அரசு அதிகாரிகளும் ஆதரவாக செயல்பட்டதால் இந்து மகா சபைக்கு தன் காரியத்தை முடிப்பது எளிதாக இருந்தது. இசுலாமியர்களோ அரசும், அதிகாரிகளும் கைவிட்ட நிலையில் பீதியில் உறைந்து போய் இருந்தனர்.

சிலையை அகற்றாமல் பிரச்சினையை தள்ளிப்போட்டார் மாவட்ட நீதிபதியான நாயர். மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் தவறான தகவல்களை அறிக்கைகளாக கொடுத்ததுடன், கலவரங்கள் வராமல் தான் தடுப்பதாகவும் ஒரு பிம்பத்தை நாயர் ஏற்படுத்தினார். அதிகாரிகளோ மாவட்ட இணை ஆணையாளரும், நீதிபதியுமான நாயரின் அனுமதிக்காக காத்திருந்தனர். ஆனால் பெரும் கலவரங்கள் வரும் என பயம் காட்டி தள்ளிப்போட்டார் நாயர்.

இந்து மகா சபை இன்னும் வேகமாக வேலை பார்த்தது. பாபர் மசூதியே ஒரு ஆக்கிரமிப்புக் கட்டிடம் என பிரச்சாரங்கள், துண்டறிக்கைகள், கூட்டங்கள் அயோத்தி முழுவதும் நடத்தப்பட்டன. அச்ச உரிமையாளரான விஷ்ணுராத், பரமஹம்சின் கூட்டாளியானதால் பிரச்சாரங்கள் அயோத்தியெங்கும் தங்கு தடையின்றி விநியோகிக்கப்பட்டன.

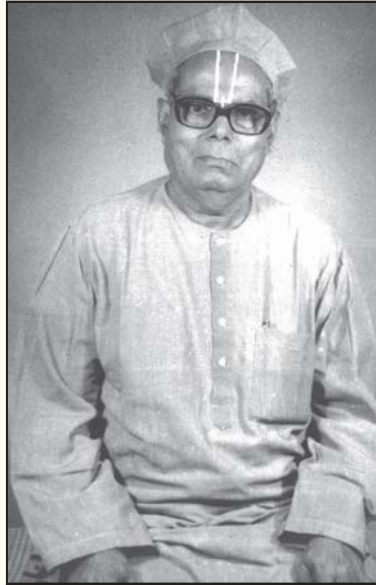
டிசம்பர் 22-ம் தேதி அபிராம் தாசு ராமர் சிலையை மசூதியினுள் வைத்து விட்டார். மறுநாள் இந்து மகாசபை ஆதரவு பத்திரிகைகள், அயோத்தியில் ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்துள்ளதாகவும், அங்கு தன் பிறப்பிடத்தில் (மசூதியினுள்) ராமரது சிலை ஒன்று சுயம்பு வாகவே தோன்றியுள்ளது என்றும் தலைப்புச் செய்திகளை வெளியிட்டன. இந்து மகாசபையால் திரட்டப்பட்ட மக்கள் மசூதியை நோக்கி படையெடுக்கவே, பூசைகள், பாடல்கள் என கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது.

சிலையை அகற்றாமல் பிரச்சினையை தள்ளிப் போட்டார் மாவட்ட நீதிபதியான நாயர். மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் தவறான தகவல்களை அறிக்கைகளாக கொடுத்ததுடன், கலவரங்கள் வராமல் தான் தடுப்பதாகவும் ஒரு பிம்பத்தை நாயர் ஏற்படுத்தினார். அதிகாரிகளோ மாவட்ட இணை ஆணையாளரும், நீதிபதியுமான நாயரின் அனுமதிக்காக காத்திருந்தனர். சிலையை அப்புறப்படுத்தலாம் என அவர்கள் யோசனை தெரிவித்தாலும் அதனால் பெரும் கலவரங்கள் வரும் என பயம் காட்டி தள்ளிப்போட்டார் நாயர். நாயரின் இந்த கடும் உழைப்பிற்கு சன்மானமாக 1967-இல் ஜனசங்கத்தின் சார்பில் பஹரைச் நாடாளுமன்ற தொகுதியில் போட்டியிட அவருக்கு வாழ்ப்பளி்க்கப்பட்டது.

காவல்துறையினர் இதை வெறும் குற்றவியல் வழக்காகவே பதிவு செய்தனர். நேருவின் தலைமையிலான மத்திய அரசு இந்தப் பிரச்சினை பற்றிய விபரங்களை தொடர்ந்து கேட்டு வந்தது. ஆனால் மாநில அரசோ அயோத்தி முழுக்கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதாக திரும்ப திரும்ப சொல்லி வந்தது. ராமர் சிலை அங்கிருந்து அகற்றப்படவேயில்லை. பல காங்கிரசுக்காரர்கள் மசூதி ஆக்கிரமிப்பை தாம் ஒரு இந்து என்கிற முறையில் வரவேற்கவே செய்தனர். மறுபுறம் சோசலிசம், மதச்சார்பின்மை என்று சொல்லிக் கொண்ட காங்கிரசின் சிறு பிரிவினர்,

இதனை மென்மையாகக் கையாண்ட தன் மூலம் மறைமுகமாக உதவி புரிந்தனர்.

காங்கிரசின் பைசாபாத் மாவட்ட செயலாளரும், காந்தியவாதியுமான அக்ஷய் பிரம்மச்சாரி இசுலாமியர்களுக்கு ஆதரவாக, குறிப்பாக அவர்களின் பயத்தைப் போக்க தொடர்ந்து போராடினார். ஆரம்ப கட்டத்தில் மாவட்ட நீதிபதி மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் எனக் கருதி பல புகார்களை அவரிடம் கொண்டு சென்ற அக்ஷய் பிரம்மச்சாரி மெல்ல நாயரை பற்றி புரிந்து கொண்டார். பின்பு அவர் உண்ணாவிருத்தப் போராட்டத்தை மேற்

பாபர் மசூதி ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து போராடிய அக்ஷய் பிரம்மச்சாரி!

கொண்டார். ஆனால் இந்து மகாசபையின் ரவுடிகள் அவரை ஊரை விட்டே அடித்துத் துரத்தினார்.

ஆனாலும், அக்ஷய் பிரம்மச்சாரி இந்தப் பிரச்சினையை மாநிலம் முழுவதும் எடுத்துச் செல்லவும், பிரதமரிடமே எடுத்துச் செல்வதிலும் உறுதி காட்டினார். நேரு அவரை லால் பகதூர் சாஸ்திரியைப் பார்க்கச் சொன்னார். உத்திர பிரதேச உள்துறை மந்திரியாக இருந்த சாஸ்திரியோ அயோத்தியில் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை என சட்டசபையில் அறிக்கை வாசிக்கவே விரும்பினார். அக்ஷய் பிரம்மச்சாரி இறுதி மூச்சு வரை இசுலாமியர்களுக்காக போராடினார். ஆனால் அவரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இந்த மோசமான காலகட்டத்தில் எண்ணற்ற அயோத்தி இசுலாமியர்கள் கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு தப்பியோட முனைந்தனர். தங்கள் சொத்துக்கள், வீடுகளை இழந்து அகதிகளாக கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஓடினார்கள்.

அன்று முதல் இந்த மோசடி நிகழ்வின் அரசியல் ஆதாயங்களை ஆர்.எஸ்.எஸ் மற்றும் பிற இந்துத்துவா அமைப்புகள் தொடர்ந்து அறுவடை செய்து வருகின்றன. மசூதியைக் கைப்பற்றிய பின் அது ராமர் கோவிலாகி விட்டது என்று சொல்கின்றனர். தூண் பூசை, கர சேவை, மசூதி இடிப்பு, செங்கல் பூசை என்று 1949-ல் விதைத்த விதைக்கான பலனை அறுவடை செய்யும் பணியில் சங்க பரிவார அமைப்புகள் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகின்றன.

இசுலாமியர்களுக்கு சொந்தமான மசூதியில் திருட்டுத்தனமாக ராமர் சிலையை வைத்து, அடுத்தடுத்து சட்ட விரோத நடவடிக்கைகள் மூலம் அந்த நிலத்தை ஆக்கிரமிக்க முயலும் இந்துத்துவா கும்பல்களை எதிர்த்து நின்று, அந்த இடத்தை அதன் உரிமையாளர்களான இசுலாமியர்களிடம் ஒப்படைப்பது தான் நியாயமானதாக இருக்க முடியும். ஆனால் அந்த நியாயத்தை செய்யும் வண்ணம் இங்கே எந்த ஓட்டுக் கட்சியும் உண்மையான மதச்சார்பின்மையை பின்பற்றவில்லை. முதன்மையாக மதச்சார்பின்மை பேசும் காங்கிரசு தான் 1949-ல் மட்டுமல்ல, பாபர் மசூதி இடித்து தள்ளப்பட்ட 1992-ம் ஆண்டிலும் அதிகாரத்தில் இருந்தது.

இந்து மதவெறியின் செல்வாக்கினால் இந்துக்களின் வாக்குகள் கிடைக்கும் என்பதால் காங்கிரசு கட்சி, பா.ஜ.க.-க்கு போட்டியாக இத்தகைய சதி வேலைகளுக்கு மறைமுகமாக ஆதரவாகவே இருந்தது. எனவே பாபர் மசூதி இடிப்பையும், ராமர் சிலை திணிப்பையும் ஏதோ இந்துமத வெறியர்களின் செயலாக மட்டும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்களுக்கு துணையாக ஊடகங்கள், நீதிமன்றங்கள், அரசியல் கட்சிகள், அதிகார வர்க்கம் என அனைத்தும் இருக்கின்றன என்பதே இந்துமத வெறியர்களின் பலம்.

இந்த பலத்தை தகர்த்து, உழைக்கும் மக்களுக்கு உண்மையினை உணர்த்தாத வரையிலும் பாபர் மசூதி இடிக்கப்பட்ட நாள் என்பது வரலாற்றில் கருப்பு தினமாகவே தொடரும்.

• ஆதவன்

பாகிஸ்தானில் கௌரவக் கொலைகள்!

வடக்கு பாகிஸ்தானின் சில்லாஸ் சிறுநகரத்தை சேர்ந்த 15 மற்றும் 16 வயது நிரம்பிய சகோதரிகள் நூன் பஸ்ரா மற்றும் நூர் ஷேசா இருவரும், அவர்களது தாயும் ஐந்து நபர்களைக் கொண்ட கூலிப்படையினரால் ஜூன் 23 அன்று கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். சகோதரிகளின் மாற்றாந்தாய் மகனான குட்டோர் என்பவன்தான் இக்கொலைகளை செய்ய ஏற்பாடு செய்துள்ளதாக விசாரணையில் தெரிய வந்துள்ளது.

அவர்கள் செய்த தவறு என்ன?

அந்த சகோதரிகள் சிரித்த முகமாப் தாங்கள் மழையில் ஆடி மகிழ்ந்ததை செல்பேசியில் வீடியோ காட்சியாக படம் பிடித்து அதை நண்பர் வட்டத்தில் சுற்றுக்கு விட்டுள்ளனர். அதில் இருந்ததோ பாராம்பரிய உடை அணிந்த இரண்டு குழந்தைகள் சேர்ந்து விளையாடும், பார்ப்போர் உதட்டில் புன்னகை பூக்க வைக்கும் காட்சிகள் தான். ஆனால் பாகிஸ்தானிலுள்ள மதவெறியர்களைப் பொறுத்த வரை, பெண்கள் ஆடுவது என்பது குடும்ப கௌரவத்திற்கும், இசுலாமிய மதத்திற்கும் எதிரானதாகும்.

அந்த இளம்பெண்கள் விளையாட்டாக செய்த இச்செயல் அவர்களுக்கு மரணத்தைப் பரிசாகப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. சுற்றுக்கு விடப்பட்ட வீடியோ காட்சியின் அடிப்படையில், அந்நகரத்தின் மூத்தவர்களில் பலர் அந்த பெண்களின் நடத்தையின் மீது சந்தேகத்தை எழுப்பியது தான் இக்கொலைக்கான துவக்கம் என்கிறார் மனித உரிமை ஆர்வலர் ஆடியா ஜெகன்.

இறந்த பெண்களின் மற்றொரு சகோதரன், கொலையை தூண்டிய குட்டோர் மீதும், கொலையை செய்த கூலிப்படையினர் மீதும் வழக்குப் பதிவு செய்துள்ளனர். ஆனால் கொலை காரர்களுக்கு எந்தவிதமான தண்டனையும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்பது தான் உண்மை.

பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை பாகிஸ்தான் முழுவதும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. பாகிஸ்தானில், பெண்களின் மீது ஏவப்படும் குற்றங்கள் பெரும்பாலும் வெளிவராமல் இருப்பதோடு, மதம் மற்றும் கலாச்சார காரணங்களுக்காக அக்கொடுஞ்செயல்கள் கண்டும் காணாமல் விடப்படுகின்றன. அவற்றில் சில தற்கொலைகளாகவும், விபத்துக்களாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டு அங்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்படுகின்றன.

பாகிஸ்தானின் குற்றவியல் நீதித்துறை, பெண்களுக்கு எதிரான இத்தகைய அத்துமீறல்களை சரியாக விசாரணை செய்வதும் இல்லை, குற்றங்களுக்கான தண்டனையையும் வழங்குவதில்லை என்பதுதான் அங்கிருக்கும் நிலைமை. பெரும்பாலும் காவல்துறையினர் இத்தகைய அநீதிகளுக்கு ஆதரவாகவே நின்று குற்றவாளிகளைத் தப்பிக்க வைக்கவே உறுதுணையாக இருக்கின்றனர். தப்பித்தவறி நீதிமன்ற வாசலுக்கு வரும் வழக்குகள் பொதுவாக ஆணுக்கு கொலை செய்யும் உரிமையுண்டு என்ற மத அனுமதிச் சீட்டுடன் வெளியேற்றப்படுகின்றன.

“பாகிஸ்தானில் இசுலாமிய பிற்போக்குவாதிகளால் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளில் சில சம்பவங்கள் மட்டும்தான் எதிர்ப்பு கிளம்பி ஊடகங்களில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. அவை தான் நம் கண்ணில் படும் சில நூறு செய்திகள்” என்கிறார் ஆம்னஸ்டி ஆஸ்திரேலியாவின் செய்தித் தொடர்பாளர் கேரன் ட்ரென்டினி.

1998 முதல் 2004 வரை பாகிஸ்தானில் 4,000-க்கும் அதிகமான இத்தகைய சம்பவங்கள் பதிவாகியுள்ளன; 2,700 பெண்கள் மற்றும் 1,300 ஆண்கள் பலியாகியுள்ளனர். 2003-ம் ஆண்டு பஞ்சாபில் மட்டும் 1,261 பெண்கள் வரை கௌரவக் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

மனித உரிமைக் குழுக்களின் வருடாந்திர அறிக்கையின்படி, 2012-ம் ஆண்டு மட்டும் 943 பெண்கள் கௌரவக் கொலையினால் உயிர் இழந்துள்ளனர். அதில் 585 பெண்கள் கள்ள உறவில் ஈடுபட்டதாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டும், 219 பெண்கள் அனுமதியின்றி திருமணம் செய்து கொண்டதற்காகவும்

கொல்லப்பட்டுள்ளனர். 943 பேரில் 20 பேருக்கு மட்டும் தான் இறப்பதற்கு முன்னர் மருத்துவ உதவி கிடைத்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1. லாகூர் வாசியான சாமியா சர்வார் என்ற பெண் அவளது கொடுமைக்கார கணவனை விவாகரத்து செய்துவிட்டு, அவளது அத்தை மகனை மணக்க குடும்பத்தினரிடம் அனுமதி கோரினாள். மறுப்பு கிளம்பவே, குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு அத்தை மகனுடன் அங்கிருந்து வெளியேறினாள். கொந்தளித்த சாமியா சர்வாரின் பெற்றோரும், அவரது அத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அப்பெண்ணை ஆள் வைத்து துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொலை செய்து குடும்ப மற்றும் இசுலாத்தின் புனிதத்தைக் காத்துக் கொண்டனர். இச்சம்பவம் 1999 ஏப்ரலில் நடந்தது. இதுவரை அப்பெண்ணைக் கொன்ற ஒருவர் கூட கைது செய்யப்படவில்லை.

2. 2009-ல் தெற்கு பாகிஸ்தான் பகுதியில் உள்ள டாடு என்ற கிராமத்தில், காய்நாட் சும்ரோ என்ற 13 வயது சிறுமி நான்கு பேரால் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்படுகிறாள். அவளால் ஏற்பட்ட அவமானத்திற்கு அவள் உயிரையே போக்க வேண்டும் என்று அக்கிராமத்துப் பெரியவர்கள் முடிவு செய்து, அவளைக் கொல்லும்படி உத்தரவு பிறப்பித்தனர். காய்நாடன் சகோதரன் குடும்பம் கௌரவத்தை காப்பாற்றாமல் சகோதரியைப் பாதுகாத்து நின்றதற்காக கொல்லப்பட்டார். அவரது தந்தையும் கொடுத்தாக் குதலுக்குள்ளானார். கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக கராச்சியில் வசிக்கும் காய்நாட் மற்றும் அவளின் குடும்பம் இன்றுவரை உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டே நீதி கிடைக்க விடாமல் போராடி வருகிறார்கள்.

3. 2008-ல் பாகிஸ்தானை சேர்ந்த மூன்று பதினம் வயது சிறுமிகள், குடும்பத்தினர் ஏற்பாடு செய்திருந்த திருமணத்திற்கு மறுப்பு தெரிவித்தனர். அதற்காக உறவினர்கள் அவர்களைத் தீக்கிரையாக்கினர். உயிருடன் இருந்து அவர்கள் எற்படுத்திய இழுக்கு உயிருடன் கொளுத்தியதால் சீர் செய்யப்பட்டது.

4. மார்ச் 2008-ல், பாகிஸ்தானிலுள்ள கயிர் பூர் மாவட்டத்தின் ஹஜ்னா ஷா என்ற கிராமத்தில் உள்ள பழங்குடி இனத்தை சேர்ந்த தாஸ்லிம் காட்டுன் சோலங்கி என்ற 17 வயது பெண்ணின் ஒழுக்கத்தின் மீது ஏற்பட்ட சந்தேகத்தினால், 8 மாத கர்ப்பமாக இருந்த அவர்

மாமனாரின் ஏற்பாட்டின் பேரில் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கி கொல்லப்பட்டார்.

5. ஜனவரி 2009-ல், பாகிஸ்தானின் பாரம்பரிய நடனக் கலைஞரான ஷபானா என்ற பெண்மணி, தாலிபான் படையினரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். பாகிஸ்தானின் ஸ்வாட் சமவெளியில் உள்ள மிங்கோரா நகரின் கரீன் செளக் என்ற புகழ்பெற்ற இடத்தில், தோட்டாக்களால் துளைக்கப்பட்ட அவரின் உடல் மீது பண மாலை, அவரது நடன வீடியோ பதிவுகளைக் கொண்ட குறுந்தகடுகள் மற்றும் புகைப்படங்கள் போடப்பட்டு, அது ஊர் மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டு இருந்தது.

இக்கொலையை தாலிபான் படையினர் செய்தது என்று ஒப்புக்கொண்டு எஃப்.எம். வானொலியில் பேசிய தாலிபான் தலைவர் ஒருவர் “எங்களுடைய அமைப்பால் இத்தகைய ‘இசுலாமியமற்ற தீமைகளை’ பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது” என்று எச்சரித்திருக்கிறார். மேலும் மற்ற பெண்கள் இத்தகைய நடன நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வது கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் ‘ஒவ்வொருவராக’ கொலை செய்யப்படுவார்கள் என்றும் மிரட்டியிருக்கிறார்.

6. 26 ஏப்ரல் 2009 அன்று பெஷாவரை சேர்ந்த அய்மான் உதாஸ் என்ற பஷ்துன் பாடகி அவளது உடன்பிறந்த சகோதரர்களால் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். அவரது விவாகரத்து, அந்த ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடந்த அவரது மறுமணம், மேடைப்பாடகியான அவரது வாழ்க்கை முறை எல்லாம் சேர்த்து குடும்பத்துக்கும், மதத்துக்கும் தீங்கிழைக்கின்றன என்பதற்கான தண்டனை இது.

7. 2012 மே மாதத்தில், பாகிஸ்தானின் கொஹிஸ்தான் மாவட்டத்தில், திருமணம் ஒன்றில் இரண்டு ஆண்கள் மத்தியில் கைதட்டி பாடிக்கொண்டு இருந்த 4 பெண்களை அப்பகுதியின் உள்ளூர் பழங்குடி பெரியவர்கள் கொல்ல உத்தரவு பிறப்பித்து, கொன்றும் விட்டனர். நீதிமன்றத்தில் அவ்வாறு ஒரு சம்பவம் நடைபெறவே இல்லை என்று வழக்கு விசாரணையை முடித்தும் விட்டனர். இருப்பினும் சர்வதேச மனித உரிமை பாதுகாப்பு நிறுவனமான ஆம்னஸ்டி அந்த விசாரணையே மோசடியானது என்றும், அப்பெண்கள் கொல்லப்பட்டது உண்மை என்றும் கூறியுள்ளது.

8. 2012 ஜூலை மாதம் மனித உரிமை ஆர்வலர் பரிதா அஃப்ரிதி

பெண்களது மனித உரிமை மேம்பாட்டில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட காரணத்தால் பெஷ்வாரில் சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார்.

9. 2012 அக்டோபர் மாதம் தாலிபான் படை 15 வயது நிரம்பிய மலாலா யூசுப்சய் என்ற சிறுமியை தலையிலும், கழுத்திலும் சுட்டனர். மருத்துவ சிகிச்சையில் அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார் மலாலா. தாலிபான் இரக்கமற்று பெண்கள் மீது ஏவும் அடக்குமுறைகளை எதிர்த்ததும், முக்கியமாக சிறுமிகள் மற்றும் பெண்களுக்கான கல்வி வழங்கும் உரிமைகளைக் கோரி வந்ததும் தான் அவரது குற்றம்.

10. 2012 நவம்பர் மாதம் 15 வயதான அனுஷா தனது பெற்றோருடன் வீதியில் நடந்து செல்கிறாள். எதிரே மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருக்கும் இளைஞனை தற்செயலாக இரண்டு முறை திரும்பி பார்த்து விடுகிறாள். இதை அவளது பெற்றோரும் கவனிக்கிறார்கள். வீட்டிற்கு சென்ற பின்னர் ‘விசாரிக்கிறார்கள்’, “நான் அதை வேண்டுமென்று செய்யவில்லை, இனிமேல் பார்க்க மாட்டேன்” என்று அவள் கூறி முடிப்பதற்குள் பெற்ற மகள் என்றும் பாராமல் ஈவிரக்கமின்றி அச்சிறுமியின் மீது அமிலத்தை ஊற்றி கொன்று விடுகின்றனர் தாய் ஜாஹினும், தந்தை முகமது ஜாபரும். “சாக வேண்டியது அவளது விதி” என்று கூறுகிறார் அனுஷாவின் தாய்.

இப்படி எண்ணிலடங்கா கௌரவக் கொலைகளின் பட்டியலில், புதிய தாய் சேர்ந்திருக்கிறது நடனம் ஆடிய தற்காக சகோதரிகள் இருவர் கொலையுண்டு இருக்கும் இச்சம்பவம்.

1990 களில் பாகிஸ்தானில் உருவாக்கப்பட்ட கிசாய் மற்றும் தியாத்த் சட்டங்கள், குற்றத்தை பதிவு செய்யும் உரிமை முதல் கொலையாளியின் மீது குற்றம் சாட்டுவது அல்லது தியாத்த் படிநட்ட ஈடு கோருவது வரை, பெயரளவிலான உரிமைகளை மட்டும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வழங்குகிறது. இது நமது நாட்டிலுள்ள சாதிகளின் கப்பஞ்சாயத்தை ஒத்ததொரு கட்டப்பஞ்சாயத்து தான். இம்முறையானது கொடூரமான குற்றங்களைச் செய்தவர்களைக் கூட சட்டரீதியான மீளாய்விலிருந்து தப்பிக்க செய்வதுடன், குற்றவாளியை தண்டிக்கும் உரிமையைக் கூட கட்டப்பஞ்சாயத்தின் வசம் ஒப்படைக்கிறது.

குற்றவாளிக்கு கிசாய் முறையில் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு வழங்கிய அதே வகையான தண்டனையை வழங்குவது அல்லது தியாத்த் முறையில் நட்ட ஈட்டுத் தொகையை நிர்ணயித்து பாதிக்கப்பட்டவர் அல்லது அவரது சட்டப்பூர்வமான வாரிசுக்கு அதை வழங்குவதாகவே பெரும்பாலும் தீர்ப்புகள் உள்ளன.

பெரும்பாலும் சொந்த குடும்ப உறுப்பினர்களால் தான் இத்தகைய கௌரவக் கொலைகளும், சித்திரவதைகளும் பெண்கள் மீது ஏவப்படுவதால், அதே குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்கள் கொலையாளியை மன்னித்து விடுவதும், அல்லது நட்ட ஈட்டுப் பணத்தை பேருக்கு வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குள் பங்கிட்டு கொள்வதும் தான் நடக்கிறது. இறுதியில் கொலையாளிக்கு விடுதலை கிடைத்து விடவே, குடும்பத்தின் கௌரவமும், மதத்தின் புனிதமும் பேணிக் காக்கப்படுகிறது. இம்முடிவைக் கேள்வி கேட்கும் உரிமை கூட அரசுக்கு கிடையாது. இது தான் இசுலாமிய மார்க்கம் தரும் சமூக நீதியின் லட்சணம்.

தந்தை, சகோதரன், கணவன், மகன், மாமன் என்று சகல ஆண் உறவுகளும் நொடிப்பொழுதில் கொலை வெறித்தாக்குதலை தன் குடும்பத்து பெண்கள் மீது ஏவுவதற்கான உரிமையை அளித்திருக்கின்ற இந்த இசுலாமிய சட்டங்கள். ஜனநாயக சக்திகளுடன் பெண்கள் இணைந்து அரசியலிலிருந்து மதத்தை தூக்கியெறிய போராடாவிடில் இந்த புள்ளிவிவர எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் அதிகரிப்பதை தவிர்க்கவே முடியாது.

• ஜென்னி

வார்டர் மியூசிக்கின் வியாபாரம்! கலாஷ்னிகோவின் சமூக உணர்வு!

93 வயது முதியவர் அவர். தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பொறியியல் துறையில் வேலை செய்து இப்போது குடும்பத்துடன் வசித்து வருகிறார். அவரது வேலையான துப்பாக்கி வடிவமைப்பு பரிசோதனைகளின் போது தொடர்ந்து உரத்த சத்தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் காது செவிடாகி விட்டிருக்கிறது. கடந்த 25 ஆண்டுகளாக அவரது நாட்டில் ஏற்பட்டு வரும் பொருளாதார மாற்றங்கள் அவரைப் பெரிதாக ஏதும் பாதித்திருக்கவில்லை.

அவர்தான் 1947-ம் ஆண்டு ஏகே 47 என்ற துப்பாக்கியை வடிவமைத்தவர். அவரது வடிவமைப்பில் உருவான துப்பாக்கி பின்னர் அவரது பெயராலேயே ஏகே 47 (அவ்டோமாட் கலாஷ்னிகோவ் மாடல் 1947) என்று அழைக்கப்படுகிறது. அவர் பழைய சோவியத் யூனியனைச் சேர்ந்த மிகயில் கலாஷ்னிகோவ்.

இப்போது சோவியத் யூனியனின் போலி சோசலிச குடியரசுகள் வீழ்த்தப்பட்டு, முதலாளித்துவ அடிப்படையிலான பொருளாதாரம் ரசியாவில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இன்றைய முதலாளித்துவ உலகப் பொருளாதாரத்தில், கலாஷ்னிகோவ் என்ற பெயரின் வணிக மதிப்பு \$ 1000 கோடி (சுமார் ரூ. 60,000 கோடி) என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அதன் அடிப்படையில் இஜ்மாஷ் என்ற ரசிய நிறுவனம் அவரது பெயரை பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக பல கோடி ரூபாய் உரிமத் தொகையாக அளிக்க முன்வந்த போது அவர் அதை மறுத்து விடுகிறார். தன் வாழ்நாள் முழுவதுமான உழைப்பும், அதன் விளைவுகளும் தன்னை உருவாக்கி, வளர்த்து, பராமரிக்கும் சமூகத்திற்குத்தான் சொந்தம், தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கு அதன் மீது எந்த உரிமையும் இல்லை என்று சொல்லி விட்டிருக்கிறார்.

இன்னொரு பக்கம் 65 வயதான ஒரு நிறுவனம். அந்நிறுவனம் 1998-ம் ஆண்டு 'ஹேப்பி பர்ட்டே டூ யூ' என்ற பாடலுக்கான காப்புரிமையை (சொத்துரிமையை) கைப்பற்றியது. ஒரு திரைப்படத்திலோ, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியிலோ அந்தப் பாடலை பயன்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்கு கட்டணமாக \$1500 (ரூ. 90,000) ஐ அந்த நிறுவனம் வசூலிக்கிறது. கட்டணம் செலுத்தாமல் பாடலைப் பயன்படுத்தினால், நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்து \$ 1,50,000 (ரூ. 90 லட்சம்) வரை அபராதமாக வசூலிக்கிறது.

இத்தனைக்கும் அந்தப் பாடல் வரிகளையோ, இசையை யோ உருவாக்கி

யது அந்த நிறுவனம் இல்லை. அந்த மெட்டு 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பேட்டி ஹில், மில்ரெட் ஹில் என்ற இரு சகோதரிகளால் உருவாக்கப்பட்டது. வரிகள் அதற்கு சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எழுதப்பட்டன. இதை ஆங்கிலம் தெரிந்த மக்கள் உலகமெங்கும் பாடி வருகிறார்கள். இந்த பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கு காப்புரிமை பெற்றிருக்கும் அந்த அமெரிக்க நிறுவனத்தின் பெயர் வார்டர் மியூசிக்.

வார்டர் மியூசிக் 2012-ம் ஆண்டு திரட்டிய மொத்த விற்பனையின் மதிப்பு \$ 270 கோடி (சுமார் ரூ. 14,000 கோடி). இதன் பெரும்பகுதி பல்வேறு இசைக் கலைஞர்களின் படைப்புகளை தனக்கு 'சொந்தமாக்கி', அந்த சொத்துடைமையை அங்கீகரிக்கும் முதலாளித்துவ சட்டங்களை பயன்படுத்திக் கொண்டு குவிக்கப்பட்டது.

கிட்டத்தட்ட 125 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒருவர் உருவாக்கிய படைப்பை தனது சொத்து என்று ஒரு நிறுவனம் உரிமை கொண்டாடும் வண்ணம் அமெரிக்க, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நேரடியாகவும், வளைத்தும் பயன்படுத்தி வார்டர் போன்ற நிறுவனங்கள் உலக மக்களைச் சுரண்டி வருகின்றன. 'இது எங்கள் சொத்து. இதற்கு எங்களிடம் உரிமை இருக்கிறது' என்ற முதலாளித்துவ அறத்தின் மூலம் அதை நியாயப்படுத்துகின்றன.

ஹேப்பி பர்ட்டே பாடல் வரிகளுக்கும், இசைக்கும் காப்புரிமை தன்னிடம் இருப்பதாகச் சொல்லி வார்டர் நிறுவனம் இது வரை \$ 15 கோடி (சுமார் ரூ. 900 கோடி) சம்பாதித்திருப்பதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சோவியத் சோசலிசம் உருவாக்கிய சமூக மனிதர் மிகயில் கலாஷ்னிகோவ். அமெரிக்க முதலாளித்துவம் உருவாக்கிய சமூக சுரண்டல் நிறுவனம் வார்டர் மியூசிக். போர்களில் மனிதர்களை கொல்லப் பயன்படும் துப்பாக்கியின் அதி நவீன வகையைக் கண்டுபிடித்தவரின் இதயத்தில் சமூக உணர்வு நிறைந்திருக்கிறது. பிறந்த நாள் வாழ்த்து எனும் மெல்லிய உணர்ச்சியை விற்பனை செய்யும் வார்டர் மியூசிக்கின் இதயத்தில் சமூக விரோதம் நிறைந்திருக்கிறது.

கம்யூனிசம் என்றால் என்ன, முதலாளித்துவம் என்றால் என்ன என்பதற்கு வேறு சான்றுகள் வேண்டுமோ?

• அப்துல்

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

ஆகியவை சோட்டா சார் தாம் (நான்கு புனிதத் தலங்கள் - சிறியவை) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கடல் மட்டத்திலிருந்து 10,000 அடிகள் உயரத்தில் உள்ள பத்ரிநாத்தின் முக்கியத்துவத்துக்கு தேவ பிரயாகை, ரூத்ர பிரயாகை, கர்ண பிரயாகை, நந்த பிரயாகை, விஷ்ணு பிரயாகை என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட நதித்துறைகளும், மகாபாரதத்தில் பாண்டுவும் மாத்திரியும் தவம் புரிந்த பாண்டு கேஷவர், பாண்டவர் கள் சொர்க்கத்துக்குப் போகும் வழியில் தங்கிய இடம், சகோதரர்களான பீமனும் அனுமானும் சந்தித்த இடம் என்று பல புராண, இதிகாச புரட்டுக் கதைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த இடத்தில் விஷ்ணு தவம் புரிந்த போது மகாலட்சுமி பாதாரி மரமாக மாறி அவருக்கு காவல் புரிந்ததாகவும், அதனால் விஷ்ணு பதாரி நாத்த என்று அழைக்கப்படுகிறார் என்று நாக் கூசாமல் அளந்து விடுகிறார்கள். விஷ்ணு நர, நாராயண வடிவங்களை நாராதருக்கு காட்டியதும் இங்கு தானாம். சாளக்கிராம கல்லில் உருவான பத்ரி நாராயணன் பதாரி மரத்தின் கீழ் குபேரனும், கருடனும் சூழ வீற்றிருக்க, மகாலட்சுமி சந்திதி வெளியில் உள்ளது. இத்தனை கடவுள்கள் இருந்தும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் செத்த பக்தர்களை காப்பாற்ற யாருக்கும் வக்கில்லை.

வணப் பிரஸ்தம் என்று பணி ஓய்வுக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கையில் செய்யும் சில அர்த்தமுள்ள நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாக இத்தகைய புனிதத் தலங்களுக்கு போய் வருவதை நடுத்தர வர்க்க மக்கள் கருதுகிறார்கள். அதன் மூலம் தமது பாவங்களைக் கழுவி, பரலோக வாழ்க்கைக்கு தங்களை தயார் செய்வதாக நம்புகிறார்கள்.

ஆனால், யாத்திரை போகும் போது மெய்யான உலகம் அவர்களை எதிர்கொள்கிறது. தாம் நினைத்தது போல ஆன்மீக பரவசமோ, இறை அனுபவமோ அல்லது வேறு எந்த புண்ணாக்குமோ கிடைக்கவில்லை என்பதை உணருகிறார்கள். ஆனால், உண்மையை வெளியில் சொல்வதை அவர்களுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் நம்பிக்கைகளும் சரி, அவர்களது சமூக சூழலும் சரி அனுமதிப்பதில்லை.

இறுதியில் தாங்கள் பார்த்து பரவசப்பட்டதாக கருதிய தருணங்களை, புனிதத் தலங்களைப் பற்றி நண்பர்களிடமும் வெளியிடுபவரும்: வி. வல்லபேசன், 3, செகந்தநாதபுரம், நான்காவது தெரு, சேத்துப்பட்டு, சென்னை - 600 031.

ஆர்சிஓபவர்: எழில் பிரின்ட்ஸ், 110, இரண்டாவது மாடி, 63, ஆற்காடு சாலை, சென்னை - 600 024.
புதிய கலாச்சாரத்தில் வெளியாகும் படைப்புக்கள் அனைத்தும் சமுதாயத்தில் காணப்படும் உண்மைகளே!

டமும், உறவினர்களிடமும் இட்டுக் கட்டி பேசுவதற்கு உதவும் ஒரு நிகழ்வாக இத்தகைய பயணங்கள் கருங்கிப் போய் விடுகின்றன. அப்படி பேசுவதை கேட்கும் உறவினர்களும், நண்பர்களும் அடுத்த கற்றுப் பயணத்துக்கு புறப்படத் தயாரிக்கப்படுகிறார்கள்.

மிகவும் பலவீனமான மலைப்பகுதியான இப்பகுதியில் உள்ள பாறைகள் நடந்து செல்லும் போதே பல இடங்களில் உடைந்து உதிரும் தன்மையை உடையவை. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையை போல இவை கடின வகைப் பாறைகள் அல்ல. இங்கு சுமார் 18 பெரிய மற்றும் சிறிய நதிகள் உற்பத்தியாகின்றன. கடந்த 15 ஆண்டுகளில் 9 முறை வெள்ளம், நிலச்சரிவு போன்றவை ஏற்பட்டுள்ளன.

உள்ள உத்தரகாண்டின் சுற்றுலாத்துறை வருமானம் மட்டுமே ஆண்டுக்கு ரூ.12,000 கோடியாகும்.

இப்போது நடந்துள்ள இயற்கைப் பேரழிவில் பெரிய உணவகங்கள் மட்டும் சுமார் 100 வரை காணாமல் போயிருப்பதாக அதன் உரிமையாளர்கள் சங்கம் கூறுகிறது. கங்கை, பகீரதி, அலக் நந்தா, மந்தாகினி போன்ற நதிகளில் ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்குதான் இதற்கு காரணம். ஏற்கெனவே கடந்த பிப்ரவரி 26-ம் தேதி உச்சநீதி மன்றம் கங்கை நதியின் கரையிலிருந்து 200 மீ தூரத்துக்குள் இருக்கும் கட்டிடங்களை இடிக்க உத்திரவிட்டுள்ளது.

நொறுங்கும் பாறைகளைக் கொண்ட இமயமலையில் சாலை அமைத்து, ஆற்றங்கரையில் விடுதிகள்

ஒரு மேக வெடிப்புக்கே தன் மேல வாசலை இழந்து விட்ட சிவனோ கேதார்நாத்தில் மலைப்பிரதேசத்தில் குளிருக்கு நடுங்கியபடி அம்மணமாக நிற்கிறான். கம்பளி கொடுக்கத்தான் ஆளில்லை. பார்ப்பன இந்து மதத்தின் மூடநம்பிக்கைதான் உத்தரகாண்டில் மக்கள் சாவதற்கு காரணம் என்பதை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். ஆன்மீக சுற்றுலாக்கள் இப்பகுதியில் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

இத்தகைய மலைப்பகுதியில் வாகனங்களை செல்வதற்கு அனுமதிப்பது என்பதே தற்கொலைக்கு சமமானது தான். இங்குதான் சிவன் இருந்தான் என்று சொல்லி கோவிலை நிர்மாணித்ததற்கும், சாலைகளை அமைத்து பெரிய அளவில் வாகனங்களை அனுமதித்ததற்கும் பக்தி என்ற பெயரில் நடக்கும் வியாபாரம்தான் முழுமூலக் காரணம்.

உத்தரகாண்ட் மாநிலத்தின் மக்கள் தொகையே ஒரு கோடியாக இருக்கும் போது, வரும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கையோ ஆண்டுக்கு 3 கோடிகள். ஆண்டுதோறும் மாநில சுற்றுலாத்துறையில் ஏறக்குறைய 140% வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகிறது. கடந்த ஆண்டு மட்டும் இம்மாநிலத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட வாகனங்களின் எண்ணிக்கை முந்தைய ஆண்டை விட பத்து மடங்கு உயர்ந்துள்ளது.

வருகை தரும் பக்தர்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து தங்கும் விடுதிகள், சிறு கடைகள், உணவகங்கள் எல்லாம் சக்கை போடு போட ஆரம்பித்தன. 32 புண்ணிய தலங்கள்

கட்ட அனுமதி தந்து, பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் ஏதும் செய்யாமல் அலட்சியம் செய்தது அரசு. இவை அனைத்தையும் எந்த கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி அனுமதித்த அரசு இப்போது மீட்டிப் பணிகளில் விமானப் படையை ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் மீட்டிப் பணியின் பெயரால் தேச ஒற்றுமையைக் கட்டுவதாக பிரச்சாரம் செய்கிறது.

ஒரு மேக வெடிப்புக்கே தன் மேல வாசலை இழந்து விட்ட சிவனோ கேதார்நாத்தில் மலைப்பிரதேசத்தில் குளிருக்கு நடுங்கியபடி அம்மணமாக நிற்கிறான். கம்பளி கொடுக்கத்தான் ஆளில்லை.

பார்ப்பன இந்து மதத்தின் மூடநம்பிக்கைதான் உத்தரகாண்டில் மக்கள் சாவதற்கு காரணம் என்பதை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். ஆன்மீக சுற்றுலாக்கள் இப்பகுதியில் தடை செய்யப்பட வேண்டும். இவ்ளையே ஆண்டு தோறும் நிலச்சரிவு மற்றும் வெள்ளத்தில் கொல்லப்படும் மக்களை சிவனால் மட்டுமல்ல, இந்திய அரசாலும் காப்பாற்ற முடியாது.

● வசந்தன்

கல்விக் கண்

— துரை.சண்முகம்

பள்ளிப் பேருந்தின் சக்கரத்தில்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் நிறங்கள்.
துளிகளின் பிராண வாயுவில்
தனியார் பள்ளியின் துருக்கள்.
பள்ளியின் கட்டளைகள்,
பிள்ளையின் ஒப்பனைகள்,
எல்லா புத்தகங்களும் கவனம் வரும்..
பிள்ளையின் இதயம் மறந்து போகும்.

அவசர அவசரமாய் கிளம்புகையில்
அம்மாவின் முத்தத்திற்கு
கண்ணத்தில் இடமில்லை,
நூடுல்ஸ் நுழையவும்
பிள்ளைக்கு நேரமில்லை.
பறக்கின்றன பள்ளி வாகனங்கள்.

ஒரு லோடு எல்.கே.ஜி.
இரண்டு லோடு பீ.கே.ஜி.
எல்லா திசையிலிருந்தும்
கொண்டுவந்து கொட்டப்படுகின்றன
குழந்தைகள்.

பிள்ளைக் கணியமுதில்
கல்விச் சாறெடுக்க
இன்னும் தருகிறேன்,
என்னவோ செய்து
எங்களுக்கு 'ஃபர்ஸ்ட் மார்க்கை'
பிழிந்து தாருங்களென
தனியார் பள்ளிக்கு
கரு வளர்க்கும் பெற்றோர்கள்.

பிழியப்படும் தலைகளின் வரவில்
கற்றனைத்தூறும் லாபம்
கல்வி முதலாளிக்கு.

யூனிஃபார்ம், கோட்டு, டை...
அவனே துணி வியாபாரம்.
ஷூ, பெட்டு, ஸ்கவுட்டு...
அவனே செருப்பு வியாபாரி.
நோட்டு, புத்தகம்...
அவனே ஜெனரல் மெர்ச்சண்ட்!
பேருந்து, வேன், ஆட்டோ...
அவனே மோட்டார் முதலாளி.

ஆயா, வாட்ச்மேன், கேசியர்..
எல்லாம் அவன் ஏற்பாடு.
ஒத்துக் கொள்கிறான்
அம்மா, அப்பா மட்டும் நம் ஏற்பாடு.

பணம் கட்ட மட்டும்
ஆள் வந்தால் போதும்.
மற்றபடி பெத்த தாயே ஆனாலும்
பிரேயருக்கு பிறகு
உள்ளே விட மாட்டார்கள்..
அவ்வளவே 'ஸ்ட்ரிக்க்டாம்' தனியார்.
பிள்ளையைப் பறிகொடுத்தவனுக்கு
பெருமை வேறு!

படித்து
பெற்றவர்களுக்கு சம்பாதிக்கிறானோ இல்லையோ,
படிப்பதற்காக
முதலாளிக்கு சம்பாதித்துக் கொடுக்கும்
இந்தத் 'தரம்' முட்டாள்தனம்.

ஐம்பொறிகளையும்,
மனிதனின் உடல் துவாரங்களையும் கூட
தனது லாபத்திற்கான வாசலாக்கி விட்ட
தனியார்மயத்தைத் தகர்ப்பதே நமது முதல் பாடம்.

இழுத்து வைத்து கழுத்தறுப்பதைப் பார்த்து
மெட்ரிக் பள்ளி பக்கம்
மேயப் போவதில்லை கோழிகள்.
தனியார் பள்ளி தாளாளரைப் பார்த்தால்
காம்புகளைக் காட்டுவதில்லை எருமைகள்.

காக்கை எச்சமிட்டால் திட்டுகிறாய்.
'கரஸ்பாண்டென்ட்' எச்சமிட்டால்
மெச்சுவதா?

“அனைத்து தனியார் பள்ளிகளையும்
அரசுப் பள்ளியாக்கு”!
இதைத் தெரிந்து கொள்வது தான்
அறிவு உனக்கு!
இதை வீதிப்பாடமாய் வெளியில் நடத்து!
கல்விக் கண் திறக்கும் தானாய் நமக்கு!

